

„O poveste extraordinară de sinceră, care captivează cititorul și îl trezește la realitate.”

— ANGIETHOMAS, autoarea cărții *Uriașii care iubești*, #1 bestseller *New York Times*

REZULTAT POZITIV

CAMRYN
GARRETT

CAPITOLUL 1

Tata insistă să mă însoțească la primul meu consult ginecologic, deși m-am străduit să-l conving că nu e nevoie. Pentru el, experiența asta e un rit de trecere important.

— Sunt sigură că *tia*¹ Camila ar fi venit cu mine, dacă aș fi rugat-o, îi spun eu, uitându-mă pe geam. Îi place să facă lucruri de-astea. Știu că are o călătorie de afaceri, dar s-ar fi descurcat ea cumva.

E aiurea că tata mă însoțește la ginecolog; mai mult de-atât, cabinetul e prea aproape de spitalul unde lucrează el. Asta înseamnă că ne vom întâlni cu *cel puțin* trei pacienți de-ai lui.

— Păi, ești fiica *mea*, spune tata, în timp ce parchează mașina. Părinții se dau în vânt după experiențe de genul ăsta.

— Mă cam îndoiesc.

Câteva șuvițe albe au apărut în părul negru al tatei. Pe pielea măslinic a nasului are o urmă lăsată de ochelari. Când nu poartă halat, se îmbracă exact ca un moș. De pildă, cu o vestă tricotată și pantaloni de stofă. Faptul că nu știe să se îmbrace nu e cea mai jenantă însușire a lui. Aș vrea eu!

Odată ajunși în clădire, scoate o mapă și o foaie de hârtie plină cu întrebări pe care vrea să i le pună doctoriței. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Sala de așteptare pare foarte mică și miroase a odorizant de cameră ieftin.

¹ „Mătușă”, în limba spaniolă.

Pune mapa lângă el și începe să citească formularul cu întrebări, primit la recepție.

— Când ai avut ultima dată menstruație?

— *Tată!*

— Sunt întrebări normale.

Îi iau formularul din mână.

— Te rog... Lasă-mă să-l completez eu.

— Eu le pun mereu întrebări de-astea pacienților mei. Nu trebuie să te simți jenată.

— Da, dar eu sunt *copilul* tău. E aiurea.

Răspund la întrebări rapid și, în mare parte, cinstit. Tata a completat deja răspunsurile cele mai lungi — în special pe cele care țin de istoricul meu medical. Duc formularul la recepție. Când mă întorc, tata se uită din nou pe foaia adusă de acasă.

— Să știi că n-ai motive să fii emoționată, Simone, îmi spune el, lovindu-mi ușurel piciorul.

Ochelarii îi alunecă întruna de pe nas. Dacă ar fi doctorul meu, nu l-aș putea lua în serios.

— Multe femei care vin la mine au emoții la primul lor consult.

— Eu nu sunt femeie, i-o întorc, bătăindu-mi genunchii. Am doar doisprezece ani.

— Ai șaptesprezece ani! Majoritatea fetelor merg prima dată la ginecolog la cincisprezece ani, dar e doar o formalitate. Tu nici măcar nu ți-ai început...

— ... viața sexuală. Știu. Și tu, și eu știm că nu fac sex.

O femeie însărcinată, cu o burtă uriașă, îmi aruncă o privire severă. Nu înțeleg ce o deranjează. Ar trebui să se considere *noro-coasă* dacă o să aibă un copil care să semene cât de cât cu mine. În primul rând, am reușit să supraviețuiesc până la vârsta asta. Probabil că ai mei nici nu se așteptau la așa ceva.

— De ce ai insistat să facem o programare? mă întrebă el.

Teoretic, nu am nevoie de un consult ginecologic. Nu am un iubit. Șansele de a-mi pierde virginitatea nu au crescut brusc, ca

prin farmec. Dar suntem aici fiindcă doctorița Khan, care îmi monitorizează infecția cu HIV, mi-a recomandat să vorbesc cu un ginecolog, în caz că am întrebări. Ei bine, uite că am.

Nu pot să-i dezvălui tatei și celălalt motiv: vreau să aflu mai multe despre sex pentru că îmi place un tip mortal, de la școală. Nu e nimic între mine și el, dar speranța moare ultima. Parcă așa se spune, nu?

— Nu e rău că vrei să mergi la ginecolog, zice tata, întrerupându-mi șirul gândurilor. Pur și simplu sunt curios ce anume ți-a stârnit interesul.

— Păăăi... Sunt puțin... Cum să zic? Sunt curioasă și un pic agitată. Vreau să pun întrebări. Am impresia că nu știu mai nimic, iar doamna doctor Khan mi-a spus că ar fi o idee bună să vorbesc cu un ginecolog.

— Promit că vei avea ocazia să pui întrebări. Am vorbit de foarte multe ori cu doamna doctor Walker. Se pricepe foarte bine la ceea ce face. M-am gândit că, dacă te consultă o femeie ginecolog, o să te simți mai în largul tău.

— Simone Garcia-Hampton!

Asistenta care mi-a rostit numele pare drăguță și mă bucur că nu începe să discute nimicuri cu tata. Mă ridic și intru în cabinet. Sunt încordată. Tata mă împinge ușor de la spate.

— Nu ne-am mai văzut de mult, domnule doctor Garcia, îi spune asistenta după ce intrăm în cabinet, zâmbindu-i larg tatei.

Urc în tăcere pe masa de consult.

— Cum merge treaba la spitalul St. Mary?

— Excelent, îi răspunde tata, zâmbindu-i la rândul său. Ce mai face micul Jason?

Până la urmă, se pare că nu am scăpat de flecăreală. Am impresia că toată lumea care lucrează în domeniul medical l-a văzut pe tata la spital, s-a dus la el pentru vreun control ori tata le-a adus copiii pe lume.

— Crește pe zi ce trece, îi răspunde ea. Simone, doamna doctor Walker o să vină să-ți palpeze sânii și să verifice și alte lucruri, dar azi nu vom face un tușeu vaginal.

Răsufli ușurată.

— Mulțumesc, Doam...

Tata mă întrerupe, privindu-mă sever:

— ... doamnei doctor. Voi ai să-i mulțumești doamnei doctor, așa-i?

— Da.

Îmi petrec după ureche o șuviță scurtă de păr.

Tata e catolic *nepracticant*, dar în realitate e mai evlavios decât e dispus să recunoască.

— Da, normal că asta voiam să zic.

Asistenta zâmbește cât timp îmi măsoară tensiunea și îmi lipește un stetoscop de piept. Îmi pune întrebări despre ciclul menstrual și despre viața mea sexuală, iar eu încerc să ignor prezența tatei, care stă chiar lângă mine.

— Mă bucur să văd o relație tată-fică atât de apropiată, spune asistenta, strângând dosarul la piept. Fică-mea nu se dezlipește de mine. Ai crede că suntem surori siameze. Aș vrea eu s-o pot lăsa doar cu tatăl ei.

Ridic din umeri.

— Nu am mamă, spun eu. Așa că nu prea am de ales.

Tata îmi aruncă o privire acuzatoare, dar mie nici că-mi pasă. E foarte amuzant să văd cum fața asistentei se înroșește, căpătând o expresie vinovată, de parcă ar fi lovit din greșeală un cățeluș. Se îndreaptă cu pași mari spre ușă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, zice asistenta. Poftim! Îmbracă-te cu halatul și nu uita să-ți scoți sutienul. Doamna doctor vine imediat.

— Simone, ai fost foarte nepoliticoasă, îmi reproșează tata după ce ușa se închide. Nu e vina ei că nu știe istoricul familiei noastre.

S-a exprimat foarte *pompos*. Oamenii sunt nedumeriți când vine vorba de situația familiei noastre, și îi înțeleg. În primul rând, nu ai crede că-i sunt fiică. Deși pielea tatei are culoarea nisipului umed, este cât se poate de evident că a mea e cu câteva nuanțe mai închisă și că sunt de culoare. Cu siguranță, lumea își închipuie că semăn cu mama, în special când observă verigheta de pe mâna stângă a tatei. El nu prea discută despre orientarea lui sexuală. Nu cred că vorbește despre Pops decât dacă e nevoit. Pe de altă parte, Pops își etalează verigheta pe sub nasul tuturor. În privința asta, au atitudini diferite. Mi-aș dori ca tata să nu se simtă nevoit să se ascundă.

Îi răspund:

— Dar n-ar trebui să facă presupuneri. Știi ce spune Pops: numai fraierii fac presupuneri.

— Știu. Și de fiecare dată când o repetă, mi se pare că sună din ce în ce mai aiurea.

Oftează și adaugă:

— Te-ai gândit la întrebările pe care vrei să i le pui doamnei doctor?

— O s-o întreb dacă pot să fac sex.

Mă îmbrac cu halatul, bucurându-mă că nu văd stânjeneala care probabil i se citește pe față.

— Și despre ruperea himenului. Și despre sarcină.

— Să știi că nu-i deloc amuzant ce zici.

— Ai dreptate.

Potrivesc marginile halatul, pe urmă dau perdeaua la o parte și declar muștrător:

— Sexul nu e niciodată un subiect amuzant, în special dacă ești în situația mea.

Chipul i se împlânzește.

— Simone...

O femeie înaltă, în halat, cu pielea albă și cu părul roșcat intră în cabinet.

— Crește pe zi ce trece, îi răspunde ea. Simone, doamna doctor Walker o să vină să-ți palpeze sânii și să verifice și alte lucruri, dar azi nu vom face un tușeu vaginal.

Răsufu ușurată.

— Mulțumesc, Doam...

Tata mă întrerupe, privindu-mă sever:

— ... doamnei doctor. Voiai să-i mulțumești doamnei doctor, așa-i?

— Da.

Îmi petrec după ureche o șuviță scurtă de păr.

Tata e catolic *nep practicant*, dar în realitate e mai evlavios decât e dispus să recunoască.

— Da, normal că asta voiam să zic.

Asistenta zâmbește cât timp îmi măsoară tensiunea și îmi lipește un stetoscop de piept. Îmi pune întrebări despre ciclul menstrual și despre viața mea sexuală, iar eu încerc să ignor prezența tatei, care stă chiar lângă mine.

— Mă bucur să văd o relație tată-fiică atât de apropiată, spune asistenta, strângând dosarul la piept. Fiică-mea nu se dezlipește de mine. Ai crede că suntem surori siameze. Aș vrea eu s-o pot lăsa doar cu tatăl ei.

Ridic din umeri.

— Nu am mamă, spun eu. Așa că nu prea am de ales.

Tata îmi aruncă o privire acuzatoare, dar mie nici că-mi pasă. E foarte amuzant să văd cum fața asistentei se înroșește, căpătând o expresie vinovată, de parcă ar fi lovit din greșeală un cățeluș. Se îndreaptă cu pași mari spre ușă.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, zice asistenta. Poftim! Îmbracă-te cu halatul și nu uita să-ți scoți sutienul. Doamna doctor vine imediat.

— Simone, ai fost foarte nepoliticoasă, îmi reproșează tata după ce ușa se închide. Nu e vina ei că nu știe istoricul familiei noastre.

S-a exprimat foarte *pompos*. Oamenii sunt nedumeriți când vine vorba de situația familiei noastre, și îi înțeleg. În primul rând, nu ai crede că-i sunt fiică. Deși pielea tatei are culoarea nisipului umed, este cât se poate de evident că a mea e cu câteva nuanțe mai închisă și că sunt de culoare. Cu siguranță, lumea își închipuie că semăn cu mama, în special când observă verigheta de pe mâna stângă a tatei. El nu prea discută despre orientarea lui sexuală. Nu cred că vorbește despre Pops decât dacă e nevoit. Pe de altă parte, Pops își etalează verigheta pe sub nasul tuturor. În privința asta, au atitudini diferite. Mi-aș dori ca tata să nu se simtă nevoit să se ascundă.

Îi răspund:

— Dar n-ar trebui să faci presupuneri. Știi ce spune Pops: numai fraierii fac presupuneri.

— Știu. Și de fiecare dată când o repetă, mi se pare că sună din ce în ce mai aiurea.

Oftează și adaugă:

— Te-ai gândit la întrebările pe care vrei să i le pui doamnei doctor?

— O s-o întreb dacă pot să fac sex.

Mă îmbrac cu halatul, bucurându-mă că nu văd stânjeneala care probabil i se citește pe față.

— Și despre ruperea himenului. Și despre sarcină.

— Să știi că nu-i deloc amuzant ce zici.

— Ai dreptate.

Potrivesc marginile halatul, pe urmă dau perdeaua la o parte și declar muștrător:

— Sexul nu e niciodată un subiect amuzant, în special dacă ești în situația mea.

Chipul i se împlânzește.

— Simone...

O femeie înaltă, în halat, cu pielea albă și cu părul roșcat intră în cabinet.

— Iat-o pe celebra Simone! Tatăl tău mi-a povestit multe lucruri despre tine! Ultima dată când te-am văzut, abia învățai să stai în picioare.

Doamna doctor Walker mă cunoaște, dar eu nu-mi amintesc deloc de ea. Îi zâmbesc un pic forțat. Mă îndoiesc că e o prietenă de familie apropiată, așa cum pretinde. Nu contează. Doar nu sunt aici ca să devenim prietene la toartă. Tot ce vreau este să-mi răspundă la întrebări.

— Simone, doamna doctor Khan ți-a recomandat să vii la mine pentru că am mai avut pacienți în situația ta și am experiență în domeniu. Să știi că mă poți întreba orice, iar eu o să mă străduiesc să-ți răspund.

Frate! Ce directă e!

Încerc să-i imit poziția corpului. Mă așez picior peste picior. Halatul meu de hârtie foșnește.

— Să zicem că vreau să fac sex. E suficient să folosesc prezervativul? Trebuie folosit și dacă fac sex cu o fată?

— Dacă faci sex cu o persoană care are vagin, există prezervative interne și folia de latex, ca protecție pentru sexul oral, răspunde ea, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Mă impresionează faptul că nu pare deloc stânjenită.

— Dar — adaugă ea — trebuie să ții cont că virusul se transmite prin schimbul de anumite fluide corporale, cum ar fi sperma și sângele.

— Stai puțin! intervine tata. Simone, știi că abstenența e cea mai bună metodă de a te asigura că virusul nu se transmite. Am mai vorbit despre asta, scumpo.

Obrajii mi se înfierbântă. Uite încă un motiv pentru care nu-mi convine că m-a însoțit: vreau să pun întrebări și să primesc răspunsuri fără să intervină altcineva în discuție. Deși nu-mi place deloc, știu că are dreptate: abstenența e singurul mod de a fi absolut sigur că virusul HIV nu se transmite. Mi s-a tot repetat lucrul ăsta încă de când am împlinit treisprezece ani.

— Iar-o pe celebra Simone! Tatăl tău mi-a povestit multe lucruri despre tine! Ultima dată când te-am văzut, abia învățai să stai în picioare.

Doamna doctor Walker mă cunoaște, dar eu nu-mi amintesc deloc de ea. Îi zâmbesc un pic forțat. Mă îndoiesc că e o prietenă de familie apropiată, așa cum pretinde. Nu contează. Doar nu sunt aici ca să devenim prietene la toartă. Tot ce vreau este să-mi răspundă la întrebări.

— Simone, doamna doctor Khan ți-a recomandat să vii la mine pentru că am mai avut pacienți în situația ta și am experiență în domeniu. Să știi că mă poți întreba orice, iar eu o să mă străduiesc să-ți răspund.

Frate! Ce directă e!

Încerc să-i imit poziția corpului. Mă așez picior peste picior. Halatul meu de hârtie foșnește.

— Să zicem că vreau să fac sex. E suficient să folosesc prezervativul? Trebuie folosit și dacă fac sex cu o fată?

— Dacă faci sex cu o persoană care are vagin, există prezervative interne și folia de latex, ca protecție pentru sexul oral, răspunde ea, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Mă impresionează faptul că nu pare deloc stânjenită.

— Dar — adaugă ea — trebuie să ții cont că virusul se transmite prin schimbul de anumite fluide corporale, cum ar fi sperma și sângele.

— Stai puțin! intervine tata. Simone, știi că abstenența e cea mai bună metodă de a te asigura că virusul nu se transmite. Am mai vorbit despre asta, scumpo.

Obrajii mi se înfierbântă. Uite încă un motiv pentru care nu-mi convine că m-a însoțit: vreau să pun întrebări și să primesc răspunsuri fără să intervină altcineva în discuție. Deși nu-mi place deloc, știu că are dreptate: abstenența e singurul mod de a fi absolut sigur că virusul HIV nu se transmite. Mi s-a tot repetat lucrul ăsta încă de când am împlinit treisprezece ani.

Dar nu inseamnă că nu am voie *să-mi doresc* să fac sex. În ultima vreme, gândul ăsta mi s-a tot strecurat în minte. Nu caut constant un partener de sex, însă *imi doresc* unul. Vreau să mă pot îndrăgosti și să pot iubi la fel ca ceilalți.

Aș vrea să aflu mai multe.

— Știu, îi spun tatei, jucându-mă cu tivul boțit al halatului. Dar n-o să fiu virgină pentru totdeauna. Vreau să aflu cum trebuie folosită protecția în cazul oamenilor ca mine, fiindcă mă-ndoiesc că persoana cu care voi face sex va ști ce e de făcut.

Tata clatină din cap și bombăne. Îmi întorc din nou privirea către doctorița Walker.

— Am încercat să caut răspunsuri pe Google, dar de fiecare dată găsesc informații diferite.

Știu multe despre HIV, inclusiv regula $N = N$. Dacă încărcătura virală a cuiva — adică nivelul de HIV din sânge — este *nedetectabilă*, atunci virusul este *netransmisibil*. Cu alte cuvinte, persoana aceea nu poate infecta pe altcineva. Nedetectabil = Netransmisibil. Însă în momentul de față informația asta nu mă ajută cu nimic.

— Ai dreptate, Simone, mă aprobă doctorița, sprijinindu-și palmele pe genunchi. Posibilitatea de a face sex e cât se poate de reală pentru tine, când vei fi pregătită. OK? Dacă vrei și alte opinii, poți discuta cu ceilalți doctori ai tăi.

Dau aprobator din cap, deși nu mă închipui discutând despre sex cu doctorița Khan. Merg la ea de când eram bebeluș, deci e ca și cum ar face parte din familia noastră.

— Perioada cea mai potrivită pentru contactul sexual va fi când încărcătura ta virală o să fie nedetectabilă de cel puțin șase luni, completează ea, uitându-se în dosarul meu. Nu știu dacă la tine e cazul. Oricum, e important să urmezi în continuare tratamentul zilnic.

Strâng din buze. Doamna doctor Khan a trebuit să-mi schimbe medicamentul, fiindcă am dezvoltat toleranță la cel de dinainte.

La cel mai recent consult, virusul era încă detectabil în sângele meu.

— La fel de important e să știi că tipuri diferite de sex presupun riscuri diferite. Sexul anal are cea mai ridicată rată de transmitere a virusului, iar sexul oral, cea mai mică.

Îi arunc tatei o privire rapidă. Fața lui e roșie ca racul. Tușește, ca și cum s-ar fi înecat. L-aș tachina puțin, dar nu vreau să creadă că mă comport imatur. Vreau să știe că m-am informat deja despre lucrurile astea. Nu uit niciodată să-mi iau medicamentele și îmi acopăr întotdeauna rănilor cu plasturi. Sunt responsabilă când vine vorba de boala mea.

— Așa cum ai zis și tu, vei folosi un prezervativ, dar trebuie să te asiguri că e făcut din latex sau din poliuretan, spune doctorița. Probabil că ar fi mai simplu dacă ai face sex cu un partener seropozitiv, dar, chiar și așa, ar trebui să vă luați precauții.

— Da, am mai auzit asta.

Îmi scarpin ceafa. Mă tot gândesc la o anumită persoană: cineva cu pielea închisă la culoare și cu un zâmbet simpatic.

— Dar dacă partenerul meu nu este infectat cu HIV, iar încărcătura mea virală e detectabilă?

— Simone..., intervine tata.

— Ce-i? îl întreb eu, ridicând o sprânceană. Nu vrei să știi? La anul împlinesc optsprezece ani. Așa cum ai zis și tu, nu mai sunt o fetiță de doisprezece ani.

Medicația pentru HIV e destul de ciudată. Uneori pot să apară efecte secundare. Dacă nu îți iei regulat medicamentele, există riscul ca, în timp, virusul să dobândească rezistență la ele. Poate că nu va fi ultima dată când va trebui să schimb medicamentele și să o iau de la capăt. Poate voi avea un partener neinfestat cu HIV. Oare îmi este interzis să fac sex până când încărcătura virală din sângele meu devine din nou nedetectabilă sau există și altă soluție?

Doamna doctor tușește ușor, iar eu mă întorc către ea. Privirea ei e blândă, ca și cum i-ar vorbi unui animăluț adorabil.

Sunt convinsă că și alți pacienți vin la ea însoțiți de tați ultrapro-
tectori. Bănuiesc că a mai purtat asemenea conversații, însă ceva
mai puțin jenante.

— O astfel de relație se numește serodiscordantă, răspunde ea.
Există anumite medicamente pe care le poate lua persoana nein-
fectată cu HIV, pentru a preveni contractarea virusului. Despre
asta ar trebui să discuți mai pe larg cu un doctor specializat în
virusul HIV. Mă bucur că stăm de vorbă. Trebuie să insist asupra
importanței de a-ți informa potențialul partener despre situația ta
înainte de orice activitate sexuală, de oricare natură.

Cobor privirea. Mă uit la mâinile mele.

— Știu. Am citit și despre asta.

În statul California a existat o lege conform căreia aș fi putut fi
trimisă la închisoare dacă aș fi făcut sex fără prezervativ, fără să-i
spun partenerului că sunt infectată cu HIV. Acum e altfel; dacă
virusul e nedetectabil în sângele meu și dacă îmi pot convinge
partenerul să folosească un prezervativ, mă pot proteja. Dar faptul
că o asemenea lege a existat face situația să pară și *mai reală*. Îmi
reamintește că sunt altfel decât ceilalți.

Eu și Pops ne distrăm discutând despre ideile preconcepute și
bizare ale celor care își închipuie cum s-ar putea infecta cu HIV:
prin sărutul pe obraz, prin atingerea mâinilor sau prin folosirea în
comun a aceluiași pahar. Dar să faci sex este un lucru cât se poate
de real. Toată lumea știe că sexul presupune expunerea la riscul de
a contracta o boală cu transmitere sexuală, însă mă îndoiesc că
vreunul dintre colegii mei de școală se așteaptă să aibă de-a face cu
virusul ăsta. De fiecare dată când îmi imaginez cum ar fi să-i spun
cuiva pe care îl plac că sunt seropozitivă, scena se încheie cu acea
persoană părăsind încăperea.

— Simone?

Ridic privirea. Doctorița zâmbește trist, de parcă știe la ce mă
gândesc. Mai că-mi vine să o îmbrățișez.

— Mai ai întrebări?

Clatin din cap, iar ea îmi mângâie ușor mâna.

— Lasă-te pe spate, draga mea. O să începem cu palparea sânilor.

CAPITOLUL 2

Părinții mei au renunțat de mult la ideea de a mă duce la școală cu mașina. Cel mai probabil, din cauză că trag de timp până în ultimul moment ca să mă trezesc și să mă pregătesc. Însă azi e altfel. Să mă trezesc târziu ar însemna să o dezamăgesc pe Lydia.

Tata tocmai pleacă spre spital, cu mașina. Pops e în bucătărie, unde pregătește cafeaua. Se pare că ratez multe dacă dorm.

— Te-ai trezit devreme, zice Pops.

Amestecă în cafea. O bea întotdeauna fără lapte.

— Fetele pun ceva la cale? mă întreabă el.

Înghit în sec. Mă strecor pe lângă el și pe lângă insula de bucătărie. Lui pot să-i spun orice, dar situația se schimbă când vine vorba despre ce li se întâmplă prietenelor mele. Din moment ce Lydia nu vrea ca părinții ei să afle unde ne ducem, cu atât mai puțin cred că ar dori să știe *ai mei*.

— Avem ceva de rezolvat, îi răspund, luând o cană din dulap. Și nu putem merge acolo după școală, pentru că avem repetiții pentru piesă.

— Trebuie să mergeți toate trei împreună ca să rezolvați chestia asta?

Ridic din umeri, iau cafetiera și îmi torn cafea. Am ochii împăienjeniți de somn, dar tot observ că s-a îmbrăcat cu tricoul lui cu De La Soul¹, pe care îl poartă întruna. Bănuiesc că singurii elevi

¹ Trio nord-american de hip-hop, înființat în 1987.

care știu ce înseamnă numele ăsta sunt de culoare, la fel ca noi. Uneori, îmi doresc să învăț la școala unde predă el, dar e la o jumătate de oră de casă. Școala „Sfânta Inimă a lui Iisus” e mai aproape, mai puțin conservatoare și nu le impune elevilor să poarte uniformă. În plus, nimeni nu mă cunoaște la „Sfânta Inimă a lui Iisus” — sau cel puțin nu la fel de bine cum mă cunoșteau la fosta mea școală.

La „Fecioara din Lourdes” învățau doar o sută de fete. Locuiam toate în același cămin, așa că eram mai apropiate decât niște colege obișnuite. Înainte să descopere că sunt infectată cu HIV, apropierea dintre noi nu mă deranja.

— Simone, sper că mi-ai zice dacă ar fi ceva în neregulă, îmi spune Pops.

Oftez.

— E o chestie despre care deocamdată Lydia nu vrea să discute cu ai ei. Pur și simplu trebuie să facem o oprire undeva.

Mă privește lung. Îmi pun mâna peste a lui și încerc să-l liniștesc:

— Jur că zic adevărul. Dacă ar avea probleme, ți-aș spune.

Pops mormăie ceva, cu nasul în cană, iar eu mă duc la dulăpio-
rul cu medicamente. Pentru a menține o încărcătură virală mică,
trebuie să iau o pastilă enormă în fiecare dimineață. Probabil că
s-a declanșat și alarma telefonului, dar de cele mai multe ori nici
măcar nu am nevoie de ea ca să-mi aduc aminte de medicament.
A-mi luat pastila a devenit o rutină bine pusă la punct.

Simt că Pops mă urmărește cu privirea în timp ce o înghit. El
și tata obișnuiau să-mi dea câte un abțibild în fiecare zi în care îmi
aminteam să o iau, fără să-mi spună ei. Dacă reușeam să-mi aduc
aminte în fiecare zi, timp de o lună, primeam o recompensă. S-ar
putea spune că acum recompensa mea e sănătatea. Cu siguranță,
era mai distractiv înainte, când ai mei mă duceau să mâncăm la
Chuck E. Cheese.

Aud soneria și tresar, cât pe ce să-mi vărs cafeaua. O văd pe Lydia în verandă. Părul ei castaniu-închis e petrecut după urechi și nu poartă deloc machiaj.

Când deschid ușa, mă salută:

— Bună! Ești gata de plecare? Claudia ne așteaptă în mașină.

— Bun.

Tac și o măsoar din ochi, de sus până jos. Pare mai palidă ca de obicei.

— Te-a pus Claudia să vii să mă ici?

— Nu, nu! Eu am vrut să vin.

O privesc chiorâș, neîncrezătoare.

— Simone, ești prietena mea, spune ea, clătinând din cap. Am dreptul să vin să te văd.

— Dar ești agitată. Dacă n-ai fi fost, ai fi așteptat afară.

— Sunt un pic agitată. Dar voi două mă ajutați să mă simt mai bine.

Parcă pentru a-și întări vorbele, mă cuprinde într-o îmbrățișare.

— Vai, Lydia! îi zic, cu obrazul lipit de umărul ei. Mă dai pe spate!

Chiar că o iubesc.

După câteva momente, mă desprind din îmbrățișare.

— Stai două secunde, să-mi iau rucsacul. Intră!

Lydia mă urmează. Rucsacul ei de școală e decorat cu tot felul de insigne: una cu sigla școlii noastre, alta cu personaje din filmul *Marea aventură Lego* și una cu mesajul *I love Taiwan*, cumpărată din excursia ei de astă-vară, când și-a vizitat rudele.

— Bună, Lydia! o întâmpină Pops. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, îi răspunde ea, cu un zâmbet scurt. Sunt gata de școală.

Pufnesc în râs. Lydiei chiar îi place școala, chestie pe care eu n-o s-o înțeleg niciodată.

— Și părinții tăi?

— Sunt bine, zice prietena mea, surprinsă de întrebare. Ocupați, ca de obicei.

Părinții ei, domnul și doamna Wu, vor ca fiica lor să aibă note bune, dar nu o bat mereu la cap, așa cum fac părinții Claudiei. Soții Wu nu au desenat niciodată tabele cu tabla înmulțirii pe peretele camerei ei și nici nu o obligă să meargă în tabăra de matematică, așa cum i se întâmplă Claudiei, dar se interesează de notele ei. Cât despre părinții mei, nivelul lor maxim de implicare referitor la școală a fost să mă întrebe dacă am nevoie de meditații, iar asta se întâmpla pe vremea când încă locuiam la internat. Nu mi-i pot închipui monitorizându-mi timpul petrecut la computer sau suflându-mi în ceafă tot timpul. Dar, la urma urmei, oamenii sunt diferiți.

Pops mă sărută rapid pe obraz și îi face cu mâna Lydiei, care mă trage spre ușă.

— Baftă, fetelor! ne strigă el. Simone, trimite-mi un mesaj când ajungi la școală.

Ușa se închide în urma noastră.

Claudia conduce un Ford Bronco vechi. Nu stau niciodată în față. Tot nu înțeleg cum de Lydia are curajul să stea pe scaunul din dreapta șoferului, în special astăzi. De fiecare dată când urc în mașina ei, Claudia conduce fie ca un personaj din filmul *Furios și iute*, fie ca și cum ar avea pană. Mă strecur pe bancheta din spate.

— Mă mir că încă nu ți-au reținut permisul, comentez eu. Doar ai primit o grămadă de amenzi, nu?

— Ia mai taci! îmi răspunde ea, cu mâinile pe volan. Dacă ți se pare că sunt o șoferiță groaznică, n-ai decât să conduci *tu*. Crede-mă, nu e așa de ușor. Ia-ți permisul de șofer și-ai să afli.

Aș putea să-i dau o replică ironică, dar n-o s-o fac. Astăzi se poartă mai drăguț cu Lydia decât de obicei, așa că toate comentariile ei răutăcioase trebuie să aibă o altă țintă. Sunt convinsă că echilibrul se va restabili după ce terminăm ce avem de făcut.

Pornim la drum imediat ce ne punem centurile. Mișcarea blândă și constantă mă îndeamnă la somn, iar pleoapele mi se închid. Sunt pe punctul de a adormi, în ciuda faptului că am băut cafea. Nici liniștea din mașină nu mă ajută să rămân trează.

— O să cumperi niște pastile, atâta tot, spune Claudia, întorcându-se către Lydia. Pe bune, nu e mare chestie.

Deschid ochii. Văd fața Claudiei — preocupată și cu o expresie neobișnuit de blândă —, însă nu și pe a Lydiei. Nu înțeleg de ce e atât de agitată.

— Mă simt ca o mincinoasă, zice ea. S-o fi văzut ieri pe mama! Voia să vorbim despre *sentimente* și *schimbări*, iar cu i-am zis că nu fac sex. Și acum mă duc să cumpăr anticoncepționale, fără să-i spun. Sunt groaznică!

Ridic din umeri și îi zic:

— Nu, nu ești. Chiar *vrei* să vorbești cu ea despre faptul că plănuiești să ți-o tragi cu Ian Waters?

Claudia îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare și intervine:

— În primul rând, ce zici e scârbos! În al doilea rând, nimeni nu mai spune „a și-o trage”.

— Eu spun.

Claudia chicotește.

Mai avem vreo cincisprezece minute până la clinică, timp pe care îl petrecem în liniște. Părinții Lydiei lucrează amândoi în domeniul finanțelor, așa că ea nu trebuie să-și facă griji că ar putea da nas în nas cu prieteni de familie. Tot ce are de făcut Lydia e să intre, să plătească pentru pastile și să iasă.

Claudia parchează. Chiar dacă este foarte devreme, în parcare sunt deja vreo șase mașini.

Îmi decuplez centura de siguranță și îmi schimb poziția, ca s-o privesc pe Lydia. O întreb:

— Vrei să intrăm cu tine?

Mi se pare ciudat să o văd fără machiajul ei accentuat, cu care m-am obișnuit.

— Venim și noi, dacă vrei. Intrăm toate trei.

Lydia clatină din cap și-și decuplează centura.

— Nu. Poate că oamenii n-o să mă recunoască pe *mine*, dar o să ne recunoască pe *noi*, dacă intrăm împreună.

Mai degrabă le-ar recunoaște pe ele două. Claudia și Lydia sunt cele mai bune prietene de ani de zile, au învățat la aceleași școli, iar când erau mici se jucau deseori împreună.

— Există legi care asigură confidențialitatea între medic și pacient, spune Claudia, oprind motorul.

— Așa e. Doctorii și asistentele nu au voie să zică nimic nimănui fără acordul tău. O să fie bine, o asigur eu.

— Dacă întârziem la ore? se îngrijorează Lydia.

Eu și Claudia pufnim sarcastic.

— Nu contează, îi zic eu. Dacă trebuie, le spunem alor tăi că m-ai ajutat cu o problemă de familie. Sau, dacă vrei, zi-le că mi s-a făcut rău.

Am fost o singură dată acasă la Lydia, în septembrie, și am petrecut o noapte acolo. Dimineața, mama ei ne-a făcut clătite. M-aș simți ciudat să o mint pe doamna Wu, dar nu m-ar deranja să-i spun minciuni de dragul Lydiei.

— Frate! exclamă Lydia, frecându-și brațul. Câte minciuni!

— Minciunile sunt importante când ești adolescent și vrei să te răzvrățești, intervine Claudia. La un moment dat, părinții tăi o să presupună că ieși anticoncepționale, așa că n-o să fiți nevoiți să aveți cine știe ce discuție. La urma urmei, ai tăi nu seamănă cu ai *mei*.

— Știu, răspunde Lydia. OK. Mă întorc repede.

Iese din mașină și trăneste portiera. Deși m-aș putea muta pe locul din față, rămân pe banchetă și îmi strâng genunchii la piept.

— Mi se pare ciudat, zic eu, destrămând tăcerea. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să vin aici. Am crezut că nici măcar n-o să am motive să mă *gândesc* vreodată la sex.

— Fii serioasă! Te gândești la sex mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Ce tot spui acolo?

Of! Claudia și Lydia sunt primele și cele mai bune prietene pe care mi le-am făcut la școala „Sfânta Inimă a lui Iisus”. În adâncul meu, simt că ar trebui să le zic că sunt infectată cu HIV.

— Nu știu..., îi răspund, dându-mi părul pe spate. Doar pentru că *mă gândesc* că vreau să fac sex nu înseamnă că o să se și întâmple.

Păstrez pentru mine restul ideii: dacă mă gândesc întruna la un băiat, nu înseamnă că între mine și el o să se întâmple ceva.

Claudia se întoarce spre mine, arcuind o sprânceană neagră. Părul ei scurt e tuns în stil *bob*, iar pielea ei are o nuanță măslinie, ca a tatălui meu. Se întoarce spre mine.

— Ai ceva să-mi zici, puștoaico?

Strâng din buze. Claudia Perez nu e genul de persoană față de care vreau să am secrete. Dar acesta este unul *serios*. Cel mai mare secret al meu. Nu cred că l-ar dezvălui altora, dar nici nu sunt convinsă că nu ar face-o.

— Simone, ce se întâmplă?

— Eu...

Cobor privirea. Podeaua mașinii e plină de foi cu notițe, pe care le boțesc sub tălpi.

— Pur și simplu nu-mi pot închipui că cineva ar vrea să facă sex cu *mine*.

— De ce nu?

Tonul Claudiei e aspru.

— Eu m-aș culca cu tine, dacă mi-ar plăcea să fac sex. Ești bestială, declară ea.

Mă pufnește râsul. O întreb:

— Ai idee cât de *ciudat* sună ce zici?

— Cui îi pasă?

Se foiește, zâmbindu-mi cu jumătate de gură.

— Cum să nu vrea omul să și-o *tragă* cu tine?

Nu știu ce să răspund. Lydia deschide portiera și urcă în mașină. Are fața roșie, iar în mână ține o pungă mică, din hârtie albă. Așteptăm în liniște să spună ceva.

— A fost super-drăguță tipa, zice Lydia într-un târziu, cu un oftat. Nu știu de ce am fost așa de stresată. Și când am vorbit la telefon s-a purtat amabil și mi-a răspuns la toate întrebările.

— Sunt mândră de tine! îi zic și o strâng ușor de umăr.

Claudia lovește volanul ca pe o tobă.

— Da! Lydia e cea mai tare.

Nu-mi dau seama dacă fața Lydiei e îmbujorată de emoție sau pentru că se simte un pic jenată. Ieșim din parcare și ne îndreptăm către școală.

— Tocmai am luat pilula, anunță Lydia, după câteva momente. Va trebui s-o iau la aceeași oră, în fiecare zi. Cred că o să fie în regulă.

— Cum te simți? o întreabă Claudia, luându-mi vorba din gură. Ești mai bine?

— Absolut, răspunde Lydia. Relația mea cu Ian începe să... știți voi... Să avanseze. Deci mă bucur că acum sunt pregătită. Credeam c-o să mă simt mai aiurea fiindcă îmi mint părinții.

— Mi se pare normal să te simți așa, îi spun eu. Uneori trebuie să ai mici secrete.

Acum, când îmi amintesc de discuția cu doctorița Walker, aș vrea să-mi mint mai des părinții.

— Sunteți grozave, fetelor! spune Lydia.

Claudia nu-și ia ochii de la drum. Îi zâmbesc, chiar dacă nu mă vede.

— Și vă iubesc, continuă Lydia. Chiar nu erați obligate să vă treziți atât de devreme înainte de ore...

— Trezitul devreme e problema lui Simone — zice Claudia —, nu a mea. Eu sunt mereu trează.

— Dar am de mult probleme cu trezitul înainte de ora nouă, mă justific eu. Nu e vina mea că mă simt mai trează noaptea. Academia Americană de Pediatrie susține că...

Amuzată, Lydia îmi încheie fraza:

— ... nu ar trebui să-i obligăm pe copii să se trezească atât de devreme. *Știm*. Ne spui asta în fiecare dimineață. Cred c-aș putea cita studiul ăsta și în somn.

În parcarea școlii sunt deja câteva mașini. Clădirea e mare, din cărămidă. Arată ca o unitate de pompieri sau ca o mănăstire de maici, din anii '50, însă e un loc destinat educației. Fordul Bronco al Claudiei, vechi de optsprezece ani, e cum nu se poate mai diferit de mașinile lucioase din jur.

— Haideți, fetelor! ne îndeamnă Claudia, scoțând cheile din contact. Trebuie să ajung și la dulăpiorul¹ meu. Am de recuperat un referat de acolo. Lydia, ești o tipă responsabilă și te iubesc. Spune-i lui Simone că, într-o zi, o să facă și ea sex, cu persoana potrivită.

Îi arăt degetul mijlociu, iar ea îmi aruncă un zâmbet. Dau s-o urmez în clădire, luptându-mă cu rafalele reci ale vântului de toamnă. Lydia mă apucă de braț.

— Care-i faza cu sexul? cere ea să știe. Să știi că e distractiv. Ar trebui să încerci.

— Dar credeam că tu și Ian nu ați ajuns încă în etapa aia.

— Păi, într-o relație există mai multe etape.

— Nu e vorba că nu *vrea* să facă sex, îi explică Claudia. Pur și simplu nu crede că se va găsi cineva care *vrea* să facă sex cu ea.

S-a oprit în fața unui dulăpior albastru. Mă sprijin de celelalte dulăpioare cât timp ea tastează cifrul.

Lydia îmi aruncă o privire nedumerită.

— Poftim? De ce nu?

— Știi ce? Nu cred că am nevoie de nimic din dulăpiorul meu, îi zic eu și dau să-mi desprind brațul de al ei.

Dar Lydia nu-mi dă drumul.

¹ În școlile nord-americele elevii au propriul spațiu pentru depozitarea obiectelor personale, a manualelor, a echipamentului de sport etc. Fiecare elev are la dispoziție un dulăpior metalic care poate fi încuiat. (N. red.)

— Vorbesc serios, insist eu. Țin toate lucrurile importante în rucsac. Cred că singurele chestii pe care le-am pus în dulap sunt broșurile de bun-venit, pe care le-am primit în prima zi de școală.

— În afară de ziua de azi, cred că mi-am folosit dulăpiorul o singură dată, spune Claudia, deschizând ușița de metal. Dar în cazul meu e altfel. Tu de cât timp înveți aici? De trei luni, așa-i? Eu, de trei ani.

— Stați un pic! intervine Lydia, ridicând mâinile. Mai dați-le naibii de dulapuri! Simone, e ridicol! Oricine ar fi norocos să facă sex cu tine.

Uite de ce o iubesc pe Lydia.

Știu că fetele au dreptate. Chiar *sunt* grozavă. Cu două luni în urmă, nici măcar nu mă interesa să am un iubit. Pur și simplu făceam eforturi să mă integrez într-un loc nou. Acum regizez music-hallul pe care școala îl va pune în scenă și sunt capabilă să găsesc de una singură cel puțin jumătate dintre sălile în care am ore.

— Cred că sistemul patriarhal a început să-mi omoare neurozii — zic eu, lovindu-mi coapsa cu degetele —, fiindcă vorbesc ca și cum n-aș avea deloc încredere în mine. Sunt o tipă super.

— Evident! întărește Lydia. Toată lumea știe asta.

— Nimeni n-are motiv să se poarte ca un nesimțit cu tine, spune Claudia, strângând o planșă la piept. Dacă vreunul se poartă aiurea, să-mi zici, ca să-l iau la șuturi!

— În cazul ăsta, pregătește-ți picioarele, pentru că toți se poartă ca niște nesimțiți. Sau cel puțin toți băieții de vârsta noastră.

— Hei, nu sunt de acord! protestează Lydia. Ian arată bine și, pe deasupra, e de treabă.

Eu și Claudia o privim cu subînțeles. Prietena noastră își încrucișează brațele la piept și pufnește, apoi deviază cu dibăcie discuția de subiectul iubitului ei.

— Ce să zic? Nimeni nu-i perfect. Tu ce ai de gând cu băiatul ăla din clubul de teatru? mă întreabă ea. Cel de care-ți place.

Nu are rost să-l compar pe Ian, președintele echipei de Mock Trial¹, cu Miles Austin. În primul rând, cred că Miles e singurul jucător de *lacrosse* de culoare care a existat vreodată. Reușește să se integreze în echipa aia alcătuită din băieți de bani gata. Sunt sigură că anturajul lui spune multe despre el. Nu văd nimic atrăgător la amicii lui, dar, cumva, Miles mă atrage.

Încep să enumăr pe degete.

— Unu: nu e nesimțit. Doi: poate să ridice chestii super-grele ca pe un fulg. Trei: îmi place să stau de vorbă cu el. Patru: are un fund beton.

Iau plânșa făcută sul și mi-o strecor sub braț.

— Ce mă bucur că nu mă atrag băieții! declară Claudia, punându-și rucsacul pe umeri. Să-ți placă tipii mi se pare obositor.

— Poate că ar fi bine *să iei atitudine*, îmi sugerează Lydia. Dacă îți place de cineva, ar trebui să-i spui, Simone.

Privirea Lydiei exprimă milă. I-aș spune lui Miles ce simt dacă aș fi sigură că îi plac fetele. De fiecare dată când îl văd la repetiții, îmi pune tot felul de întrebări despre music-halluri. Nu cunosc niciun alt băiat heterosexual căruia să-i placă music-hallurile.

Știu că stilul lui vestimentar sau felul în care vorbește nu înseamnă automat că e gay, dar tot am o bănuială. Poate din cauza discuțiilor despre music-halluri sau pentru că se poartă drăguț cu toată lumea. Sau poate fiindcă nu l-am văzut niciodată cu o fată. Of! Dacă aș fi învățat la o școală mixtă, aș fi știut cum să mă descurc cu chestiile astea.

— Nu-i chiar așa de ușor, le spun fetelor, cu voce scăzută. Pentru voi totul pare mult mai simplu.

Când sunt în preajma lor, mă simt cool. Dar a te simți cool nu e de ajuns. Miles nu are niciun motiv să-mi adreseze mai mult de câteva cuvinte. În principiu, nu mă deranjează. N-am chef să fug după băieți. Însă când îl văd pe Miles o parte din mine tânjește

¹ *Mock Trial* este o competiție școlară în care elevii simulează un proces juridic. Echipele reprezintă taberele opuse ale unui caz (acuzare și apărare).

după el. Există un motiv pentru care lumea îl place, numai că eu încă nu l-am aflat. Simplul fapt că Miles există mi se pare suficient ca să-l îndrăgești. Aș vrea să pot spune același lucru și despre mine.

CAPITOLUL 3

După ce ultimul clopoțel al zilei anunță sfârșitul orelor, mă îndrept către sala de spectacole, unde se țin repetițiile. Nu-mi dau seama dacă sunt interesată de teatru datorită lui Lin-Manuel Miranda¹, la fel ca toată lumea, sau dacă pur și simplu îmi place. Probabil un pic din amândouă. Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu cred că aș fi fost în stare să petrec câte două ore pe zi, după școală, lucrând la piesa asta.

— Haideți! Adunați-vă! strigă doamna Klein.

Deși predă chimie și nu e expertă în teatru, încerc să nu am prejudecăți față de ea.

— În mare, ne descurcăm binișor, continuă ea. *Rent*² este un spectacol greu de pus în scenă la nivel de liceu, dar sunt mândră să văd cât de mult am progresat.

Actorii și membrii echipei tehnice se strâng în jurul ei, în semicerc. Domnul Palumbo, un bărbat mărunț, chel și cu burtă, stă lângă ea, cu brațele încrucișate la piept. După părerea mea, are mai multă autoritate asupra celor de față decât doamna Klein,

¹ Compozitor, scriitor, actor și producător american cunoscut în special pentru music-hallurile *In the Heights* și *Hamilton*, jucate pe Broadway, la care a participat.

² *Rent* este o operă rock creată de Jonathan Larson, inspirată de opera *La Bohème*, de Giacomo Puccini. Prezintă povestea unor tineri artiști săraci care încearcă să trăiască și să creeze în New York, într-o lume plină de lipsuri și marcată de boală (HIV/SIDA).

chiar dacă nu el e cel care vorbește. Profesorul îmi surprinde privirea și îmi face cu ochiul.

Cred că domnul Palumbo e cel mai de treabă profesor pe care l-am avut vreodată. Particip la orele lui de muzică. În primele zile după ce m-am transferat aici, mi-a dat voie să stau în sala lui de clasă cât timp aveam ora dedicată studiului individual. Majoritatea elevilor care regizează piese de teatru sunt aleși după o perioadă în care s-au implicat în spectacolele puse în scenă de școală, dar Palumbo m-a ales după ce am discutat aprins, în contradictoriu, despre o posibilă adaptare cinematografică a music-hallului *Wicked*. Așa că iată-mă aici!

— Amintiți-vă că ziua premierei se apropie cu pași repezi, ne atrage atenția doamna Klein.

Privirea ei se oprește asupra mea, iar eu mă uit în altă parte. La fosta mea școală, făceam parte din echipa tehnică, dar nu am regizat niciodată vreo piesă. Doamna Klein nu e singura care s-a prins că nu prea știu ce am de făcut.

— Mai avem la dispoziție doar cinci săptămâni și un pic pentru a ne asigura că spectacolul e cât mai reușit.

Laila, o fată dintr-a douăsprezecea, care joacă rolul lui Mimi, se sprijină de mine. În prima zi de repetiții m-a îmbrățișat și nu mi-a aruncat priviri încruntate pe la spatele domnului Palumbo, cum au făcut alți elevi care joacă în piesă. Deși nu cred că e OK să am preferințe în ceea ce privește membrii echipei, ea cu siguranță e favorita mea.

— Asta înseamnă că avem timp berechet să ducem totul la bun sfârșit, zice domnul Palumbo. Nu vreau să vă faceți griji.

— Trebuie totuși să ținem cont că publicul nu are așteptări mari de la noi, intervine doamna Klein, gesticulând. Doar vrem să-i dăm pe spate, nu? Vrem să le demonstrăm tuturor părinților care nu au fost de acord să abordăm subiectul asta că suntem capabili să-i facem față, ba chiar că ne putem ridica la cele mai exigente standarde.

Domnul Palumbo îi aruncă iute o privire și adaugă:

— Dar nu vă stresați!

Sala de festivități, unde se amestecă de obicei acordurile din fosa orchestrei, cântecele de pe scenă și șoaptele ce răzbat din culise, este cufundată în liniște. Palumbo continuă:

— Cel mai important e ca voi să învățați cât mai multe despre teatru, ca să vă dați seama dacă v-ar plăcea să studiați domeniul după ce absolviți liceul. Dacă descoperiți că nu vi se potrivește, nu-i nicio problemă! De exemplu, eu sunt profesor, dar organizez spectacole din plăcere. Unii dintre noi pur și simplu iubesc teatrul.

Doamna Klein îl privește pieziș. Îmi place mult că domnul Palumbo are ceva de comentat la tot ce spune ea. E ca un schimb de replici pe Twitter, doar că se petrece în viața reală. Ea nu i-a reproșat nimic până acum, dar de-abia aștept clipa în care unuia dintre ei o să-i sară țandăra.

Nu știu ce reacție ar avea doamna Klein dacă i-aș spune că mă ocup de piesă doar de plăcere. Probabil că m-ar strânge de gât. Dar, pe bune, la ce se așteaptă? Iubesc music-hallurile, dar e prea riscant să urmez o carieră în domeniul ăsta. Nu sunt sigură că am suficient talent.

— La fel de important e și să avem cât mai multe șanse de a câștiga un premiu la Festivalul de Teatru pentru Liceeni, spune doamna Klein, cu un zâmbet forțat.

Imediat ce rostește cuvântul „premiu”, un freamăt cuprinde sala. Toată lumea șușotește.

Lângă mine, Laila oftează:

— Numai despre asta vorbește. Serios!

Mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— Păi, gândește-te ce bine ar da pentru ea dacă ar inhăța niște premii.

— Dar a câștiga nu e cel mai important, o contrazice domnul Palumbo, făcând un pas în față. Vreau ca toată lumea să țină cont de faptul că *Rent* e o piesă nemaipomenită din multe motive, iar

unul dintre ele e că ne regăsim foarte ușor în umanitatea fiecărui personaj. Cu asta aș vrea să rămâneți în minte, după piesă.

— Așa e, îl aprobă doamna Klein, strângând din buze. *Rent* e cunoscut pentru subiectul lui, dar mai ales pentru muzică. Mă rog, și personajele sunt importante.

Tac amândoi. Cineva tușește.

— Putem începe repetițiile? întrebă Eric, care joacă unul dintre rolurile principale. La cinci trebuie să fiu acasă. Nu pot să întârzii de fiecare dată.

Părul lui aranjat într-o coafură afro e mai lung decât al meu. Îl invidiez.

— Poate că regizoarea noastră dorește să ne adreseze câteva cuvinte de încurajare, sugerează domnul Palumbo. Simone se pricepe la vorbe mai mult decât mine. Sunt sigur că are unele potrivite.

Pfui! Cică să nu ne stresăm. Mersi!

— Ăăă, sigur..., îngaim eu.

Fac un pas în față, iar Laila se îndepărtează. Mă simt foarte vulnerabilă, fără niciun aliat. Nu pot interpreta expresiile celorlalți, dar, chiar și așa, nu cred că am mulți susținători. Majoritatea comentariilor mele despre repetiții nu sunt pozitive, spre deosebire de ale domnului Palumbo. El reușește să transforme orice sugestie într-un compliment. Îmi continui discursul:

— Sincer, până acum ne-am descurcat grozav. Știu că programul vostru începe să se aglomereze. Aveți și alte activități, cluburi, practicați sporturi. Vreau să vă mulțumesc că sunteți devotați acestui proiect.

Toată lumea se holbează la mine. Eric se apleacă și îi șoptește ceva lui Claire, una dintre fetele din cor. Claire chicotește. Îmi dreg glasul și vorbesc mai departe, masându-mi ceafa:

— Music-hallul nostru nu va fi perfect în seara premierei. Nici măcar cele de pe Broadway nu sunt perfecte. Au sute de spectacole și fiecare reprezentație atrage comentarii, deci nu vă îngrijorați

dacă n-o să meargă totul ca pe roate. Pur și simplu dați-vă silința să-i faceți pe toți spectatorii să plângă.

Se aud râsete. La fosta mea școală, spectacolele se țineau în sala de mese. Aici, sala de spectacole este rezervată exclusiv clubului de teatru. Îmi place totul în sala asta: scările către scenă, cortina roșie și grea, mirosul îmbâcsit, de naftalină; mirosul rumegușului și al cutiilor de vopsea care stau deschise, în culise. Iubesc imensitatea sălii, faptul că pare interminabilă, ca și cum nu ar avea pereți. De fiecare dată când Laila sau Eric cântă, simt în piept vibrația vocilor.

— Bun! strigă Rocco, tipul care joacă rolul lui Angel. La treabă!

— OK. Membrii distribuției au zece minute la dispoziție ca să-și arunce ochii peste replici, anunță doamna Klein. Zece minute, nu mai mult! Repetăm piesa cap-coadă, așa că vreau să numărați de câte ori vă uitați pe scenariu.

Domnul Palumbo îi aruncă o privire ciudată, dar nu spune nimic. Își îndreaptă atenția spre ceilalți elevi.

— Dacă faceți parte din cor, veniți cu mine, în camera unde exersăm, le spune el. O să repetăm primele cântece până o să iasă cum trebuie.

Îmi înăbuș un oftat la gândul că voi rămâne cu doamna Klein. Încerc să nu mă bosumflu când îl văd pe Palumbo ieșind din sală, însoțit de o bună parte din grup. Nici măcar nu pot lucra ce vreau eu cu elevii din distribuție, fiindcă doamna Klein le-a dat deja ceva de făcut. Poate că voi urmări interpretările împreună cu ea și voi încerca să dau și eu niște sugestii.

În timp ce actorii își ocupă locurile pe scenă, îi trimit lui Pops un mesaj: o imagine cu personajul D.W., din desenul animat *Arthur*. Doar atât; fără alte comentarii. Îi plac la nebunie chestiile astea, deși am impresia că nu le înțelege. Nu-mi răspunde imediat la mesaj, ceea ce înseamnă că are ceva important de făcut — poate corectează lucrări de-ale elevilor lui. Verific rapid și celelalte aplicații — Facebook, Instagram —, dar văd aceleași chestii pe care le-am văzut și la prânz. Algoritmii pe baza cărora funcționează

rețele de socializare nu sunt buni de nimic. În fiecare zi am impresia că văd aceleași postări, la nesfârșit.

Câteodată Twitterul e chiar interesant. Elevii de la fosta mea școală nu îl prea foloseau, dar se pare că aici toată lumea are cont de Twitter. E o platformă grozavă dacă vrei să fii la curent cu evenimentele: care cupluri s-au mai despărțit, informații despre universități sau despre micile scandaluri din liceul nostru. Echipa tehnică se ocupă de contul de Twitter al departamentului de teatru. Contul e super-interesant datorită unei anumite persoane la care fac eforturi să nu mă uit.

— Dar noi, cei din echipa tehnică? strigă Lily, o fată de-a noua. *Noi ce facem?*

— De voi se ocupă Jesse, îi răspund, îndesându-mi telefonul în buzunar. Întreabă-l cu ce îl puteți ajuta. Dacă nu-l găsești, o să vă dau eu ceva de făcut.

Lily încuviințează din cap, apoi o zbughește în culise. Îmi îndrept atenția asupra celorlalți membri ai echipei tehnice. Majoritatea vopsesc obiecte de decor — scaune și mese — ca să pară că fac parte din același set de mobilier. Nu durează mult și privirea mi se oprește asupra unuia dintre ei.

Miles stă aplecat deasupra unei rame din lemn. Rama e mai înaltă decât mine, dar chiar și așa, îi văd tendoanele răsucite ale brațelor, mușchii arcuiți ai gambelor și rotunjimea fundului. Probabil că nu ar trebui să mă uit la fundul lui, dar e greu să mă abțin. Nu sunt obișnuită să văd băieți peste tot. Lucrurile stăteau altfel la fosta mea școală. Acolo erau o groază de fete drăguțe, dar le cunoșteam de-o viață, așa că nu mi-a trecut prin cap să mă întreb dacă sunt atrăgătoare sau nu.

Dar aici nici nu știu încotro să mă uit. Simțurile îmi sunt supra-solicitate de prezența atâtor fete și băieți care nu sunt obligați să poarte uniformă. Iar ochilor mei le place să poposească pe fundul lui Miles.

— Salut, Simone! îmi zice Miles. Despre ce piese de teatru discutăm azi?

Se uită zâmbitor la mine. Sper că n-a observat că mă holbam la el.

— Music-halluri, nu piese de teatru! îi răspund. De o lună tot discutăm despre ele, Miles. Pe bune! Nu-mi spune că încercările mele de a te educa într-ale muzicii n-au avut niciun rezultat.

— Bine, fie! Care-i *music-hallul* zilei? se corectează el, răsucindu-se către mine.

Pentru o secundă, mi se taie respirația.

— Să fie *Cats*?

— *Bleah!* În niciun caz! bombăn eu, după care urc pe scenă.

Se așază lângă mine. Genunchiul lui îl atinge pe al meu. Îi privesc chipul. Nu mă surprinde neapărat atingerea lui, ci faptul că un alt trup se află suficient de aproape de al meu încât îi simt căldura.

— Nici să nu pomenesci de *Cats* de față cu mine! Spectacolul ăla e înfricoșător, mă lamentez eu.

Zâmbetul lui se lățește, dezvelindu-i dinții albi.

— Nu se poate să-ți fie *frică* de *Cats*! Nu te cred. Adică, la urma urmei, *music-hallul* tău preferat e despre un tip care hăcuiește oameni și apoi face plăcinte din ei¹.

— Îmi place fiindcă *music-hallul* ăsta e grozav, răspund eu, dându-mi ochii peste cap. Actorii din *Cats* sunt înfiorători, înțelegi? Se tăvălesc pe scenă îmbrăcați în costume bizare, apoi încearcă să se strecoare în public și să se frece de picioarele spectatorilor. Nu-mi place treaba asta. Un actor trebuie să joace pe scenă.

Miles dă din umeri.

— Nu știu ce să zic. Mie mi se pare ca lumea. E ca și cum ai participa la spectacol.

Pielea lui o atinge din nou pe a mea. Atingerea e subtilă, dar eu o simt. Mi-ar fi imposibil s-o ignor.

— Ei bine, e nașpa! îl contrazic eu.

¹ Este vorba despre *Sweeny Todd, bărbierul demonic din Fleet Street*.

Mă înfior amintindu-mi când tata și Pops m-au dus să vedem *Cats*. Mergem la un spectacol pe Broadway în fiecare vară, când îl vizităm pe fratele meu vitreg, Dave. Dar experiența din anul ăla a fost mai mult decât dezamăgitoare.

— Crede-mă! Dacă actorii *trebuie* să interacționeze cu publicul, atunci ar fi bine să se întâmple ca în *Regele leu*. E de o mie de ori mai bine așa, declar eu.

— Stai puțin! Vorbești de rău ceva compus de Webber¹? spune el, prefăcându-se șocat. Nu se poate! Am nimerit cumva într-un univers paralel?

— Ia mai taci! mă rățoiesc eu, iar Miles se prăpădește de râs. Nu mă înțelege greșit. Muzica din *Cats* e grozavă, dar îmi place să urmăresc ce se întâmplă pe scenă fără să-mi distragă atenția un adult care mi se freacă de picior.

Mă privește drept în față, zâmbind. Miles surâde mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunosc. N-aș zice „i se luminează fața”, pentru că fața lui e întotdeauna luminoasă. Fiindcă zâmbește așa de mult, mi-e ușor să cred că mă place.

Poate că ar fi mai simplu dacă s-ar purta ca un nesimțit. Atunci când s-a alăturat echipei, mă așteptam să se poarte urât cu mine, dar n-a făcut nimic aiurea. Nu se furișează în debaraua pentru recuzită ca să-și facă de cap cu vreo fată și întotdeauna e dispus să muncească în plus. Cel mai neplăcut lucru pe care l-a făcut până acum e că se poartă absolut civilizat, în loc să mă sărute pasional, înghesuindu-mă într-un perete.

— Deci...

S-a apropiat de mine pe nesimțite. Când îmi vorbește, îi simt respirația pe obraz.

— Dacă music-hallul zilei nu e *Cats*, atunci care e?

Mă feresc puțin. Buzele îi zvâcnesc ușor.

¹ Andrew Lloyd Webber — compozitor și impresar de teatru muzical, născut în Marea Britanie. Printre cele mai cunoscute music-halluri ale sale se numără *Cats* (1980) și *Fantoma de la operă* (1986).

— Păi... ador *Aida*. E povestea unei prințese etiopiene care devine sclavă și se îndrăgostește de Radames, căpitanul gărzilor egiptene.

— Uau! se miră el. Webber a creat spectacolul ăsta?

— Nu. Elton John¹.

— Doar Elton John? întrebă Miles, ridicând o sprânceană. Ești sigură?

— Mă rog... A colaborat și Tim Rice, adaug eu, stăpânindu-mi un zâmbet. Iar el a lucrat cu Webber la proiecte precum *Evita*.

Miles clatină din cap.

— Eram sigur! Ești *indrăgostită* de Webber.

Îl înghiontesc în umăr.

— Nu Webber a scris *Aida*! ripostez eu. Webber și Tim Rice sunt două persoane *complet* diferite! Să nu uităm că mă dau în vânt după *Sweeney Todd*, care a fost creat de Sondheim.

— Da, bine, cum zici tu. Pe bune, Simone! N-ai decât să zici ce vrei, dar să știi că am început să te cunosc.

Simt în piept o agitație idioată. În clipa asta nu mă gândesc decât la faptul că vreau să-l sărut și că, dacă nu îi plac fetele, n-ar fi în regulă să o fac.

Rezist tentației de a-mi trece degetele prin păr. În locul meu, în clipa asta Lydia ar ști ce să spună. Chiar! Ce ar spune Lydia?

— În fine..., bombăn eu, înghițind în sec. Mă gândeam că... Știi, prietenele mele sunt copreședinte ale asociației AGH². Vii și tu la întâlnirea AGH de azi?

— Ar trebui să vin?

— Vreau să zic că... Am mai fost la câteva întâlniri de-ale lor. E ca lumea să fii înconjurat de oameni care-ți seamănă. Mă gândeam că ai vrea și tu să...

Miles mă întrerupe.

¹ De fapt, Giuseppe Verdi (1813–1901) a compus muzica din *Aida*, libretul fiind semnat de Antonio Ghislanzoni. (N. red.)

² Acronimul numelui Alianța Gay-Hetero.

— Stai puțin! Cum adică, „oameni care îmi seamănă”?

Doamne! Chiar vrea să vorbesc pe șleau?

— Știi la ce mă refer. Vorbesc despre Alianța Gay-Hetero. La întruniri vin și alți tipi gay. Adevărat, vin și heterosexuali, dar majoritatea sunt persoane...

— Simone!

Miles îmi atinge foarte delicat umărul. Pare că încearcă să-și stăpânească un surâs. De ce îi vine să râdă?

— Cred... cred că ai înțeles greșit.

Îmi ia câteva clipe să înțeleg ce vrea să spună.

— Ah! *Nu ești gay.*

— Nu sunt, îmi confirmă el.

Dar cum rămâne cu discuțiile despre music-halluri? Miles vrea *intotdeauna* să vorbim despre ele. Reușește să mă găsească la fiecare repetiție și mă întreabă care e music-hallul zilei, după care mă pune să-i povestesc mai multe despre spectacolul cu pricina...

Stai puțin! De întrebă, întreabă mereu, dar nici măcar nu știe cine a compus *Aida*. A trebuit să-i spun eu. Și tot eu a trebuit să-i povestesc despre *Rent*, despre *Cabaret* și despre *Scriptarul pe acoperiș*.

Deodată, s-a făcut liniște. Nu aud decât râsul lui Miles susurându-mi în ureche. Mă îmbujorez. Cum de-am crezut că e gay? Părinții mei sunt gay. Ar fi trebuit să-mi dau seama că el nu este. Mă scoate din minți când oamenii fac presupuneri despre mine, și totuși eu am făcut presupuneri în privința lui Miles.

Dar nu-i rău. Nu e rău *deloc*. Zâmbesc. Și nu e un simplu zâmbet. E un rânjec caraghios, cu gura până la urechi.

Mă ridic.

— *Aba*. Atunci... ei, atunci e super! E de-a dreptul fantastic. Adică, stai, nu mă înțelege greșit! Ador oamenii gay. Pur și simplu... mă bucur că nu ești unul dintre ei. Că nu ești gay, vreau să spun. Dar nu fiindcă sunt homofobă!

— Pe bune?!

Miles pufnește în râs. Umerii i se zguduie de atâtea hohote.

— *Doamne, Simone!*

Strâng tare din buze, fiindcă mă chinui să nu mai zâmbesc. Dar nu ajută. Îmi vine să râd. Îmi simt obrajii înfierbântați. Ținând cont că m-am făcut de râs, sunt sigură că și prietenii lui vor afla despre discuția asta. Dacă o să am noroc, doar ei vor râde de mine.

Nu mai am nimic de pierdut, așa că îmi iau inima în dinți și îndrăznesc să întreb:

— Și... ăăă... Îți place să ieși în oraș?

Expresia lui devine indescifrabilă. Probabil se întreabă ce mi-o fi venit.

Iisuse! Habar n-am cum își dau întâlnire oamenii normali, dar cu siguranță nu ar trebui să fie atât de umilitor. Scuza mea e că până acum n-am mai invitat pe nimeni în oraș. Având în vedere situația de față, n-o să repet niciodată experiența asta.

— Gata! exclamă doamna Klein, bătând din palme. Începem!

Slavă Domnului! Sar repede de pe scenă și mă îndrept spre scaunele din public. Știu că nu mai e cale de întoarcere.

CAPITOLUL 4

Au trecut treizeci de minute de când eu și Miles am stat de vorbă, iar mie tot nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva. Aș fi putut să-mi cer scuze că mi-am dat cu presupusul despre orientarea lui sexuală. Aș fi putut să plec pur și simplu de acolo și să-mi iau la revedere, ieșind din situația asta ca o persoană normală. Dacă tot era nevoie să mă fac de râs, aș fi putut să amân pe altă dată. Acum va trebui să stau la repetiții până la cinci, încercând totodată să-l evit pe Miles. Mi-e greu să mă concentrez. Întreaga conversație de adineaori mi se derulează în minte, din nou și din nou.

Domnul Palumbo s'a întors de la repetiția corului. Bate din palme, ceea ce mă smulge din visare.

— A fost grozav, oameni buni! Sugestiile lui Simone chiar vă ajută să vă îmbunătățiți jocul actoricesc!

Eric mă țintuiește cu privirea și spune:

— Sunteți sigur că Simone nu mai vrea să spună nimic? Mereu are *sugestii*.

Câțiva dintre membrii corului se răsucesc spre noi și ne privesc. Mă abțin cu greu să bombăn. Eric nu putea să se ia de mine în altă zi?

— Eric, nu fi nesuferit! îl muștră Palumbo. E treaba lui Simone să ofere sugestii. Amintește-ți că nu trebuie să le iei personal.

Domnul Palumbo se întoarce către mine și întreabă:

— Până la urmă, *ai* alte sugestii?

— Aăă... Nu.

Mai am puțin și roșesc. Minunat! Mersi că mă tragi la răspundere de față cu toată lumea, Eric!

Adaug:

— De data asta, nu.

Rocco coboară de pe scenă, târșâindu-și picioarele. Eric îl urmează. Deși nu sunt foarte aproape de ei, observ că Eric își dă ochii peste cap. Pe de-o parte, nu-l pot învinui. Sigur și-a dat seama că nu eram atentă. Frate, ce enervant! Îi permit *unui băiat* să-mi distragă atenția de la music-hall! Puștii normali se pot concentra, chiar dacă le-a căzut cineva cu tronc. Sau măcar se pot preface că totul e în regulă.

N-am fost niciodată o actriță bună.

— Ești OK? mă întreabă domnul Palumbo, strângându-mă ușor de umăr.

— Da. Doar că am o zi mai proastă.

Puțin zis „mai proastă”. Dacă proful s-a prins că mai e și altceva la mijloc, nu spune nimic. Ce bine că doamna Klein a plecat devreme de la repetiții!

— Haideți! strig eu, strecurându-mi sub braț hârtiile mele cu observații.

Doar câțiva dintre cei de pe scenă mă bagă în seamă.

— Vom repeta primul act în întregime, cu decoruri și tot tacâmul, le zic eu. Asigurați-vă că cei din echipa tehnică sunt pregătiți. Vreau să iau notițe și să pregătesc sugestii, astfel încât să le avem sâmbătă.

Domnul Palumbo îmi zâmbeste.

— Asta-i Simone pe care o cunosc eu!

— Da' nu e ca și cum dispăruse, intervine Jesse, ieșind de după cortină.

Poartă o pereche de căști în jurul gâtului. Jesse e șeful echipei tehnice. Are păr șaten, vâlvoi, și piele arămie. Se îmbracă în negru la fiecare repetiție, pentru a le da un exemplu colegilor săi de echipă. Așa e el: întotdeauna ia lucrurile mai în serios decât restul.

Miles apare lângă el, iar eu încremenesc. Se uită la mine și privirile noastre se intersectează pentru o secundă. Nu reușesc să-i deslușesc expresia, dar nici nu e nevoie; probabil că i-a povestit lui Jesse discuția dintre noi doi. Mă întorc cu spatele la ei, ca să nu fiu nevoită să-i văd chipul. Chiar *imi place* să lucrez cu Jesse. Dacă o să afle ce s-a întâmplat, cu siguranță nu mă va mai lua în serios.

Haide, Simone, *gândește!* Aș putea să-i spun lui Miles că am avut o reacție alergică la alunele pe care le-am cumpărat de la automat. Sau aș putea să dau vina pe faptul că sunt în acea perioadă a lunii, deși probabil ar însemna să încalc regulile feminismului.

— Bună, Simone!

Mă încordez și întorc capul. Slavă Domnului! În spatele meu e doar Jesse. Nici urmă de Miles. Răsufu ușurată.

— Bună!

Mă bucur că e aici. Din moment ce concentrarea mea e praf, îmi pare bine că acum vor fi două perechi de ochi care să analizeze repetițiile.

— Nu știu dacă ai auzit, îi spun lui Jesse. Vom repeta primul act cap-coadă. Dacă ai scenariul cu tine, ar fi bine să faci însemnări.

Jesse încuviințează. Ochii lui mă privesc iscoditor.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Ce-i?

— Nimic, răspunde el, zâmbind șmecherește. Pari foarte stresată.

Rabat! Înseamnă că Miles i-a povestit. Ezit o secundă, apoi gesticulez animat către scenă, în chip de răspuns. Chiar dacă am făcut deja anunțul legat de repetiție, lumea pierde în continuare vremea, ca și cum n-ar avea nimic de făcut. De regulă prefer să las țipatul în seama doamnei Klein, dar când văd cât de greu se mișcă actorii, înțeleg de ce profesoarei îi vine să urle la ei.

— Ai dreptate, spune el, holbându-se la mâinile mele. Ești sigură că nu te macină și altceva? Poate ai necazuri cu băieții...

Obrajii mi se înfierbântă. Jesse e de treabă, dar noi doi nu vorbim niciodată decât despre piesă. Nu pare să fie un moment potrivit pentru a ne împrieteni.

Scot un geamăt exasperat și îmi trec degetele prin păr.

— Ooof! Miles ți-a povestit *deja*? Să știi că nu-i chiar așa de rău cum sună...

— Ce să-mi povestească? întrebă Jesse. Miles nu mi-a spus decât că ai o zi mai grea. Privirea ta dă de înțeles că ai necazuri cu băieții. Cunosc privirea asta pentru că o văd mereu când mă uit în oglindă.

— Aha...

Deci Miles nu i-a spus nimic. Mă trezesc zâmbind.

— Băieții-s nașpa, corect?

— Așa e, răspunde Jesse. Dar, din motive necunoscute, nouă tot ne plac.

Deși e posibil să mă înșel, am impresia că Jesse se uită la Rocco ceva mai lung decât ar fi cazul. Rocco e un băiat de treabă, dar ei doi parcă nu se potrivesc. Pe de altă parte, nici eu nu știu dacă mă potrivesc cu Miles. El e popular și se pricepe de minune să socializeze, pe când eu mă fac constant de râs. Însă e încurajator să văd că nu sunt singura care nu prea știe ce să facă atunci când îi place de cineva.

— Frate, o să îmbătrânim până terminăm! exclamă Jesse, îndreptându-și atenția către scenă. De la an la an, puștii sunt din ce în ce mai varză. Când eram eu într-a noua, toate lucrurile se făceau din timp.

Majoritatea decorurilor sunt vopsite în gri-închis și câteva graffiti împodobesc marginile. Mai e mult de muncă, dar nu arată îngrozitor.

Îl împing ușor în umăr, iar el ridică dintr-o sprânceană.

— Ei, lasă! Nu arată chiar *asa* de rău. Sunt sigură că o să vă iasă cum trebuie, îl încurajez eu.

— Să sperăm, răspunde Jesse, încrucișându-și brațele. Altfel, am încurcat-o.

— Optimismul tău e încântător. Ar trebui să mai stăm de vorbă din când în când. Poate la prânz. Ce zici? La urma urmei, suntem singurii elevi care au roluri de conducere pe-aici.

— Sigur. Am putea citi sugestiile tale, propune el, zâmbind. Dar în cazul ăsta, e posibil să depășim pauza de prânz.

— Nu *intenționez* să am atât de multe sugestii.

Doamne, sper că nu roșesc!

— Palumbo mi-a spus să fac ce simt că trebuie făcut, așa că notez tot ce-mi trece prin cap și apoi mă trezesc cu tone de notițe, îi explic eu. Dar nu mă aștept ca Palumbo să fie mereu de acord cu ele. Într-o bună zi, e posibil să-mi spună să tac din gură.

— Liniștește-te, Simone! râde Jesse. Doar te tachinam.

Poate că spune adevărul, dar eu am altă impresie. În mod sigur, Jesse nu e singurul care a observat că nu prea am experiență de regizor.

— Hei!

Eu și Jesse ne răsucim la unison. Aproape că sar în sus când îl văd pe Miles stând în dreptul ușii. Mă încordez.

— Ce-i? întrebă Jesse.

Buzele mele refuză să se miște.

— Doamna Decker o cheamă pe Simone în biroul ei.

Miles mă privește scurt și adaugă:

— A spus să te duci la ea chiar acum. Cred că e important.

Jesse se întoarce către mine, nedumerit. Ridic din umeri. Am văzut-o o singură dată pe directoare, cu o zi înainte să încep școala aici. E destul de drăguță. Nu-mi dau seama de ce vrea să-mi vorbească.

— Domnule Palumbo, mă întorc imediat! strig eu, grăbind pasul către ușă. Jesse, te rog, pregătește decorul pentru scena următoare până mă întorc eu!

Ușa se trănțește în urma mea.

— Ți-a spus despre ce e vorba? îl întreb pe Miles, mutând foile cu notițe în mâna cealaltă. Dacă o să dureze mult, trebuie să-i spun lui Palumbo...

— Simone...

În vocea lui simt un zâmbet. Ridic ochii către el. Miles își mușcă buzele.

— De fapt, directoarea nu te-a chemat. Te-am scos din sală fiindcă voiam să-ți spun ceva.

— Poftim?

Simt un gol în stomac. Cu directoarea m-aș fi descurcat, dar să fiu singură cu Miles e cu totul altă poveste.

— Ce voiai să-mi spui?

Face un pas înainte, iar spatele meu se lipește de perete. Miles scoate un sunet care seamănă cu un pufnet ușor. Îmi spune:

— Ai dat bir cu fugiții.

Înghit în sec.

— Nu știu despre ce vorbești.

Ba știu *foarte bine* despre ce vorbește. Am repetat în minte, la nesfârșit, toate detaliile acelei scene penibile.

— M-ai întrebat ceva, explică el. Dar ai plecat înainte să-ți răspund.

Îmi atinge bărbia. *Degetele lui îmi ating bărbia!* E ca o scenă din filmele alea siropoase, de care eu și prietenele mele facem haz. Dar în clipa asta nu râd. Pielea degetelor lui e moale, de parcă nu și-ar petrece tot timpul liber construind decoruri sau jucând *lacrosse*. Inima aproape că-mi sare din piept.

În mod surprinzător, încă nu mi-a pierit vocea:

— M-am gândit că... Nu știu... Am crezut că, poate, nu vrei...

— Cum ai putut să crezi asta?

După ce înghite în sec, continuă:

— Vreau. Sigur că vreau.

Ori visez, ori sunt drogată. Poate amândouă.

Îi cuprind gâtul cu brațele, îl trag mai aproape de mine. Își
lipește buzele de ale mele.

Dacă nu m-aș sprijini de perete, în clipa asta m-aș prăbuși.

CAPITOLUL 5

Ieri Miles m-a sărutat. Ieri Miles mi-a zis că vrea să ieșim împreună în oraș, apoi m-a sărutat din nou. Miles m-a sărutat, mi-a zis că vrea să ieșim împreună, m-a sărutat din nou, iar acum mergem pe coridor, în școală, împreună. Cred că visez. Probabil așa s-a simțit și Tracy, personajul din music-hallul *Hairspray*, când s-a cuplat în cele din urmă cu băiatul pe care îl plăcea. E incredibil!

Nu ne ținem de mână, însă pășim suficient de aproape unul de celălalt încât umerii ni se ating. Poate că nimeni nu știe că ne-am sărutat, însă nu contează. Zâmbesc încontinuu. Nici măcar nu vorbim — oricum, nu știu dacă aș putea îngăima două cuvinte fără să zâmbesc ca o descrierată —, dar mi-e de ajuns că sunt lângă el.

— Trebuie să mă duc la ora de engleză, îi spun, încetinind pasul. Sala e la etaj.

Se bosumflă ca un copil mic. Sunt sigură că în clipa asta seamănă cu un clovn care rânjește dement.

Îl bat ușurel pe umăr, în semn de încurajare. Frate! Cine face gesturi de-astea? Poate doar Dr. Phil¹!

— Ne vedem mai târziu, la repetiții. OK? adaug eu

— Da. Abia aștept să aflu care-i music-hallul zilei.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

¹ Phillip McGraw, cunoscut ca Dr. Phil, este o personalitate americană de televiziune și gazda emisiunii *Dr. Phil*, în care oferă sfaturi de viață invitaților săi.

Trebuie să plec, dar el nu dă deloc semne că s-ar grăbi. E mult mai ca lumea când îl sărut pe buze. Oricum, îmi place atingerea gurii lui pe obraz.

— Ne vedem mai târziu, Simone.

În vreme ce el se îndepărtează, mă holbez la fundul lui. Îl privesc până când se pierde în mulțimea elevilor. În cele din urmă, fac stânga-mprejur și urc scara. Mai sunt câteva minute până se sună de intrare.

La fosta mea școală era imposibil să merg pe holuri fără să observ măcar câteva chipuri familiare. Aici se întâmplă foarte rar să văd pe cineva cunoscut. Dar astăzi îl zăresc pe Eric. Stă în dreptul scării și poartă o discuție. Ridică privirea când trec pe lângă el, iar eu îi fac cu mâna. Se încruntă atât de tare, încât chipul lui pare dușmănos.

Îmi văd de drum. Se pare că Eric *chiar* îmi urăște sugestiile.

* * *

— Uau! Simone, vreau să aud *tot*! Sărută bine? Te-a luat pe sus și a început să te sărute? Așa, din senin?

Lydia aproape că țipă de încântare. Orele s-au terminat. Tocmai ne pregătim să ieșim din școală. Claudia își dă ochii peste cap, dar nu spune nimic. Îmi feresc privirea, fiindcă vreau să-mi ascund zâmbetul. Deși s-a întâmplat ieri, încă simt atingerea buzelor lui Miles.

Îi răspund Lydiei:

— Păi, m-a scos de la repetiții zicând că directoarea mă cheamă în biroul ei.

Faptul că eu și prietenele mele ne entuziasmăm pe seama unui băiat e un clișeu. Și ce dacă?

— Jur pe Cate Blanchett că era să mă topesc pe loc!

— Mamă, ce teatrală ești! îmi zice Claudia. Ce mă enervați tu și tipul ăla! De ce nu te cuplezi și tu cu cineva normal, care evită

cu orice preț să joace *lacrosse*? Sunt sigură că frati-miu nu are prietenă.

Dulăpiorul meu și cel al Claudiei sunt pe același coridor. Probabil numai datorită Claudiei am reușit să ajung la el în primele mele săptămâni la școala „Sfânta Inimă a lui Iisus”.

— Dar Julio nu-i cu vreo cinci ani mai mare decât noi? o întreb eu.

— N-ar trebui să cauți broșurile de orientare pe care le-ai primit în prima zi de școală? se maimuțărește ea, imitându-mă. Cum ai reușit să uiți numele consilierului tău școlar?

— *Nu știu.*

Cum naiba se deschide dulăpiorul ăsta? Învârt în stânga, pe urmă în dreapta, apoi din nou spre stânga. Se deschide la prima încercare. Claudia nu pare impresionată. Îi explic:

— La fosta mea școală le eram repartizați consilierilor în funcție de numele noastre de familie. Aici totul e o harababură.

— Nu e chiar așa de complicat, comentează Claudia. Lasă-mă pe mine să-ți deschid dulăpiorul!

— N-o asculta! pufnește Lydia, iritată. Povestește mai departe!

— Chiar m-a speriat puțin faza cu directoarea, îi răspund, aruncând un teanc de notițe la gunoi.

Deși m-am transferat la „Sfânta Inimă a lui Iisus” abia de vreo două luni, în dulăpiorul meu deja e vrașițe.

— M-am gândit că s-a întâmplat ceva rău sau că ai mei au nevoie de mine, adaug eu.

— I-ai spus că ai intrat în panică? întrebă Claudia, încrucișându-și brațele la piept. Eu i-aș fi spus.

— I-am zis.

Îmi vine să râd. Sărutul n-a durat decât un minut, dar eu încă mă gândesc la el.

— M-am simțit așa de bine, Lydia! Ai avut dreptate: e altfel când săruți o persoană care îți place. E mai bine. Dar fii atentă!

Promite-mi că la cina de sâmbăta viitoare nu suflă o vorbă despre sărut. Dacă află, tații mei o să mă piseze întruna.

— Sper că nu ne povestești despre sărutul tău cu Miles doar pentru a ne scoate ochii cu stilul tău de viață heterosexual! exclamă Claudia.

— *Nu* asta fac! protestez eu, căutând broșurile sub un manual. Chiar încerc să nu fiu atât de hetero.

Deocamdată nu le-am povestit decât despre faptul că Miles mi-a căzut cu tronc. Ar fi ciudat să le spun despre Sarah acum. Aș lăsa impresia că dau înapoi, încercând să par o cu totul altă persoană. Pe deasupra, Claudiei îi cam place să râdă de mine. Relația noastră se bazează pe faptul că ne luăm peste picior. Cred că m-ar afecta mult dacă ar lua în răs sentimentele mele față de Sarah.

— Of, Momy! Pari atât de tristă. Și mie îmi plac băieții, zice Lydia. Poate ar trebui să te gândești și la alte opțiuni.

Îmi mușc buzele. De-a lungul timpului, Lydiei i-au plăcut atât băieți, cât și fete. În ceea ce mă privește, situația e alta. Cred că fetele — sau persoanele care arată a fete — sunt frumoase, dar asta nu înseamnă automat că mă îndrăgostesc de ele. Mai mult de-atât, majoritatea persoanelor care mă atrag sunt celebriți, iar Claudia susține că ele nu intră la socoteală.

Singura oară când am fost convinsă că îmi place o fată a fost la fosta mea școală, cu Sarah. Dar nu mi se pare suficient ca să mă consider bisexuală, așa cum e Lydia.

— Băieții sunt nașpa, continuă Lydia. Iar Ian nu știe să facă o groază de chestii. De pildă...

— La naiba! o întrerupe Claudia. Am glumit. Săracul Ian! Dacă te ajută, nici eu nu mă prea pricep să-i fac sex oral Emmei, dar încerc pentru că o iubesc.

Ridic din sprâncene, iar Lydia își înclină capul într-o parte.

— Ce-i? spune Claudia. Pot să fac sex. Nu mă entuziasmează, dar nici nu mă deranjează s-o fac, dacă ea vrea... E complicat, înțelegeți?

Sexul urmează după sărut. Corect? Din moment ce am ieșit doar la o singură întâlnire, nu știu cum funcționează lucrurile în privința asta. După cum vorbește Lydia, îmi închipui că ea și Ian au început să facă foarte repede chestii sexuale. Până și Claudia și iubita ei fac diverse *lucruri*. Vreau să-l sărut din nou pe Miles. Poate că mă cam pripesc. Miles nu are cum să contracteze virusul prin sărut, iar *eu* îmi doresc mai mult de-atât. Dar dacă și el dorește același lucru?

Mă răsucesc spre prietenele mele și întreb:

— Ce mă fac dacă ne sărutăm din nou?

— Pur și simplu bucură-te de moment, spune Lydia, încrun-
tându-se. Nu înțeleg. Nu *ți-a plăcut* să-l săruți?

— Ba da, clar!

Îmi înăbuș un oftat. Ar fi mult mai simplu dacă ele *ar ști* ce anume mă stresează.

— Dar dacă o să vrea să facem sex?

Lydia se uită lung la mine, iar Claudia ridică din sprâncene. Fetele fac schimb de priviri.

— V-ați sărutat o *singură* dată, Simone, spune încet Claudia, ca și cum aș fi cam grea de cap. Nu înseamnă că o să vă căsătoriți.

— Dar dacă...

— Știu la ce te referi, spune Lydia, plină de tact. Te neliniștește ce o să se întâmple mai departe. Dar a face sex e un pas uriaș. Nu cred că ar trebui să-ți faci atâtea griji înainte să afli încotro se îndreaptă relația voastră. Înțelegi?

Asta e soluția? Să nu mă gândesc la ce urmează? Poate chiar m-am ambalat prea mult. Poate că după sărutul ăla n-o să se întâmple nimic, deși sper din suflet că se vor întâmpla și altele între noi. Chiar dacă atunci aș fi nevoită să-i spun lui Miles ade-vărul și să infrunt consecințele.

— Doamne! Uită-te la ea! exclamă Claudia, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Chiar crede că o să se mărite cu el.

— Ba nu!

— Simone — adaugă Lydia —, te porți ca și cum chiar îți imaginezi c-o să vă căsătoriți.

— Nu-mi dau seama dacă îți place mult de el sau dacă pur și simplu ești super-excitată, spune Claudia. Oricum, cred că ți-ar fi de folos un vibrator bun. Ar trebui să mergem toate trei la un sex-shop. Trebuie să cumpăr unul pentru Emma.

— N-ai nevoie de un act de identitate ca să poți cumpăra așa ceva? Niciuna dintre noi nu a împlinit optsprezece ani, îi zic eu.

Claudia dă din umeri.

— Facem rost de acte false. Vreți să mergem sâmbăta asta la cumpărături?

— *Hei!* Nu mă ajutați deloc! mă lamentez eu.

— Crede-mă, un vibrator o să facă *minuni* pentru tine, mă asigură Claudia, rânjind.

Oftez și îmi îndrept iar atenția spre dulăpiorul meu. Înăuntru e un dezastru. O grămadă de hârtii mai au puțin și se revarsă. Ai crede că în prima mea zi la noua școală toată lumea a ținut morțiș să-mi dea ceva: orare, liste de rechizite, regulamente, programe de studiu. Mormanul ăsta de hârtii lasă impresia că îmi place să arunc totul la nimereală. Caut din ochi un dosar albastru. Mă îndoiesc că o să-l găsesc în dezordinea asta. Câteva bucățele de hârtie cad la podea, iar eu mă aplec să le ridic.

Claudia apucă și ea câteva hârtii, la nimereală.

— Haide, Simone! Încercăm să te ajutăm. Nu vreau să par rău-tăcioasă. Doar că știm că n-ai multă experiență în relații.

— Vai, mersi! mormăi eu, adunând hârtiile rămase.

— Ne vedem mai târziu, spune Lydia, atingându-mi brațul. Bine?

— Mda.

O bucată de hârtie galbenă, împăturită, iese în evidență în harababura asta. Ciudat!

Lydia și Claudia se îndepărtează. Iau cu o mână broșurile de bun-venit și cu cealaltă despățuresc bilețelul.

Îmi ia câteva secunde să-l citesc. Apoi îl citesc din nou. Cuvintele mi se învârt în creier o dată, de două ori, de trei ori, dar parcă tot nu le pătrund înțelesul. Țin biletul cu mâini tremurânde.

Știu că ai HIV. Până la Ziva Recunoștinței, să rupi legătura cu Miles! Dacă n-o faci, toată lumea va afla.

CAPITOLUL 6

— Simone, o să te alegi cu o infecție dacă îți mai rozi mult unghiile. Am mai discutat despre asta, draga mea.

Cobor repede mâna de la gură, dar nu mă uit la Pops. Sigur a simțit că ceva nu e în regulă. Nu i-am aruncat nici măcar o privire de când am urcat în mașină, ca să mergem la spitalul St. Mary. Dacă mă uit la el, e posibil să-și dea seama la ce mă gândesc. Sigur nu l-ar deranja că îmi place un băiat, dar lucrurile ar sta altfel dacă ar afla despre *bilețelul ăla*. El și tata ar fi în stare să dărâme școala din temelii.

Poate că *ar trebui* să le spun. E clar că persoana care mi-a scris stă cu ochii pe mine. Cum altfel ar fi știut care e dulăpiorul meu? Mă întreb de cât timp mă urmărește. De acum două luni, când m-am transferat la „Sfânta Inimă a lui Iisus”? De când Miles a început să lucreze în echipa tehnică a music-hallului? De ieri, când l-am sărutat?

Dacă va afla toată lumea? Nu, nu se poate! N-aș putea să fac față din nou unui astfel de moment.

Pe de altă parte, dacă ai mei ar discuta cu directoarea, nu doar ea va afla că sunt seropozitivă. Sunt convinsă că va mai auzi și altcineva: o secretară, un paznic sau chiar un profesor. În plus, uneori puștii vin în biroul directoarei, ca să discute cu ea. Unul dintre ei ar putea să audă conversația și să răspândească secretul meu. Deci, dacă părinții mei ar sta de vorbă cu directoarea, e posibil ca secretul meu să fie dat în vileag. Și risc să aflu toți.

Nici măcar nu știu ce emoții am în legătură cu situația asta. Am crezut c-o să fiu furioasă ori tristă, dar mă simt pur și simplu amorțită. Am impresia că tot ce s-a întâmplat la fosta mea școală o să se repete aici și că nu pot face nimic pentru a împiedica dezastul. Dar trebuie să fac *ceva*. Dacă află toată lumea că sunt infectată cu HIV, o să simt ceva mult mai neplăcut decât amorțeală.

Pops întreabă:

— Te macină ceva? Ești nerăbdătoare să-ți revezi prietenii?

Pufnesc sarcastic.

— Nu sunt prietenii mei.

— Nu-i adevărat, zice el, privind înainte. E important să te întâlnești și să vorbești cu alți puști.

— Cred că vrei să spui „alți puști ca *mine*”.

— Păi, da, completează el, aruncându-mi o privire. Nu ești cu nimic diferită de ceilalți, scumpo. Doar știi asta. Dar Claudia și Lydia nu pot înțelege anumite lucruri, la fel cum nici eu și nici tatăl tău nu le înțelegem. Știi la ce mă refer.

— Nu prea mă gândesc la asta, îi spun eu — ceea ce nu-i tocmai o minciună. Și să știi că nici măcar nu discutăm pe bune. Pur și simplu stăm pe scaune și dăm răspunsuri monosilabice, așteptând să treacă timpul.

Pops parchează. Spitalul nu e departe de casa noastră, astfel că naveta de dimineață a tatei e destul de ușoară. Cel puțin pot sta liniștită că aici nu mă voi întâlni cu nimeni din fosta mea școală; e mult prea departe pentru ei. Programările la doctor erau un chin când încă locuiam la internat, dar atunci măcar nu trebuia să particip la ședințele Grupului.

Nu mi-a trecut prin cap că e posibil să mă fi intersectat în spital cu vreun coleg de la noua mea școală, dar probabil că ar trebui să iau în calcul varianta asta. Așa s-ar explica faptul că a mai aflat cineva că sunt seropozitivă. Mi-aș dori să nu fiu nevoită să mă gândesc la chestia asta. Spitalul St. Mary e locul unde lucrează tata, unde Pops face voluntariat, și tot aici se desfășoară ședințele

Grupului. E locul *nostru*. Un hărțuitor dubios nu ar trebui să apară aici.

— Azi pari cam irascibilă. Ești sigură că nu vrei să discutăm?

— Da.

În loc să-l privesc în ochi, mă holbez la imprimeul de pe tricoul lui.

— Nu-mi place deloc să vin aici, adaug eu.

— Of! Mone, nu se poate să fie chiar așa de rău, mă încurajează el, punându-mi o mână pe umăr.

De fapt, e așa de rău. Grupul de sprijin se întrunește în fiecare miercuri, într-una dintre sălile de conferințe situate în partea din spate a spitalului. Probabil că în sălile astea doctorii poartă discuții pe care nu le pot purta pe holurile spitalului. Chiar dacă sălile sunt separate de restul clădirii, mirosul de dezinfectant ajunge până la ele. Astăzi s-au strâns zece persoane, așezate pe scaune de plastic, aranjate în cerc.

Întâlnirile sunt moderate de Julie, care a absolvit recent facultatea și care tocmai își trage un scaun lângă noi. Nu e seropozitivă. Ceea ce zice mi se pare foarte enervant, din moment ce nu are cum să se pună cu adevărat în pielea *noastră*. Dar, fiindcă astăzi a adus gogoși, s-ar putea să fiu mai tolerantă față de ea.

— Salutări tuturor! spune Julie, întinzând cutia cu gogoși persoanei de lângă ea. Ce mai faceți?

Toată lumea răspunde în cor. Din toate părțile răsună mormăieli. Știu că Julie își dă interesul — sunt convinsă că a cumpărat din propriii bani gogoșile cu cremă de ciocolată —, dar până acum nu am vorbit de față cu ea despre ceea ce simt și nici n-am de gând s-o fac.

Julie își împreunează mâinile și anunță:

— Astăzi am adus cu mine o prietenă.

Face un gest spre persoană de lângă ea. E o fată de culoare, are părul strâns în codițe răsucite și îngrijite, iar chipul ei dă impresia

că e genul de persoană care zâmbește mereu. Îmi pare cunoscută, dar e posibil să o confund cu altcineva.

— Dacă veniți de ceva timp la întâlnirile noastre, s-ar putea să vă amintiți de Alicia, zice Julie, bătând ușurel mâna fetei. A frecventat grupul nostru până când a devenit prea *bătrână*.

Cei de lângă mine râd cu jumătate de gură; și eu la fel. Cred că Alicia a împlinit optsprezece ani când eu aveam treisprezece sau paisprezece, dar nu m-am gândit că o s-o mai revăd. Am crezut că majoritatea elevilor decid să facă ceva *cool* după absolvire, nu să vină, în continuare, la întâlnirile de grup.

Alicia ne face semn cu mâna și ne salută.

Acum, când mă uit cu atenție la ea, chiar arată puțin mai în vârstă decât noi. Are ochii încercănați și observ câteva riduri pe care nu le avea înainte. Chiar și așa, tot pare fericită.

— Nu-mi vine să cred că vă recunosc pe atâția și că văd atâtea chipuri noi!

Cu siguranță, se referă la Jack și la Brie. Ei sunt cei pe care îi văd cel mai des aici, probabil deoarece sunt forțați să vină în fiecare săptămână, așa cum mi se întâmplă mie. E greu să fi pesimist când te afli lângă Jack, care are gropițe în obraji când zâmbește. De asta încerc să nu mă uit des la el. Pe de altă parte, Brie stă mereu prăvălită în scaun. Cred că poartă breton lung pentru că vrea să se ascundă în spatele lui. Îi cunosc oarecum — Brie face parte dintr-o trupă de dans, iar lui Jack îi place să joace golf, exact ca unui bătrânel —, dar nu suntem prieteni.

— Să vă spun câte ceva despre mine, zice Alicia, petrecându-și o codiță după ureche. Am puțin peste douăzeci de ani. Sunt căsătorită. Anul trecut am născut un băiat — cel mai dragălaș bebeluș din lume. Iar acum mă pregătesc să obțin diploma de masterat în Educație.

Ceilalți aplaudă anemic, dar eu bat din palme atât de însuflețit, că mă ustură. Probabil pare groaznic că nu am mari așteptări din partea celor care vin la întâlnirile astea. Nu l-am mai revăzut pe

niciunul dintre cei care au plecat, așa că *nu știu* ce s-a ales de ei, nici dacă mai trăiesc. Dar Alicia își trăiește viața. Și mai interesant mi se pare că are un soț, ba chiar și un copil.

Părinții mei nu mi-au spus niciodată verde-n față că n-o să am parte de lucrurile astea. Mi-am dat seama singură. Aș vrea n-o să întreb pe Alicia cum e când un om își dorește îndeajuns de mult să fie alături de tine, încât nu-i *pasă* că ești bolnav. Mi se pare dubios să întreb așa ceva, dar tot aș vrea să știu.

Habar n-am cine și-ar dori să aibă o relație cu mine după ce mi-ar afla secretul. Da, poate că ar fi mai simplu să ies la întâlniri cu o persoană seropozitivă, dar nu cred că voi găsi *aici* un posibil partener.

Singurul băiat din Grup care arată bine e Ralph, dar, după o *singură* întâlnire cu el, mi-am dat seama că e super-enervant. A simțit nevoia să-mi explice cum funcționează absolut *orice* — wi-fi-ul, reclamele sau biblioteca publică —, de parcă n-aș fi fost în stare să caut de una singură pe Google. Pe lângă asta, mai și sărută ca un câine bălos. Astăzi s-a așezat lângă Alicia. Stă cu brațele încrucișate la piept și pare morocănos. Care-i faza? Are impresia că se află aici ca s-o judece pe Alicia? Nu pot să-l sufăr!

— Am rugat-o pe Alicia să vină la noi pentru că voiam să vă arăt că putem avea o viață foarte frumoasă, spune Julie, cu sinceritatea ei caracteristică. Știu că vă spun asta în fiecare săptămână, dar o repet: infectarea cu HIV nu înseamnă că sunteți condamnați la moarte. Trebuie doar...

— Să ne luăm medicamentele, răspundem toți în cor.

— Nu vreau să pară că vă dădăcesc, spune Alicia, amuzată. Însă da, e foarte important. Eu nici măcar nu mai trebuie să mă gândesc la ele. Pur și simplu le înghit în fiecare zi, la fel ca pe orice alt medicament.

Gândul imi fuge la pilulele contraceptive pe care Lydia a început să le ia.

— Am avut un prieten pe care l-am cunoscut când veneam la întâlnirile Grupului, povestește Alicia, cu o umbră de mâhnire pe față. Imediat ce a împlinit optsprezece ani, a decis să nu-și mai ia medicamentele. Spunea că se simte bine și că nu are nevoie de ele.

În sală se lasă liniștea. Știm cu toții care sunt consecințele întreruperii tratamentului.

— S-a îmbolnăvit de pneumonie. Respira printr-un tub, continuă Alicia. Apoi a pățit ceva la ochi, fiindcă creierul lui nu primea suficient oxigen. Îl înconjurau oameni pe care-i iubea, dar nu putea să-i vadă. A murit după opt luni.

Urăsc să aud așa ceva. Știu că tratamentul e o chestiune serioasă, dar eu îmi iau medicamentele. Chiar trebuie să auzim mereu astfel de povești?

— Uneori se întâmplă lucruri îngrozitoare, zice Alicia. Însă tot timpul se întâmplă și lucruri minunate, incredibile. În fiecare zi fac ceea ce mi-am dorit să fac și locuiesc cu două persoane pe care le iubesc. Am un soț, un fiu și o slujbă minunată. Vreau să spun că nu e obligatoriu ca situația voastră să fie oribilă. Sunt aici drept dovadă vie; mă puteți întreba orice.

Mă trezesc cu mâna pe sus. Julie îmi face semn să vorbesc.

— Păi..., OK, îngaim eu. O să sune un pic ciudat.

— Nu-i nimic, spune Alicia, zâmbind. Nu mă deranjează întrebările ciudate.

— În regulă. Ăăă... A fost greu să... știi tu... să rămâi însărcinată?

Singura persoană care mă privește ca pe o ciudată e Ralph, iar asta mă face să mă simt victorioasă.

— A, nu, răspunde Alicia, rezemându-se de spătarul scaunului. Știi regula $N = N$, nu?

Încuviințez din cap. Sunt sigură că toți cei de-aici o cunosc. Ce bine ar fi fost dacă partea cu virusul „nedetectabil” ar fi valabilă în cazul meu!

— Am reușit să concepem un copil pe cale naturală. Încărcătura mea virală era nedetectabilă de ceva timp, iar soțul meu a preferat să procedăm așa.

O întrerup:

— Stai puțin! Serios? Fără tratamente de fertilizare?

— Fără. A fost destul de ușor.

Uau! Dintotdeauna am crezut că voi avea nevoie de ajutor din afară, dacă îmi voi dori copii. Nu mi-am dat seama că regula $N = N$ se aplică și în cazul ăsta. Rămân cu gura căscată.

— Bun! intervine Julie. Sunt sigură că mai aveți și alte întrebări. Ajungem curând și la ele. Întrebarea lui Simone e un prilej bun de a ne îndrepta către subiectul zilei: relațiile de dragoste.

Din nou, se așterne liniștea. Nu reușesc să văd expresia lui Brie, fiindcă e ascunsă în spatele bretonului. Jack se uită în jos. Ralph își trosnește încheieturile degetelor. Câțiva dintre puștii de treisprezece ani o privesc cu ochi mari pe Alicia. Habar n-am ce gândește fiecare. Au și ei aceleași temeri ca mine?

— Vreau să știți că, fără discuții, pentru voi relațiile romantice sunt posibile, continuă Julie. Doar că veți avea parte de anumite provocări. Poate că unii dintre voi deja au dat piept cu ele.

— Da, *clar*, aprobă Brie.

Își dă părul pe spate. Aproape că mă surprinde să-i văd ochii verzi.

— Indiferent dacă e vorba despre un sărut sau despre sex, ai încurcat-o! continuă ea. Dacă îi spui cuiva despre virus *înainte* să se întâmple ceva între voi, e posibil să-și ia picioarele la spinare și să le spună și altora.

Tresar. Are dreptate, *dar*...

Brie vorbește mai departe, gesticulând:

— Iar dacă tipul te părăsește, tot procesul se repetă când cunoști pe altcineva. Așa că, dacă aș vrea să fac sex cu cinci tipi și le-aș zice tuturor că sunt infectată cu HIV, ar însemna ca încă

cinci persoane să afle că sunt seropozitivă, iar de făcut sex nici nu se mai pune problema.

Eu nici măcar nu am făcut sex *vreodată*. Pe deasupra, un ciudat mi-a lăsat un bilet de amenințare în dulăpior.

— Mie-mi zici!

Vocea lui Jack mă sperie. Nu a țipat, însă e prima dată când îl aud vorbind atât de tare.

— Iar dacă le-ai spune abia după ce faceți sex, ar fi în stare să strângă o gloată furioasă și să te linșeze, adaugă el.

Brie râde și își ferește fața, ca și cum s-ar rușina. Obrajii lui Jack se colorează în roz. Ralph își dă ochii peste cap.

— Oamenii au dreptul la propriile reacții și opinii, explică Julie. E important să discutați cu partenerul despre situația voastră înaintea *oricărui* contact de natură sexuală. E normal ca oamenii să fie derutați. O veste ca asta poate fi un șoc pentru ei.

— Nu ar trebui să fie un șoc, bombăn eu, coborându-mi privirea în poală. Nu e mare scofală. Nu ei poartă virusul. Există o șansă foarte mică să se infecteze și ei.

Încă țin în mână o gogoasă neîncepută.

— Dar riscul de a fi expuși la virus există, spune Julie. Nu e așa de simplu.

Ridic tonul și mă aplec spre ea.

— Ce fel de risc? Dacă virusul este nedetectabil, e și netransmisibil. N-am vorbit despre asta tocmai săptămâna trecută?

— Simone...

Îmi continui ideea:

— De exemplu, dacă eu sunt într-o situație în care e posibil să fac sex, aș fi de acord să folosesc și cinci prezervative odată, dacă așa partenerii mei s-ar simți în siguranță. În plus, încărcătura mea virală va fi nedetectabilă. Dacă nu consideră că e de ajuns, n-au decât să înghită și ei pastila aia.

— Nu mai fi așa de teatrală! intervine Ralph, pocnindu-și degetele, cu un aer plictisit. Dacă cineva nu vrea să facă sex cu tine, n-are sens să încerci să-l convingi. O să pari jalnică și disperată.

Am impresia că, de nervi, mi se zbate o pleoapă.

— Nu are nicio legătură cu ce am zis eu! mă răstesc la el. Vreau să spun doar că, dacă o să vreau să fac sex, voi fi pregătită. Asta nu înseamnă că o să mă milogesc de celălalt să facă sex cu mine.

Ralph mijește ochii. Mi-ar plăcea să cred că se poartă așa doar din cauză că are o zi proastă. Dar, de fapt, e pur și simplu nesimțit.

— Simone are dreptate, mă aprobă Brie, ceea ce mai risipește tensiunea. Suntem pregătiți pentru că trebuie să fim.

Râsul Aliciei mă face să tresar.

— Îmi place mult aici, declară ea. Sunteți grozavi. Și foarte deștepți! Îmi doresc să fi fost și eu ca voi.

Julie își drege glasul, roșie la față. Nu mă simt stingherită, așa cum s-ar întâmpla de obicei. Nimic din ce am zis nu a fost aiurea. Mușc din gogoasă.

— Bun! pune ea punct discuției, cu voce fermă. Acum o să vorbim despre cum să vă protejați în timpul sexului.

Mă las pe spate în scaun, cu brațele încrucișate. De data asta, Julie nu a dominat conversația, așa că e cea mai reușită întâlnire de grup la care am participat vreodată. Mă bucur că Julie face eforturi, dar, spre deosebire de ceilalți membri ai Grupului, nu știu cum mă simt eu. Chiar dacă nu sunt prietenii mei, ei știu. Ori poate că Pops are dreptate: eu și membrii Grupului chiar ne-am împrietenit. Dar n-o să recunosc acest lucru de față cu el.

La sfârșitul întâlnirii, majoritatea celor prezenți își butonează telefoanele, așteptându-și părinții. Doar câțiva sunt suficient de norocoși încât să plece singuri, cu mașina personală.

— Deci... încă îți plac music-hallurile? mă abordează Ralph.

Vocea lui mă dezgustă. Mă răsucesc spre el. Stă cu brațele încrucișate, țeapăn, ca un profesor gata să mă admonesteze că am încălcat regulile de bună purtare.

— Mda.

Bag mâinile în buzunar. Sper că răspunsul meu monosilabic o să-l descurajeze.

— Ar trebui să mai ieșim împreună, propune Ralph.

— Nu.

— De ce nu? Ne-am distrat împreună, zice el, strâmbând din buze.

— A fost mai distractiv când am avut pneumonie decât când a trebuit să te ascult dând din gură în sala de cinema, cât timp a durat *Mad Max*.

Îmi scot telefonul. Ar fi bine ca ai mei să apară chiar *acum*.

— N-o să se întâmple nimic între noi, Ralph.

Se apropie de mine și mă înghesuie în perete.

— De ce te porți ca o scârbă? A fost o simplă întrebare. Poate ai găsi mai ușor pe cineva dispus să facă sex cu tine dacă ai învăța să te porți mai frumos.

— Ce vrei să spui?

Îmi sare țandăra. Dacă Julie ar mai fi aici, ar încerca să aplaneze situația, dar suntem doar noi doi și alți câțiva puști, care ne privesc cu ochi mari.

— Mă port ca o scârbă doar cu *tine*, pentru că mă provoc.

Primesc un mesaj pe telefon. Nu îl citesc, dar văd că e de la tata. Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre ieșire.

CAPITOLUL 7

Am câteva secrete pe care nu le-aș împărtăși oricui. Evident, unul dintre ele e faptul că sunt infectată cu HIV. Dar mai e ceva: nu știam să mă masturbez până când una dintre fostele mele prietene mi-a arătat cum se face. M-a dus la ea în cameră. A venit și Sarah cu noi. Am încuiat ușa — o încălcare a regulamentului școlii „Fecioara din Lourdes” — și a căutat pe Tumblr poze cu actorii din *Jurnalele vampirilor*. Apoi m-am așezat pe pat, m-am învelit cu o pătură, iar ea mi-a explicat ce trebuie să fac, pas cu pas.

E super-jenant. Dar fiți îngăduitori; eram abia în clasa a opta.

Acum lucrurile stau altfel, în special datorită imaginilor la care ai acces cu un simplu clic. Claudia a râs când i-am mărturisit că îmi place să mă uit la pozele de tinerețe ale unor actori albi și bătrâni. Nu-mi pasă ce se zice. Bruce Willis, Harrison Ford și Richard Gere nu arătau deloc rău. Uneori mă mai uit și la poze de-ale lui Cate Blanchett, dar Claudia zice că nu se pune la socoteală.

— E normal să te atragă. La urma urmei, vorbim despre *Cate Blanchett*, a subliniat Claudia.

Atunci a fost ultima dată când am vorbit cu ea despre faptul că e posibil să mă atragă și fetele.

După ce îmi ofer puțină plăcere, stau cu ochii ațintiți în tavan. Casa noastră nu se întinde mult pe orizontală. Camerele sunt înguste, cu tavan înalt. A mea se află la ultimul etaj, așa că sunt suficient de departe ca părinții mei nu mă audă. Sau cel puțin așa cred. Dacă mă aud, le sunt recunoscătoare că nu mi-au zis niciodată

nimic. După ce mă masturbez, de obicei mintea mea e limpede. Mă simt ca înainte să adorm, fără nicio grijă. Însă acum mintea mi-e plină de gânduri. Chiar dacă e urât din partea mea, sunt invidioasă pe prietenele mele.

Claudia e asexuală, deci știu că nu-și petrece diminețile gândindu-se la sex, ca mine. Lydia, pe de altă parte, își face de cap cu prietenul ei când e singură acasă. Eu n-am parte nici de una, nici de cealaltă.

Săptămâna trecută, profesoara noastră de educație sanitară ne-a ținut un discurs lung despre faptul că fetele ar trebui să-și petreacă anii formativi descoperindu-se pe sine și făcându-și prieteni apropiați. A spus că prietenii te fac să te simți la fel de împlinit ca și relațiile romantice. Are dreptate. Sunt foarte recunoscătoare că le am pe Lydia și pe Claudia în viața mea. Le iubesc *nespus*, dar nu într-un fel romantic. Faptul că nu am o relație mă face să mă simt *singură* într-un fel pe care nu-l pot descrie.

Mă ridic în capul oaselor. Azi e sâmbătă, deci peste o oră trebuie să fiu la repetiții, iar acolo o să-l văd pe Miles. Credeam că sentimentul de singurătate va dispărea după primul nostru sărut, însă pur și simplu s-a transformat în altceva: dorință. Gândul că există posibilitatea de a face sex cu el îmi complică situația, pentru că sper că se va întâmpla, chiar dacă asta vine la pachet cu obligația de a-i dezvălui adevărul despre infecția mea cu HIV.

Majoritatea oamenilor se tem că vor contracta virusul. Dacă le-aș spune Claudiei și Lydiei, ele nu ar trebui să-și facă griji, din moment ce nu avem de gând să facem schimb de „fluide corporale”. Dar lucrurile stau altfel când vine vorba despre Miles.

De parcă nu am suficiente pe cap, acum trebuie să aflu și cine a scris biletul ăla idiot. Nici nu știu de unde să încep căutarea. Poate de la bobocii din clubul de teatru? Mă îndoiesc că vreunul dintre ei are răbdare să-mi lase un bilet în dulăpior și să aștepte să-l găsească. Să fie doamna Klein? Nu prea cred. E enervantă, dar nu *diabolică*. Cine altcineva ar putea fi?

— De ce e atât de complicat? întreb eu, cu glas tare.
Personajele din posterul *Aida* mă privesc.

Indiferent ce simt — frustrare sau excitație —, la repetiții senzațiile mele se intensifică. E ca și cum aș avea o mâncărime interioară care îmi dă o senzație neplăcută, pentru că nu mă pot scărpinga. *Rent* e un music-hall grozav, dar faptul că îl văd pus în scenă în fiecare zi mă duce cu gândul la prietenii părinților mei, cei despre care îmi vorbesc doar ocazional și care au murit înainte să-i pot cunoaște. Cei ignorați pentru că erau bărbați gay care sufereau de SIDA.

Epidemia de SIDA mă sperie într-un mod inexplicabil. E ca un film de groază care mă obsedează mult timp după ce s-a terminat, făcându-mi genunchii să tremure și iscându-mi un gol în stomac. Nici măcar nu pare real. La gândul că epidemia *este* reală, că a avut loc cu adevărat, îmi vine să-i apuc pe puștii de pe scenă, să-i zgâlțâi și să-i întreb: „Aveți idee cât e de grav? Situațiile astea nu au fost inventate pentru un music-hall. De fapt, e vorba de *vieți omenești!*”. Faptul că astăzi doamna Klein e obsedată să se cânte la perfecție *Seasons of love*, că întrerupe interpretii și îi pune întruna s-o ia de la capăt nu mă ajută deloc să-mi revin. Domnul Palumbo asistă de pe margine, dezaprobat. Ies în culise; aș putea să mă prefac că vreau să discut cu membrii din echipa tehnică, dar n-ar avea rost. Îndată ce ajung în spatele cortinei, ochii mi se opresc asupra lui Miles.

Poartă un tricou negru și blugi închiși la culoare. Observ cum i se umflă venele încheieturilor când își încordează brațele. Înghit în sec. Dacă n-ar fi nimeni în jur, aș tăbări pe el.

Împinge pe scenă o piesă de decor mai înaltă decât el. După ce o pune la locul ei, ridică două bănci, câte una în fiecare mână. Bucăți de bandă adezivă albastră indică, pe podea, unde trebuie să le așeze. Toată puștimea se dă la o parte din calea lui, ca să nu fie striviți. De obicei, piesele de decor nu sunt *chiar* atât de grele. Au fost construite din placaj ieftin și din alte materiale ușoare, dar

cântăresc destul încât e nevoie de două persoane pentru a muta o piesă. Miles e singurul capabil să le care fără să aibă nevoie de ajutor. E supersexy când o face. Ar trebui să-i zic s-o ia mai ușor. Toată lumea știe că s-a accidentat jucând *lacrosse*. Nu aș vrea să se rănească.

Îmi dreg glasul.

— Nu pot să cred că Jesse te-a pus să muți totul de unul singur.

Așază o bancă la locul ei, se uită la mine și zâmbește. Vreau să-i șterg surâsul de buze cu un sărut, în fața tuturor.

— Nu e chiar așa de greu, spune el, ștergându-și mâinile pe blugi. Nici pe departe la fel de greu ca memoratul replicilor.

— Poate ți se pare dificil pentru că e nevoie să-ți folosești creierul ca să-ți amintești detaliile importante, îl tachinez eu.

— Adică eu nu-mi folosesc creierul?

Îl privesc cu subînțeleș și surâd.

Miles duce o mână la piept, cu un gest teatral:

— Mă simt jignit. N-oi avea eu creier, dar sunt foarte îndemânat. Știi care-i rolul meu în echipa de *lacrosse*?

Dau din umeri.

— Îi împingi pe jucătorii echipei adverse, nu? Cred că ai pomenit asta de vreo două ori.

— Da. Rolul meu în echipă e important.

Se apropie de mine. Când îi văd mâna, nici nu mai aud ce spune despre *lacrosse*. E foarte aproape de a mea. O face intenționat, nu? Ne-am sărutat deja. Să ne ținem de mână nu e mare brânză, în comparație cu un sărut.

Vocea lui e aproape de urechea mea.

— Simone! Mai ești aici?

Îi apuc repede mâna. Sunt convinsă că palma mea e transpirată și nu foarte plăcută la atingere, dar el nu se ferește. Degetele lui se împletesc cu ale mele. Mă chinui să țin în frâu un zâmbet enorm.

Ce fac eu acum nu e nici pe departe ce mi s-a cerut în biletul de șantaj, adică să mă țin departe de Miles. Nici nu știu dacă aș

putea. Mă uit în sus, dar nu la el. Îmi întorc privirea către culise. Oamenii sunt ocupați cu vopsitul unui perete sau cu măturatul. Nimeni nu ne bagă în seamă. Dacă persoana care mi-a scris bilețul ar fi aici, cu siguranță ar sta cu ochii pe noi. Probabil că nu e prin zonă.

— Știi ce? zice Miles, cu voce scăzută. Nu am discutat despre music-hallul zilei nici ieri, *nici* alaltăieri.

Da, pentru că ieri *ne-am sărutat*.

— Nici nu mă așteptam să vorbim des despre music-halluri, îi spun eu cu sinceritate, privind cum leagănă înainte și înapoi mâinile noastre unite.

Dacă i-aș fi văzut pe alții în postura asta, aș fi râs de ei. Și acum îmi vine să râd puțin, dar nu doar din cauză că arătăm ridicol.

— Nu îți place cu adevărat teatrul.

— Păi... ai dreptate, recunoaște el.

— Fii serios, Miles! Nici măcar nu știi care e diferența dintre *Hairspray* și *Hair*.

— Așa e. În afară de tine, n-am mai cunoscut pe nimeni atât de pasionat de music-halluri.

Nu mă aștept ca Miles să fie un expert în domeniu. Dacă eu sunt înnebunită după music-halluri, după teatru și după tot ce are legătură cu scena, nu înseamnă că trebuie să fie și el la fel. Chestia asta mă caracterizează pe *mine*. Am impresia că music-hallurile sunt o cu totul altă limbă, una mai ușor de vorbit decât engleza. Singurul ei dezavantaj e că îngreunează și mai mult comunicarea cu persoanele care nu sunt pasionate de muzică.

În copilărie, eram mai tot timpul în spital, iar eu, tata și Pops ne-am uitat de atâtea ori împreună la *The Wiz*, încât am învățat pe de rost toate cântecele. În săptămâna de dinaintea transferului la școala asta, am ascultat non-stop albumul cu piesele din music-hallul *Dear Evan Hansen*. Music-hallurile mă ajută să merg înainte când totul mi se pare lipsit de sens. Cu toții avem nevoie de așa ceva.

— Mda, corect, îi răspund și mă uit sugestiv în jur, ca pentru a-mi sublinia ideea. Așa pățești când faci parte din clubul de teatru.

— Vreau să spun că-mi place *cum* vorbești despre music-halluri. Privirea lui e pătrunzătoare.

Miles continuă:

— Și lui Jesse îi plac mult music-hallurile, dar nu vorbește despre ele așa cum o faci tu. Te entuziasmezi. Îți strălucesc ochii. Uneori habar n-am despre ce vorbești, dar vreau să ascult, pentru că vorbești tu.

Buzele mi se deschid, dar nu reușesc să scot niciun cuvânt. Am crezut mereu că mă ascultă doar pentru că e amabil. Și chiar e amabil, însă acum mai e și altceva la mijloc.

— A sunat ciudat? mă întreabă el, trecându-și limba peste buze. Vrei...

Pașii greoi ai lui Jesse îl intrerup.

— Miles — zice Jesse, respirând anevoie —, am nevoie să muți... Salut, Simone! Credeam că ești cu Palumbo.

E imposibil să te superi pe Jesse. Nu l-am auzit niciodată vorbind de rău pe altcineva. Pare greu de crezut, pentru că *toată* lumea o face la un moment dat. Dacă ar fi vorba despre o altă persoană, m-aș rățoi la el, zicându-i să plece. Îmi desprind mâna de a lui Miles, încercând să ignor felul în care mă privește.

— Da, noi doar...

Vocea mi se stinge. Mă simt stingherită.

Miles se întoarce către Jesse.

— Vrei să mut din nou decorul pentru apartament?

— Da, spune Jesse, dând din cap. Tu ești singurul care poate s-o facă.

Se îndreaptă amândoi către cortină, iar eu mă sprijin de perete. Micul discurs al lui Miles e special. Nici nu știu ce-aș putea să-i răspund. Să-i zic: „Îmi place fundul tău”? Cum îndrăznește să fie atât de dulce și de emoționant, când tot ce-mi doresc eu e să-l sărut întruna?

Respir adânc, îmi iau inima în dinți și alerg după ei.
Miles se răsuțește spre mine.

— Simone, ce...

Îl apuc de tricou. Îmi doresc un sărut special: Miles să se aplece, iar în fundal să răsunе muzică. Dar, din moment ce nu suntem într-un film, el nu se apleacă, așa că mă trezesc cu nasul în tricoul lui.

— Am vrut să..., mă bâlbâi eu, gesticulând vag. Știi tu... Ăăă...
Încercam să creez un moment special.

Miles își ferește privirea. Pentru o clipă, mi se pare că e nervos, dar apoi văd că umerii i se zguduie de râs.

— Nu *râde*! Nu știu cum să fac chestiile astea.

Expresia lui se îmblânzește.

— Nu te simți jenată! O să stăm împreună ceva mai târziu, dacă vrei. Și atunci o să avem un moment *pe bune*.

„Un moment pe bune” ar putea însemna orice. În minte îmi răsare imediat cuvântul „sex”, ceea ce mă trimite cu gândul la bilet. Simt un gol în stomac. Mă silesc să alung gândurile astea.

— Aș vrea, dar nu pot. Am ceva de făcut cu prietenele mele. O să mergem... Ei, avem ceva de făcut. Jur că nu inventez scuze.

Oricât de deschis la minte pare să fie Miles, în niciun caz n-o să-i zic că îmi petrec după-amiaza de sâmbătă într-un sex-shop, cu prietenele mele. S-ar putea să-l sperii. M-ai bine m-aș gândi ce naiba o să fac acum, când a apărut bilețelul ăla stupid.

Jesse îl strigă din nou.

— Fie! *Să zicem* că te cred, spune Miles, întorcându-se spre Jesse. Rămâne pe altă dată?

Zâmbesc. Mi-ar fi cu neputință să n-o fac.

— Da. Pe altă dată.

CAPITOLUL 8

Chiar dacă mă aflu într-un tramvai, îndepărtându-mă cu viteză de sarcinile zilei, tot nu reușesc să îmi iau gândul de la bilet. Mi-e imposibil să mă gândesc la altceva. Stau între Claudia și Lydia, dar nu sunt deloc atentă la discuția lor. Mă uit pe geam. Cine o fi scris biletul? Cine ar putea ști că am HIV? Ca să afle așa ceva, ar trebui să mă fi văzut la spital, iar eu nu îmi pot imagina că o persoană de vârsta mea ar vrea să-și petreacă timpul urmărindu-mă până acolo. Poate că se afla deja la spitalul St. Mary, vizitând o rudă bolnavă.

— Hei, Simone! Pământul către Simooooooooooooone!

Tramvaiul oprește în stație, iar Lydia mă strânge de mână.

— Ești în regulă? întrebă ea. Parcă ești pe altă lume.

— Probabil se gândește la Cufărul cu Plăceri, zice Claudia, inghiontindu-mă. Ești încântată că mergem acolo?

— Super-încântată, îi răspund, alăturându-mă veseliei generale. Hei, din moment ce a fost ideea ta să venim aici, n-ar trebui să-mi cumperi tot ce vreau?

— În niciun caz! râde Claudia. Suntem aici ca să cumpărăm un vibrator pentru tine și unul pentru iubita mea, ca voi, două tipe excitate, să *vă potoliți*.

Deoarece școala „Fecioara din Lourdes” e la două ore distanță de San Francisco, nu prea am avut ocazia să cutreier orașul cu vechii mei prieteni. Nu am petrecut aici indeajuns de mult timp ca să văd pe îndelete toate locurile importante, iar în vacanțe de obicei călătoream la New York, cu părinții mei. Acum merg cu prietenele

mele într-un magazin care se numește Cufărul cu Plăceri, în mijlocul unui oraș care îmi pare o lume nouă. N-am fost nicicând atât de entuziasmată.

— Dar dacă nu vreau să mă potolesc? spun eu. Dacă de fapt vreau să fac sex?

— Of, frate! exclamă Claudia, clătinând din cap. Mă tem că nu te pot ajuta.

Lydia comentează:

— *Doamne!* Sunteți culmea.

Îi arunc o căutătură piezișă.

— Ce vrei să spui? Doar vorbim foarte des despre sex.

— De data asta e altceva.

Lydia poartă treci, deși la orizont nu se vede nici măcar un nor de ploaie.

— Acum mergem la un sex-shop, explică ea. De ce nu cumpărăm on-line vibratoarele, ca toți oamenii normali? Poate că nici n-o să ne lase să intrăm.

— De-aia avem acte false, Lydia, îi răspund, lovind-o ușurel cu umărul. Nu le folosim ca să votăm sau să facem rost de băutură, ci ca să cumpărăm vibratoare pentru prietenele noastre.

Claudia încuviințează din cap.

— E cel mai bun mod de a folosi un act fals de identitate.

— Nu pot să merg nicăieri cu voi două! pufnește Lydia.

Claudia duce un deget la buze. Ne apropiem de sex-shop. Treccem pe lângă un grup de oameni albi cu părul împletit în *dreadlocks*, apoi prin dreptul unui șir de case mari, frumos colorate, și al unui restaurant chinezesc. E oarecum dezamăgitor că în vitrina Cufărului cu Plăceri nu sunt etalate lenjerii de corp. Văd câțiva angajați stând în fața ușii de la intrare. Am crezut că doar femeile se duc la sex-shopuri, dar se pare că și bărbații au nevoie de *jucării*. Gândul ăsta mă face să mă hlizesc. Lydia îmi aruncă o privire urâtă, de parcă ar ști la ce mă gândesc. Claudia deschide ușa.

O blondă veselă apare în fața noastră.

— Bună! Puteți să-mi arătați niște acte de identitate?

Deja? Când Claudia a insistat să luăm cu noi permise de conducere false, am crezut că e doar o exagerare de-a ei. Nu știu cum a făcut rost de ele și nici nu am întrebat-o. Claudia rezolvă întotdeauna orice. Nu e nevoie să știu *cum*.

Lydia mă privește panicată. Îi ating buzunarul, amintindu-i de permisul fals, apoi îl scot pe al meu.

Urmează un moment de tăcere. Blonda ne cercetează actele, apoi ni le dă înapoi, unul câte unul. Dacă și-a dat seama că sunt false, nu ne spune nimic. Poate înțelege că și fetele sub optsprezece ani au anumite nevoi.

— În regulă! ne spune ea, zâmbind. Mă numesc Ashley. Dacă aveți nevoie de ajutor, căutați-mă sau vorbiți cu oricine are un ecuson de angajat.

Lydia ne înșfacă de braț și ne conduce către partea din spate a magazinului.

— Măcar ai idee încotro mergem? o întreb eu, încercând să nu râd.

Nu înțeleg de ce e atât de stresată. Doar nu suntem în camera roșie din *Cincizeci de umbre întunecate*, unde se face sex sălbatic. Mi se pare că sex-shopul ăsta arată ca orice alt magazin; ar putea trece drept o farmacie obișnuită, până când observi că pereții sunt acoperiți cu jucării erotice, în formă de penisuri gigantice. Au diferite culori — galben, verde, mov, albastru — și sunt aranjate în formă de curcubeu.

— N-o să mai fac în veci așa ceva! răbufnește Lydia. Să nu vă treacă prin cap c-o să mai vin cu voi aici!

Claudia ridică din umeri. Cercetează un raft plin de săpunuri cu diverse arome.

— Bine, fie! Doar eu și Simone o să ne distrăm. Simone, ce mărime să aibă vibratorul? întreabă Claudia. Ar trebui să fie reîn-cărcabil sau cu baterii?

— Cred că e mai simplu dacă e reîncărcabil, îi răspund, ridicând ochii către un afiș aflat deasupra capului meu.

Pe el sunt notate orele la care se țin cursuri de educație sexuală în sex-shop.

— Propun să venim la un workshop de-ăsta și să învățăm despre „cum să ai un fund de milioane, varianta pentru începători”. Mereu am avut astfel de curiozități.

— *Fetelor!* scâncește Lydia. De ce nu căutăm chestiile astea la mine în cameră, pe Google?

— Pentru că nu e la fel de distractiv, îi răspund.

Pătrund pe culoarul următor, plin de afișe colorate.

— Ia uite! Pe ăsta scrie *Oferă și vei primi*. Bag mâna-n foc că-i un citat din Biblie. Doar nu te rușinezi de *cuvântul lui Dumnezeu*, Lyd?

Claudia râde zgomotos și mă ia de braț. Ne apropiem de o masă aflată într-un colț. Pe ea tronează un manechin negru îmbrăcat într-un costum din piele roșie. În jurul manechinului sunt etalate seturi de lenjerie intimă. Când mă apropiu, observ că sfârcurile manechinului sunt acoperite cu strasuri. Nu-mi vine să cred că o persoană serioasă ar cumpăra așa ceva. Eu, una, nu m-aș arăta nimănui purtând chestii de-astea. Sau poate că aș face-o doar de față cu Lydia și Claudia, în glumă.

— De ce suntem în zona BDSM? întrebă Lydia. Parcă am venit aici să căutăm vibratoare. De ce durează atâta să găsești un vibrator în sex-shopul ăsta?

— Poate ar trebui să căutăm în zona pentru lesbiene și homosexuali.

Claudia mă ia de mână și mă conduce spre un alt culoar.

— Uau! Fii atentă! O carte de gătit preparate cu efect afrodisiac! Poate că asta te-ar ajuta cu iubițelul tău, Simone.

Protestez:

— Alo! E o chestie feministă să nu te pricepi la gătit, fiindcă înseamnă că lupți împotriva rolurilor pe care societatea le impune femeilor și așa mai departe.

Claudia se uită lung la mine.

— Ba nu. N-au absolut nicio legătură una cu alta.

— Ia uitați-vă aici!

Lydia ne arată o carte cu titlul *Stricata plină de virtute*. Mă străduiesc să nu pufnesc în răs, mai ales acum, când Ashley ne privește ca și cum simte că avem nevoie de ajutor.

— O cred în stare pe Miranda Crossland să-mi dea cadou o carte ca asta, zice Lydia.

— Nu-i pronunța numele în prezența mea! exclamă Claudia. Nici nu vreau să mă gândesc la scârba aia.

— Dar datorită ei am cunoscut-o pe Simone, zice Lydia, după care îmi cuprinde umerii cu brațul și declară: Aș accepta ca Miranda să-mi spună din nou că sunt târfă, dacă așa mi-ai sări iar în apărare.

— Vai, Lydia! mă înduioșez eu, lăsându-mi capul pe umărul ei. Mă emoționezi.

— Nu uita cine era cât pe ce să-i dea un pumn ca să te apere! strigă Claudia. Chiar aveam de gând s-o fac.

Pun pariu c-ar fi făcut-o. Abia dacă le cunoșteam pe Claudia și pe Lydia. Într-o zi, Miranda Crossland i-a spus Lydiei, chiar în cantina școlii, că e o târfă. Erau o mulțime de elevi în jur, iar din senin Miranda a început să țipe. E foarte aiurea să-i spui unei fete că e târfă, dar, dacă nu te poți abține, măcar spune-i-o între patru ochi. Până și eu știu că nu se procedează așa.

Habar n-am de ce a crezut Miranda că Lydia e târfă. Poate din cauză că s-a întâlnit cu mai mulți băieți? În clipa aia, mi-am dat seama că nu vorbise în glumă. A spus-o cu răutate.

Și acum mă întreb ce m-a determinat să intervin. Era prima mea săptămână de școală la „Sfânta Inimă a lui Iisus” și încercam să nu ies prea mult în evidență. Vorbesc serios: nu e normal să faci ce a făcut Miranda, iar eu știu foarte bine ce înseamnă să fii șicanat.

Faptul că am pus-o la punct nu înseamnă că a încetat să mai facă măgării de-astea — în secunda următoare, mi-a trântit *mie* că sunt o scârbă —, dar n-ai ce-i face. Atunci m-am împrietenit cu Lydia și Claudia.

— De ce au atâtea feluri de prezervative aici? întrebă Claudia, întrerupându-mi gândurile.

Prezervativele sunt puse la grămadă, în cutii transparente, ca niște bomboane etalate într-o cofetărie.

— Credeam că există doar mărci diferite, nu și soiuri diferite.

— De ce naiba au arome? mă minunez eu.

— Nu știu. Probabil pentru sexul oral.

Mă răsucesc brusc spre ea.

— Cum? Vrei să zici că tipii trebuie să poarte prezervative în timpul sexului oral?

— Păi, *da*.

Deși e roșie la față de jenă, Lydia tot izbutește să-mi arunce o privire severă, arcuind o sprânceană.

— Ar trebui să folosești întotdeauna prezervativul, chiar și în timpul sexului oral.

Mă încrunt.

— Mda... N-am mai auzit niciodată așa ceva. Nu prea-mi vine să cred.

— E adevărat, insistă Lydia, clătinând din cap. Simone, să știi că mă sperii.

Doctorița Walker sigur *nu* mi-a vorbit despre asta. Cum de-a uitat să-mi spună? În astfel de momente, mi-aș dori să pot sta de vorbă cu medicii mei fără tata, fiindcă prezența lui mă crispează.

— Dar eu ar trebui să port ceva? întreb eu, masându-mi ceafa. De exemplu... dacă cineva ar vrea să-mi facă sex oral.

— Există niște chestii de plastic, răspunde Claudia, fluturând din mână. Nu mai știu cum se cheamă. Ți le pui peste...

— Sunt folii de protecție pentru sexul oral, o întrerupe Lydia. Probabil că se găsesc și aici.

— N-are rost să le cumperi, o întrerupe Claudia. Uite ce ai de făcut: iei un prezervativ. Îi tai vârful și baza. Apoi faci o tăietură rotundă și gata! Ai făcut rost de o folie de protecție.

— Uau! Claudia, ești genială!

— Da, da, știu, spune ea, cu ochii la produsele de pe un alt raft. Emma mi-a arătat cum se face. Ce părere aveți? Ar trebui să cumpăr o pereche de chiloți cu penis?

— Am găsit vibratoarele! strig eu, îndreptându-mă către alt culoar. Oho! Câte modele!

Mă uit la ele cu gura căscată. Fetele mi se alătură.

— „Pentru stimularea punctului G, pentru cupluri...”, citesc eu, chinându-mă să descifrez etichetele. „Cu *dublă stimulare...*” Frate, clar l-aș recomanda pe ăsta!

Claudia îl ridică în lumină și se uită la el. E roz și pare că strălucește.

— Deci? întreabă Lydia, bătând nerăbdătoare din picior. Ai găsit?

— Da, răspunde Claudia, rânjind. E perfect. Emmei o să-i placă la nebunie.

Eu aleg un minivibrator. E mov, micuț și ieftin. O să-l pot plăti cu cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care le am în buzunar.

Claudia se îndreaptă spre casa de marcat, gata de plecare. O apuc de braț.

— Stați puțin! Trebuie să-mi *promiteți* că nu suflați niciun cuvânt despre ce am făcut azi, când mai veniți pe la mine. Tații mei m-ar bate la cap non-stop.

Nu cred că i-ar deranja că am cumpărat un vibrator, din moment ce masturbarea nu prezintă niciun risc ca virusul să fie transmis altcuiva. Chiar și așa, nu-mi doresc să le *împărtășesc* ce fac eu între așternuturi. Dacă ar auzi că am fost la un sex-shop, s-ar gândi că am mai făcut și altele, în afară de a cumpăra un vibrator.

Ar crede că mi-am început viața sexuală și ar încerca să mă țină încuiată în camera mea pentru tot restul vieții.

— Crede-mă, nici eu nu-mi doresc să aflu ai mei, zice Lydia și ridică mâinile, împăciuitor.

— Dar de ce? mă întreabă Claudia. Credeam că părinții tăi sunt super-nonconformiști.

Claudia nu se înșală. Nu m-ar deranja deloc să discut cu tații mei despre o mulțime de teme „delicate”. Despre marijuana? Sigur! Despre consumul de alcool înainte de a împlini douăzeci și unu de ani? Probabil că mi-ar ține o predică, dar cel puțin știu că am putea face glume pe marginea subiectului. Însă ei nu se amuză când vine vorba despre sex. Ai crede că simplul gând la contactul sexual le provoacă depresie.

Evident, înțeleg că majoritatea părinților nu vor să se gândească la faptul că fiul sau fiica lor au o viață sexuală. Însă deschiderea pe care tații mei o au, în general, față de orice subiect scoate și mai mult în evidență stânjeneala care pune stăpânire pe ei când apare tema sexului. Dacă ar fi avut un copil neinfectat cu HIV, sunt convinsă că ar fi lăsat prezervative la vedere în baie. E aiurea că tații mei nu pot — de fapt, nu *vor* — să facă la fel și cu mine.

— Da, *sunt* de treabă, zic eu. Dar, până la urmă, sunt tot părinți și ei.

* * *

Lydia ne arată o cafenea oarecare, cu atmosferă hippie. E ceva mai jos de Cufărul cu Plăceri. N-am fost niciodată acolo, dar se pare că are prețuri mici, așa că, din punctul meu de vedere, e în regulă.

— Care-i treaba cu fetișurile? întreb eu, sorbind pe furiș din ceașca Lydiei.

Sex-shopul mi-a stârnit curiozitatea.

— De exemplu, oamenii căsătoriți cumpără împreună jucării erotice? Trebuie să vorbești despre fetișurile tale înainte de a te

culca prima dată cu cineva? Dar dacă nu faci sex până în noaptea nunții, iar apoi afli că persoanei cu care te-ai căsătorit îi plac dopurile anale?

— Cred că de aia ar trebui să discuți cu partenerul despre sex, înainte de căsătorie, spune Claudia, amestecând în paharul ei. Ca să știți dacă sunteți compatibili. Nu cred că ai vrea să te măriți cu cineva care, de pildă, vrea să te costumezi în câine în timp ce faceți sex. Discuțiile te ajută să faci o selecție a celor cu care vrei să ai o relație.

— Nu-ți bate joc de fetișurile altora! intervine Lydia, recupe-rându-și ceașca.

— Dacă Ian s-ar opri în timpul sexului și te-ar ruga să porți o mască de câine? o întreb eu. Vrei să zici că ai face-o?

— Ba pe dracu'! pufnește Lydia. Am vrut să spun că n-ar trebui să-i judecăm pe alții. Să sperăm că Miles n-o să te judece când o să afle despre fetișul tău pentru boșorogii albi.

— Nu e *chiar* așa de ciudat, mă apăr eu. Doar n-o să mă trezesc zicând: „Da, îmi place să mă masturbez uitându-mă la poze cu Harrison Ford”.

— Nu se știe..., spune Claudia, sprijinindu-se de spătarul sca-unului. Oricum, băieții nu ascultă niciodată când le vorbești. Pro-babil că Miles nu te-ar auzi nici dacă i-ai spune că ești o criminală în serie.

— Nu-i adevărat...

— Claudia are dreptate, intervine Lydia. Ian parcă surzește după ce facem sex. Pun pariu că ai putea să-i faci sex oral lui Miles și apoi să-i destăinui toate secretele tale, fără grijă, că oricum n-o să și le amintească.

— *Poftim?*

Izbucnesc în hohote.

— Lydia, tu auzi ce spui?

Fața Claudiei e roșie de atâta râs. O înțeleg foarte bine. Nu contează dacă Lydia vorbește serios sau nu. Ea trece de la stânjeneala

provocată de jucăriile erotice la a-ți oferi sfaturi explicite din punct de vedere sexual, ca și cum nu ar fi mare brânză. O iubesc enorm.

— Stai așa, spune Claudia în cele din urmă, după ce își recapătă suflul. Dacă tu îi faci sex oral lui Miles, și el ar trebui să facă pentru tine ceva. Așa ar fi corect.

— Nu iau anticoncepționale, o anunț eu.

— Așa, și? zice ea, jucând sugestiv din sprâncene. Nu e musai să faceți sex cu penetrare.

— Claudia, parc-ai fi doctorița mea!

— Vreau să zic că se pot găsi și alte soluții. Cine știe? Poate că Miles va dori să-ți întoarcă favoarea.

Mă holbez la ea.

— Ai impresia că ești foarte deșteaptă, așa-i?

Claudia zâmbește larg.

— V-ați putea masturba reciproc, sugerează Lydia. E chiar ca lumea.

Pe lângă noi trece o femeie care ne aruncă o privire lungă. Majoritatea clienților din cafenea sunt oameni vârstnici. Probabil că nu pot auzi conversația noastră, dar tot mă simt un pic jenată. Una e să avem o astfel de discuție de față cu oameni care îmi amintesc de bunicii mei și alta e să facem astfel de glume între pereții Cufărului cu Plăceri.

— Fetelor, suntem în public! șuier eu printre dinți.

— Și oamenii bătrâni fac sex, declară Claudia. Nu există limită de vârstă când vine vorba de orgasm.

Aproape că mă înec cu ciocolata caldă.

E imposibil să nu mă simt bine când sunt cu prietenele mele. Le cunosc de puțin timp, dar simt că ne potrivim. Tocmai ce mi-am cumpărat un vibrator împreună cu Claudia. Lydia m-a invitat să dorm la ea acasă, la o săptămână după ce am făcut cunoștință. Îmi dau impresia că mi-ar împărtăși orice. N-ar trebui ca și eu să le pot destăinui orice?

Refuz să mai evit subiectul. Vreau să le povestesc despre biletul ala idiot de amenințare și să le cer sfatul. Vreau să mă plâng că părinții mei se poartă ciudat când vine vorba despre sex. Vreau să pot vorbi cu ele fără teamă, așa cum discutăm despre orice altceva.

Mă uit în jur, la clienții din cafenea. Mă îndoiesc că prin preajmă e vreun cunoscut de la școala noastră. Trag adânc aer în piept.

Îmi trec mâna prin păr. Degetele mi se încălesc în cărlionții deși.

— Trebuie să vă spun ceva. Dar vreau să-mi promiteți că nu veți mai spune nimănui. Niciodată.

— Aăă..., face Claudia.

— Mă îngrijorezi, zice Lydia. Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu.

Eu sunt cea care-și face griji.

— E ceva important.

— Atâta timp cât nu ești însărcinată — zice Claudia, gesticulând —, promit să nu spun nimănui.

— Doar știi că nu prea mă pricep să țin un secret, spune Lydia.

— Așa-i, aprob eu, frecându-mi mâinile de blugi. Sunt infectată cu HIV.

Îmi acopăr ochii cu palmele, ca să nu le văd reacția. Vocea mea e ca o șoptă. Mă întreb dacă m-au auzit.

— Și vreau să știți pentru că sunteți cele mai bune prietene ale mele și țin foarte mult la voi.

Se lasă liniștea. Îmi dau încet palmele deoparte. Claudia ridică din sprâncene. Lydia pare gata să izbucnească în plâns.

— Deci ești bolnavă? întrebă ea, lăsând furculița să-i cadă în farfurie. O să... O să fii bine?

— Da, da, sigur! îi răspund, cu vocea îngroșată de emoție.

Mă ia de mână și o strânge ușor.

— Iau tratament și merg foarte des la doctor. N-o să mor curând, dacă la asta te referi.

— E bine, spune Claudia, măsurându-mă din cap până-n picioare. Nu arăți ca o persoană cu HIV.

Parcă mi se scurtcircuetează creierul.

— Ce vrei să spui?

— Nu! Stai puțin. Nu era o insultă, se grăbește ea să adauge, cu ochii mari. Adică... nu pari bolnavă. Arăți normal. Nu știu...

— Mda, îi răspund, dându-mi ochii peste cap. E clar că nu știu.

Oare la ce mă așteptam din partea ei? Cu siguranță, nu la o reacție negativă, dar nici să dea o replică atât de ridicolă. Claudia e deșteaptă. Îmi vine să cred că a spus-o ca să mă supere, dar nu e cinstit să gândesc așa. Eu am știut dintotdeauna că sunt seropozitivă; ea probabil că nu a avut niciodată de-a face cu o astfel de situație. Mă foiesc pe scaun, stânjenită. Între noi atmosfera s-a schimbat.

— Simone, mă bucur foarte mult că ne-ai spus, declară Claudia după un moment.

— Și eu, completează Lydia, strângându-mă din nou de mână. Cum... cum te-ai infectat?

— Da' de ce-ți pasă? mă rățoiesc la ea.

Cuvintele îmi ies pe gură pe negândite. Lydia n-a făcut decât să pună o întrebare, dar mie nu-mi iese din cap ce m-a întrebat Sarah după ce i-am spus de boala mea. M-a întrebat cum m-am infectat, de parcă ar fi căutat un mod de a da vina pe mine. Ca și cum voia să audă că m-am drogat sau că m-am culcat cu oricine mi-a ieșit în cale.

— A, nu am vrut să...

Vocea Lydiei se stinge.

— Nu contează, îngaimă ea.

— Părinții tăi știu? mă întreabă Claudia.

— Da, bineînțeles. De ce n-ar ști?

— Păi — explică Lydia, strângând din buze —, când eram în Cufărul cu Plăceri, ai dat de înțeles că ai tăi sunt ceva mai severi în legătură cu sexul. Așa că, dacă le-ai fi spus ceva atât de important... Ar fi trebuit să mă exprim mai clar.

Lydia e nedumerită. Se uită la Claudia. Par să poarte o conversație mută. Nu-mi place deloc ce se întâmplă. Mi-aș dori să mă pot întoarce în timp, când stăteam toate trei de vorbă, relaxate.

— Mama mea biologică era purtătoare de HIV, așa că m-am născut cu virusul în corp. Aș vrea să vă fi spus mai devreme, dar când i-am povestit unei prietene de la fosta mea școală, a ieșit urât.

— Cum adică? întrebă Lydia. S-a enervat?

— S-a purtat ciudat.

Ridic din umeri. Îmi amintesc de momentul când i-am dezvăluit lui Sarah secretul meu. S-a dat înapoi, dezgustată, de parcă aș fi scuipat-o. Apoi m-a acuzat că sunt egoistă pentru că n-am vrut să spun nimănui. Mi-am dat seama imediat că totul avea să se schimbe.

— Le-a zis și altora că sunt infectată. Vă dați seama că, din cauza asta, mi-e greu să mai am încredere în oameni.

— Ce scârbă! exclamă Claudia, lăsându-se pe spate în scaun. Ce scârbă nenorocită!

— Mda..., răspund, zgândărind tăblia mesei. În fine... De aia părinții mei se poartă așa de ciudat când discutăm despre sex. Nu vor să infectez pe altcineva.

— Aha, spune Claudia. Păi, e un lucru bun... nu?

— Este. Numai că tații mei exagerează un pic. Dacă n-aș fi seropozitivă, cred că ar fi genul de părinți care lasă prezervative la vedere, în baie.

— Vreau să zic că — adaugă Claudia — tu nu...

Nu mai continuă. Știe cum sunt părinții mei. *Eu* știu cum sunt părinții mei. Nu are sens să încerce să mă contrazică.

— Îmi pare rău că îți pun atâtea întrebări, spune Lydia, frecându-și fruntea. Pur și simplu nu știu mare lucru despre lucrurile astea.

— Da, adaugă Claudia. Și mă bucur că nu te-ai infectat de la altcineva. Mă rog, ai luat virusul de la mama ta. Mă speriasem că, poate, ai fost violată...

Clatin din cap.

— Nu.

Nu mai spunem nimic. Le cunosc pe fete încă de la începutul școlii, dar până acum între noi trei nu a apărut un moment de tăcere atât de stânjenitor. Nu au reacționat *aiurea*, dar tot e dureros.

— Bun, zic eu, dregându-mi glasul. Cred că a venit timpul să vă povestesc despre bilet.

Se privesc nedumerite.

Încep să le explic:

— Cineva mi-a lăsat un bilet în dulăpior, la școală. Mi-a scris că le va spune tuturor că sunt infectată cu HIV, dacă nu o rup cu Miles.

— Ce naiba?! exclamă Claudia. Nimeni nu-ți poate dicta cu cine ai sau nu voie să vorbești. Dă-i dracului!

— Claudia, nu înțelegi. Nu știi cum ar fi pentru mine dacă le-ar spune tuturor secretul meu.

Nici nu vreau să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat la fosta mea școală. Nu vreau să mă gândesc cât de iute s-a răspândit vestea pe Facebook. Unele mame s-au plâns că fiicele lor erau nevoite să împartă toaleta și cantina cu mine. Când mă uit în urmă, cel mai bine mi-aduc aminte că, în momentul în care toți s-au întors împotriva mea, am fost complet nepregătită. Și *acum* mă simt nepregătită, chiar dacă învăț la o altă școală, aflată la două ore distanță de cea veche.

— Ar trebui să anunțăm pe cineva, propune Lydia, uitându-se când la mine, când la Claudia. Să vorbim cu un profesor. Ne-ar putea ajuta, nu?

Mă strâmb.

— Uite care-i treaba, spune Claudia, împreunându-și palmele. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cine ți-a scris biletul. Chiar dacă ar fi președintele țării, această persoană nu are dreptul să-ți controleze deciziile. Și, dacă nu vrei să vorbești cu un profesor, atunci cred că ar trebui s-o ignori.

— Nu am cum s-o ignor. Probabil mă urmărește peste tot.

— Atunci, de ce *nu-i spui directoarei?* întrebă Lydia. E treaba ei să se ocupe de așa ceva!

Oftez.

— Nu. Dacă i-aș spune, ar trebui să-i zic că sunt seropozitivă și ar afla tot istoricul meu medical. Dacă o să-și iasă din minți? Nu vreau să-mi asum riscul ăsta decât dacă e neapărată nevoie.

Lydia clatină din cap și își mușcă degetul mare.

— Dacă nu vrei să vorbești cu un adult, atunci nu știu ce-i de făcut. Mi-aș dori să știu.

— Dacă vrei, pot să aflui cine e vinovatul și să-l omor, se oferă Claudia. N-ar fi o problemă.

— Nu! Nu omori pe nimeni.

Mă sprijin de spătar. Situația asta mă epuizează.

— Mi-e teamă să nu afle toată lumea, în special Miles. Știu că trebuie să-i spun, dar mi-e teamă.

— De ce ți-e teamă? întrebă Lydia. Că n-o să mai vrea să petreacă timp cu tine?

— Da.

Îmi mușc buza de jos.

— Și că nu o să vrea să facă sex cu mine.

Observ schimbul lor de priviri.

— Nu vreau să sune ca o replică de-a părinților tăi, dar să știi că nu totul se rezumă la sex, spune Claudia. Eu mă pot simți bine cu Emma și fără să ne facem de cap. Nu sexul stă la baza unei relații.

— Știu, dar eu tot *imi doresc*. Aș vrea ca el să nu regreta.

Vocea mea sună stins.

— Când ne sărutăm, Miles nu se gândește la virus, pentru că nu știe adevărul. Mi-e teamă că, dacă află, nici măcar n-o să mai vrea să mă atingă. La urma urmei, de ce-ar mai vrea?

— Nu spune asta! răbufnește Claudia.

Observ că ochii îi sunt întunecați.

— Niciodată să nu spui așa ceva!

— Dar e adevărat.

— Nu e, mi-o întoarce ea.

Lydia ne privește cu ochi mari.

— Ce dracu', Simone! Nu ești singura persoană care are virusul ăsta. Foarte mulți îl au. Sunteți oameni, exact ca noi, ceilalți.

— Știu.

Ridic tonul. Claudia vorbește de parcă ea ar avea HIV. Însă eu sunt fata care simte pe pielea ei fiecare comentariu idiot pe care lumea îl face fără să gândească.

— Claudia, oamenii sunt superficiali și nu cred că ar mai vrea cineva să fie în preajma mea, dacă ar ști adevărul.

— Noi îl știm, și totuși nu plecăm nicăieri, spune Lyda, strângându-mi umărul. Mă bucur mult că ne-ai spus.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Clipesc des, ca să nu se reverse.

— Da.

Mă șterg la ochi.

— Doamne, urăsc chestia asta! Mi-aș dori să fiu asexuală.

— Crede-mă că și în cazul ăsta apar probleme, spune Claudia. Nici n-ai idee câte discuții am cu Emma pe tema asta. Am impresia că subiectul apare săptămânal. Îi tot zic: „Nu, draga mea, nu vreau să-mi faci sex oral, deși sunt sigură că te pricepi de minune”.

— Pe bune?

— E adevărat.

Îmi vine să râd, dar apoi mă gândesc la ce a spus mai devreme. Nu sunt singura persoană infectată cu HIV. La spitalul St. Mary vin o mulțime de copii în situația mea. Nu se poate să fim toți niște proscriși. Nici măcar nu aș vrea să am un iubit care mă disprețuiește din cauza virusului.

— Adică înțeleg de ce oamenii vor... nu știu... să fie mai *prudenți*, zice Claudia, cu voce scăzută. Dar dacă îi spui lui Miles și el reacționează ca un nesimțit, atunci clar nu te merită.

— Știu.

— Dar îmi place mult de el. Mi-aș dori să nu fie nevoie să-i spun și să-mi fac griji pentru cum va reacționa. Chestia asta mă scoate din minți.

— E așa de nedrept! adaugă Lydia, trăgându-mă mai aproape de ea. Îmi pare rău.

De data asta, chiar izbucnesc în plâns. Îmi sprijin capul de umărul Lydiei. Claudia se apropie și îmi pune o palmă pe spate. Plâng și încerc să-mi șterg obrajii, ca să nu-mi observe chelnerița lacrimile. Nu regret că le-am povestit. Nu regret nici comentariile ciudate sau momentele neplăcute de tăcere. Claudia și Lydia sunt de un milion de ori mai de treabă decât Sarah. Mi-a mai trecut prin cap gândul ăsta, dar astăzi s-a transformat în certitudine.

CAPITOLUL 9

Vibratorul meu e micuț, dar puternic.

Am ales unul în variantă mini pentru că m-am gândit că o să fie simplu de folosit, însă m-am înșelat. Are forma unei băte de baseball în miniatură, e făcut din silicon și nu are cine știe ce caracteristici. Pe de altă parte, are *douăzeci* de setări. Nici nu știu de unde să încep. Are și un manual de instrucțiuni, iar după ce am citit în el cuvinte ca *impermeabil, viteze multiple și tipare de vibrație*, am decis că ar fi cel mai bine să-l testez.

Îl pornesc și observ cum vibrațiile devin tot mai puternice, de la un nivel la altul. Nu simt nimic deosebit când îl apăs cu degetul. Partea bună e că nu face mult zgomot. Măcar știu că părinții mei n-o să-l audă și n-o să intre peste mine.

OK. Pot s-o fac. Am timp, intimitate și „echipamentul” necesar. O să fie distractiv. Trebuie să termin în mai puțin de o oră, fiindcă atunci Claudia și Lydia vin în vizită la noi. Inspir profund și mă întind pe pat. Pornesc vibratorul, alegând cea mai joasă treaptă de intensitate.

— Uaaaaa!

Mă trezesc vorbind singură. Gâfâi ca o starletă de film porno și pun pariu că în clipa asta am ochii bulbucăți, ca ai unui personaj din desene animate.

Nici nu se compară cu folositul mâinii. Termin după vreo cinci minute. Gem extaziată, cu fața în pernă.

— Aaaaah! Slavă Domnului că există Cufărul cu Plăceri!

După ce fac duș, mă pregătesc să cobor. Încă mă simt în al nouălea cer. De vreo două luni încoace, Claudia și Lydia vin să ia cina acasă la noi. De cele mai multe ori, tata e cel care gătește, ceea ce e ciudat, având în vedere că de obicei e de gardă la spital sau lucrează până târziu. Astăzi pregătește niște pui micuți, care arată adorabil și... morți.

— Îi gătesc în crustă de rozmarin, spune el. O să fie delicioși.

— Oho! exclam eu, uitându-mă peste umărul lui. Bravo ție!

Se aude soneria. Pops ajunge la ușă înaintea mea. Prietenele mele sunt aranjate și pregătite. Claudia a adus un buchet de flori. Părinții mei sunt atât de încântați că am prietene, încât n-ar fi nicio problemă dacă fetele ar veni cu mâna goală. Dar ele aduc mereu câte ceva. Deși sunt singură la părinți, simt că noi trei ne disputăm titlul de copil favorit.

De fapt, nu sunt chiar singură la părinți. Fratele meu vitreg locuiește în New York, cu restul familiei noastre, iar noi ne-am mutat de acolo când aveam cinci sau șase ani. N-ar trebui să spun că e fratele meu vitreg, dar e adevărat. În timpul anului școlar, abia dacă vorbește cu mine și cu tata, iar în ultima vreme, când îl vizităm în vacanța de vară, pare de-a dreptul plictisit.

— Sper că nu am întârziat, spune Lydia, aruncându-i Claudiei o privire urâtă. *Cineva* nu știe să șofeze cum trebuie.

— Lydia o face pe nesuferita, zice Claudia, zâmbind. Am adus flori.

— Sunt din partea mamei, adaugă Lydia, intrând în casă. În semn de mulțumire că mă invitați tot timpul la dumneavoastră.

Pops îi zâmbește.

— Ce drăguț! Să-i mulțumești mamei tale din partea mea.

Mă sprijin de Claudia, care mă înghiontește ușor și mă provoacă:

— Hei, nu ne-ai spus dacă s-a întâmplat ceva special azi, la repetiții.

Pe fața mea înflorește un zâmbet.

— Simone poate să ne povestească după ce ne așezăm la masă, intervine tata. Nu am pregătit degeaba găinușe Cornish. Salut, fetelor!

Ele îi fac cu mâna. N-am de gând să vorbesc despre Miles de față cu părinții mei. Probabil deja și-au dat seama că ceva neobișnuit se petrece. Ai mei parcă au un radar pentru detectarea băieților.

Claudia mă înghiontește din nou. În drum spre masă, îmi șoptește:

— Părinții tăi sunt grozavi. N-ai de ce să te plângi.

— Nu *mă plâng*. Nu cred că m-am plâns de ei vreodată.

Ea ridică din umeri.

— Ar putea fi mult mai rău. De exemplu, dacă ai locui cu ai mei.

Părinții Claudiei sunt foarte severi și au devenit mult mai duri de când ea le-a spus că este lesbiană și asexuală. La un moment dat, tatăl ei a internat-o într-o clinică de psihiatrie. Nu glumesc! Mă bucur că niciodată nu sunt invitată la ei acasă, pentru că nu m-aș putea abține și l-aș pocni în mutră.

După ce ne așezăm la masă, tata se răsuțește spre mine.

— Simone, deci ce s-a întâmplat azi la repetiții?

Încerc să gădesc un mod de a evita întrebarea. Aș putea să povestesc tot ce s-a întâmplat la repetiții, mai puțin partea cu Miles: să-i spun despre scenele pe care le-am repetat, despre noile decoruri, despre *orice*. Dar nu reușesc să mă concentrez decât asupra momentului când eu și Miles ne-am legănat mâinile înainte și-napoi, de parcă am fi fost singuri pe scenă.

Doamne, sper că nu roșesc! Îmi înfig furculița în pui — mă rog, în găinușă. Pot găsi ceva haios de povestit.

— Vineri, la școală, s-a întâmplat ceva amuzant. Trebuia să facem niște dezvăluiri personale de față cu toată lumea, la ora de psihologie. Nu știu de ce mai particip. Toți sunt idiotoși, adaug eu. Un tip mă tot întreba cum le spun părinților mei, din moment ce am doi tați. Iar eu l-am ignorat, pentru că mi se părea că răspunsul e la mîntea cocoșului.

— Mone, de fapt nu-i chiar așa, mă contrazice tata, începând să-și taie porția de pui. Înțeleg de ce băiatul ăla e nedumerit...

— Cred că e puțin homofob, intervine Lydia.

— Ei, atunci e-n regulă, spune tata, strângând din buze. Sunt de acord cu tine, Simone.

Claudia chicotește. Eu îmi continui povestea:

— În fine... Până la urmă, i-am răspuns: „Le spun «Abanos» și «Fildeș»”. Iar el mi-a zis că-s rasistă.

Pops pufnește în râs și varsă puțină apă din pahar. Îi aruncă tatei o privire și zice:

— Nu pot să cred că *nouă* nu ne-a dat prin cap să ne spunem așa unul altuia!

— Ai pierdut o scenă tare! îi zice Lydia Claudiei. Ar fi trebuit să fi de față.

— Așa se pare, aprobă Claudia, făcându-mi cu ochiul. Dar sunt sigură că la repetiția de azi a fost și mai interesant.

Doamne, ce nemernică e! Pentru prima dată după câteva ore, reușisem să nu mă gândesc la Miles, dar ea a simțit nevoia să-mi aducă aminte. Tata și Pops observă absolut *orice*, așa că sorb îndelung din apă, ca să-mi ascund reacția. N-am nevoie de o altă predică despre faptul că e mai bine să fiu abstinentă. Am avut parte de atâtea predici cât să-mi ajungă pentru o viață.

— Ce s-a întâmplat astăzi la repetiții?

— Doamne doctor Garcia, știți că Simone susține că vrea cinci copii? întrebă Lydia, schimbând subiectul. E de-a dreptul ridicol.

Slavă Domnului că a intervenit Lydia!

— *Cinci?* se miră tata. N-am auzit-o niciodată zicând așa ceva.

— Copiii sunt drăgălași și absolut minunați, protestez eu. N-am experiență în departamentul frați sau surori, așa că de ce să nu compensez, făcând mulți copii?

— Nu-i deloc o idee bună, spune Claudia. Vorbesc serios! Oamenii fac copii din cu totul alte motive.

O ignor.

— Iar de regulă copiii de culoare nu sunt adoptați, așa că aș putea fi ca bătrânicile alea care trăiesc cu pisici, doar că eu aș fi înconjurată de bebeluși.

Simt că îmi vibrează telefonul. Nici nu e nevoie să verific cine îmi scrie. Ar fi o idee foarte proastă să-i răspund lui Miles la mesaj când suntem la masă.

Însă... ar fi foarte urât din partea mea și să-l las să aștepte.

— Adorabilii bebeluși de culoare se transformă în adolescenți de culoare morocănoși, spune Pops. Crede-mă, știu ce spun.

— Bine. Atunci, după ce împlinesc patru ani, o să-i trimit la o școală cu internat.

O altă vibrație a telefonului. Mă foiesc. Pops ridică o sprâncenă. De regulă, doar cu Lydia și cu Claudia vorbesc la telefon, iar acum amândouă sunt de față. Parcă aud cum se mișcă roțițele în creierul lui Pops.

— De fiecare dată când vine vorba de subiectul ăsta, pur și simplu nu te mai ascult, spune Claudia. Pentru că, de fiecare dată când spui că vrei zece copii...

— Cinci.

— ... mă gândesc la momentul când ne-am dus la cinema, să vedem cel mai recent film *Avengers*...

— Hei, nu-i corect! Aveam doar vreo cincisprezece ani!

— Am fost la filmul ăla acum o lună! mă corectează Claudia. Nici măcar nu te cunoșteam când aveai cincisprezece ani.

— Ooo, îmi amintesc faza cu *Avengers*! intervine Lydia, zâmbind. Dacă nici măcar nu suportă să-l auzi pe frate-miu mai mic sporovăind aiurea în timpul unui film, mă îndoiesc că ai face față dacă ai avea cinci copii care aleargă întruna pe lângă tine, în fiecare zi. Ce-o să faci când o să vrei să vezi un film? Nu poți să țipi la ei, așa cum ai țipat la Matt.

— Avusesem o zi mai grea, ripostez eu, împungând un dumi-
cat cu furculița. Le-aș da copiilor drumul în curte. Sigur s-ar des-
curca singuri câteva minute, fără să moară.

— Să-mi aduci aminte de ce-ai zis acum data viitoare când o
să mai vrei ceva de la mine, râde tata. În Tabăra de Instrucție pen-
tru Tați nu ni s-a spus niciodată că a încuia copiii afară e o opțiune.

— Cred că părinții mei m-ar încuia deseori pe afară dacă ar
putea, zice Lydia. Ei, dar eu sunt copilul perfect. În privința *celui-*
lalt copil trebuie să-și facă griji.

Scot mobilul din buzunar și văd câteva mesaje pe ecran.
Teoretic, în casa noastră nu există o regulă care interzice folositul
telefoanelor când mâncăm, și totuși mă uit la el pe furiș, pe sub
masă, ca și cum aș fi la școală.

*Mă uit la Sweeney Todd și nu înțeleg de ce tipul participă la o
intrecere de bărbierit cu italianul ăla. Când începe să taie beregata
oamenilor?*

Îmi vine să râd. Filmul pe care Tim Burton l-a turnat inspi-
rându-se din music-hallul cu același nume nu e rău, dar tot sunt
nemulțumită că a tăiat scena de început. De ce s-o fi uitând Miles
la el? Nu e genul de film la care te uiți de unul singur, într-o seară
de sâmbătă.

— Vrei să ne împărtășești ceva?

Pops vrea să pară că mă tachinează, dar eu știu că mă iscodește.

— Mă gândeam la puștiul care a declanșat o bombă cu miros
urât la școală, îi răspund eu.

E prima dată când mă bucur că Pops nu predă la școala mea.

— L-au exmatriculat?

— Nu cred că și-au dat seama cine a făcut-o, răspunde Claudia,
privindu-mă cu coada ochiului. Și sper să nu-l prindă. Oricine a
reușit să facă așa ceva merită să se bucure de libertate.

Reușesc să-i scriu pe furiș un SMS lui Miles, fără să mă uit la
ecran: *Te sun cam într-o oră.*

Doar nu se întâmplă nimic rău dacă stau de vorbă cu el despre un film, corect? N-o să-i ignor pe cei din jur doar pentru că el e singurul care vrea să discutăm despre *Sweeney Todd*.

— Așa..., zic eu, trăgând adânc aer în piept. Ce avem la desert?

CAPITOLUL 10

Imediat ce Lydia și Claudia au ieșit pe ușă, am fugit în camera mea. Nu mi s-a mai întâmplat să plec așa de repede de la masă, dar, ce-i drept, nu mi s-a mai întâmplat nici să fiu bombardată cu mesaje din partea unui băiat drăguț.

— Hei, nu-mi mai trimite SMS-uri!

Țin telefonul cu o mână și cu cealaltă închid ușa camerei mele.

— Fă-ți un blog, scrie și tu pe Twitter, ca toată lumea, dar nu-mi umple telefonul cu mesaje! Ai mei o să creadă că se petrece ceva.

— Păi, și *se întâmplă* ceva? glumește Miles.

— Da... Ne-am sărutat.

— Corect. Dar... e ceva greșit? întreabă el, după o pauză. M-ai sărutat și tu, așa că am crezut...

— Nu, nu, a fost bine. A fost grozav. Doar că...

Ce să-i spun? Că situația e complicată? E adevărat, dar ar părea că îl mint. Doar n-o să mă apuc să-i spun povestea vieții mele.

— Ai cumva un iubit?

Îmi vine să râd.

— Nu. Momentan se întâmplă o groază de chestii, pricepi?

Tace o secundă. Îi aud mișcările. Mă chinui să nu mi-l închipui în dormitorul lui. E dubios să-ți imaginezi pe cineva în propriul dormitor.

— Atunci, hai să vorbim despre film. OK?

Aș vrea să-l sărut din nou. Un sărut platonice. Stai puțin! Nu există așa ceva. Ooof!

— Filmul nu e la fel de bun ca music-hallul, îi zic eu, sprînjindu-mă de perne. Burton a eliminat o mulțime de cântece. E mai degrabă un film obișnuit decât un music-hall, adică mai puțin distractiv. Filmul ăsta nu are cântece pe care le poți cânta odăză cu personajele.

Mi-l imaginez zâmbind. Nici nu e greu.

— Vai, *ce oroare!* exclamă el teatral. Nu pot să cred că ratez compilația de melodii făcută de Simone! Acum ce motiv mai am să mă uit la film?

Pufnesc în răs.

— Filmul e OK, îi explic eu. *Vezi sânge peste tot și sunt o groază de morți, exact ca în Urzeala tronurilor.* Oricum, eu sunt varză la cântat. Ar trebui să te bucuri că nu m-ai auzit niciodată lălăind.

— Nu te cred. Poate n-ai găsit cântecul potrivit.

— Nu așa funcționează treaba cu cântatul. Ce-i drept, reușesc să cânt acceptabil melodiile din *Chicago*.

— Mi-ar plăcea să ne uităm la *Chicago* împreună. N-am văzut niciodată filmul ăsta.

— Am văzut music-hallul pe Broadway și pe urmă am văzut filmul de un milion de ori.

— Bănuiam eu că-l știi pe de rost.

Se aud iarăși mișcări.

— Hei, văd că filmul e disponibil pe Netflix, anunță Miles. Ar trebui să te uiți acum, cu mine.

— Parcă eu eram obsedata de music-halluri.

Îmi scot laptopul din sertarul noptierei.

— Stai puțin! Tu asta faci de când s-au terminat repetițiile?

— Nu chiar, răspunde el. M-am uitat la *Grease*, dar nu am vrut să-ți spun, pentru că nu mi-a plăcut deloc.

— Cum e posibil așa ceva? *Grease* e un film clasic.

Îmi pun laptopul în poală și caut căștile.

— Îmi pare rău că l-am văzut. Toți actorii păreau să aibă patru-zece de ani. A fost deprimant.

— Exagerezi, îi zic eu.

Intru în contul meu de Netflix.

— Dacă ne uităm împreună, trebuie să cădem de-acord asupra unui lucru: va trebui să stai la telefon *tot* filmul, îl previn eu. Ai înțeles?

— Perfect! Începem când ajung la trei. Unu, doi...

— Trei.

Apăs butonul *play*. Aud că filmul începe și la Miles. Sunetul seamănă cu al unui robot defect.

— Dacă ai nevoie de explicații, să-mi zici.

— Fii serioasă! pufnește el. Învățăcelul își va depăși profesorul.

— *Ai vrea tu.*

* * *

Când deschid ochii, lumina care se strecura pe fereastră, la începutul conversației mele cu Miles a dispărut de mult. Aud doar sunetul înăbușit al cafetierei răzbătând de la parter. Încă țin laptopul în poală. E cald ca o pătură. Filmul s-a terminat, iar ecranul s-a înnegrit. Mai am doar o cască în ureche și nu-mi găsesc mobilul.

Mă întorc pe partea cealaltă. Ceasul de pe noptieră arată că e cinci dimineața. *Cinci!* Nu mă trezesc așa de devreme nici măcar în zilele de școală. Tocmai am stricat o zi de duminică în care aș fi putut dormi până târziu. *Uf!*

— Miles?

N-a mai spus nimic de ceva vreme. Poate că visez. Am pierdut complet noțiunea timpului. Găsesc mobilul și îl duc la ureche. Aud respirația lui liniștită. Mă emoționez la gândul că Miles stă sprijinit de perne, în pat, la fel ca mine, cu un laptop în poală. Închid telefonul.

Știu că n-o să mai pot adormi, deci cobor în bucătărie, urmând lumina difuză a unei lămpi. E greu de spus care dintre părinții mei

s-a trezit cu noaptea-n cap. Din câte știu, amândoi adoră să se trezească dimineața devreme. Mie mi se pare oribil.

Îl văd pe Pops așezat la masa din bucătărie. Citește ziarul și soarbe dintr-o cană pe care scrie WHITE TEARS¹. Intru în bucătărie, iar el îmi zâmbește. Îl salut și mă apropii.

— Bună, tati! Ce-i cu tine aici?

— N-am putut să adorm. Vrei și tu niște cafea?

Aprob din cap. Nu-mi place gustul cafelei, iar Pops știe, așa că mi-o prepară astfel încât să o pot bea. Aș da pe gât orice dacă respectiva cană ar fi plină ochi cu lapte și zahăr. Dar mai e ceva; mirosul cafelei îmi amintește de copilărie, când Pops mă ținea în brațe și-mi citea cărți frumos ilustrate. Cât timp pregătește cafeaua, mă așez pe un taburet, lângă el. Mâinile i se mișcă lent, dar precis.

— Nu știu cum de m-am trezit așa de devreme, îi spun, înăbușindu-mi un căscat. Urăsc să mă trezesc cu noaptea-n cap într-o zi *normală*. Cafeaua chiar te ajută să stai treaz?

— Ajută după ce devii dependent de ea, răspunde el, întinzându-mi cana.

Sufiu în cafea. Pops mă privește întrebător, ca și cum ar aștepta ceva.

— Dar, pe de altă parte, și eu aș fi obosit dacă aș fi petrecut toată noaptea dând telefoane ciudate, în camera mea.

Tocmai am luat o gură de cafea, dar o scuip imediat de uimire. Aseară, la cină, era bătător la ochi că trimiteam mesaje, dar nu am crezut că am fost atât de gălăgioasă când eu și Miles ne uitam împreună la film. Nu-i pot spune lui Pops că vorbeam cu Lydia sau cu Claudia pentru că, atunci când am început să vorbesc cu

¹ *White Tears* („lăcrimile albilor”) este o expresie folosită pentru a tachina o persoană albă care se plânge de o așa-zisă nedreptate îndreptată împotriva celor de aceeași rasă ca el. Se referă, de asemenea, la faptul că femeile albe nu conștientizează privilegiile sociale.

Miles la telefon, ele *abia* plecaseră. Pops mă cunoaște prea bine. Expresia lui e cât se poate de grăitoare. Aproape că-i port pică.

Las cana pe masă, pregătită să mi se facă morală. Tiradele lui Pops îmbracă diverse forme: ar putea să-mi vorbească despre abțință, sau să-mi reproșeze că am ținut secrete față de el, sau că am vorbit la telefon la ore prea târzii.

— Ăăăă..., îngaim cu, aruncând o privire către mobilul meu.

Se uită și el la telefon, apoi ochii îi poposesc din nou asupra mea.

— Păi... da... Știi...

— Cu cine ai vorbit, Simone?

Privesc aburul înălțându-se din cana mea.

— Ei, nu e ca și cum vorbeam despre lucruri aiurea, îi răspund, scărpinându-mi ceafa.

Aseară nu am avut timp să-mi fac codițe răsucite, așa că acum părul meu arată dezastruos.

— Pur și simplu ne-am uitat la *Chicago*. Nu e mare chestie.

— De ce simți nevoia să vorbești cu cineva la telefon când te uiți la un music-hall?

Dau din umeri.

— Nu știu. De ce s-a cuplat Elphaba cu Fiyero, deși Glinda¹ era disponibilă?

Nu-mi dau seama dacă Pops e supărat. Se strâmbă puțin. Mi-jește ochii și strânge din buze. Bat darabana în masă, așteptând să-mi vorbească, dar tace. Ia o înghițitură mare de cafea. Aș vrea să spună *ceva*, orice. Ultima dată când am dat de necaz... De fapt, nici măcar nu-mi aduc aminte când am intrat ultima oară în bucluc.

Nu l-am văzut niciodată în rol de profesor, în fața elevilor lui, dar îmi imaginez că așa se poartă și în sala de clasă.

— Ai stat trează toată noaptea ca să vorbești cu un băiat? Începusem să cred că nu te interesează băieții.

¹ Personaje din music-hallul *Wicked*.

Mă încrunt.

— Greșit! Îmi plac băieții, Pops.

— N-am zis că nu e în regulă dacă îți plac.

— Și Lydiei îi plac, adaug eu, făcându-mi de lucru cu degetele. Nu sunt singura căreia îi plac. E absolut normal.

Habar n-am de ce tot încerc să mă justific. Nu mă pot abține. Nu cred că mă voi simți vreodată în largul meu vorbind cu ai mei despre astfel de subiecte. Sarah spunea că fetele bisexuale sunt, de fapt, fete hetero care cerșesc atenție. N-aș vrea ca Pops să creadă așa ceva despre mine.

— Ai dreptate, încuviințează el.

Ridic din sprâncene. Nu vorbește niciodată despre perioada de *dinainte* de a-l cunoaște pe tata. Știu că nu pomenește despre familia lui din cauză că e plină de homofobi. Din cauza asta gândul că e posibil să fiu bisexuală mă face să mă simt și mai aiurea. Când Pops iese în oraș cu tata, oamenii știu că e gay. Dacă Claudia iese la întâlnire cu Emma, oamenii își dau seama că ea e gay. Dacă ești bisexual, ca Lydia, poți ieși undeva cu un prieten, iar străinii din jur vor crede că ești hetero. Pare nedrept.

Pops își pune ceașca pe masă. Tresar și mă dezmeticesc din reverie.

— N-ar trebui să stai așa de mult la telefon, Mone. Nu e bine.

— Nu s-a întâmplat într-o zi de școală, îi răspund, amestecând cu lingurița în cană.

Am senzația că vrea să mai adauge ceva, dar apoi telefonul meu începe să vibreze. Tresar panicată, dar nu fac nicio mișcare să răspund. Numele lui Miles încă nu e trecut în lista mea de contacte, așa că pe ecran nu apare decât un număr de telefon. Chiar și așa, după cum se uită Pops la mine, îmi dau seama că s-a prins cine mă sună. Mă privește insistent. Eu tac.

Telefonul o ia de la capăt cu bâzâitul.

— Ar trebui să răspunzi. Nu-i politicos să ignori oamenii. Nu-mi vine să cred! Cumva situația asta îl *amuză*?

Roșesc. Nu-mi pot închipui o pedeapsă mai aiurea decât să vorbesc cu Miles de față cu Pops.

— E prea devreme pentru discuții la telefon, îi răspund cu un zâmbet. Mai ales acum, când petrec timp cu *tine*. Poate să aștepte.

— Ce drăguț din partea ta! Dar e aproape șase. De obicei, la ora asta ești deja trează și te pregătești de școală. Haide! De ce nu pui telefonul pe *speaker*? Vreau să știu mai multe despre băiatul asta care te ține trează toată noaptea.

— Pops!

Oftez și răspund la apel. Pun telefonul pe *speaker*.

— Salut!

Mă uit pieziș la tata.

— Să știi că difuzorul e pornit și lângă mine e unul dintre tații mei.

— *Unul dintre tații tăi?*

— Da. Am doi. Sunt gay și vor să repopuleze planeta cu cât mai multe persoane care le seamănă. Cred că Pops e ofțicat fiindcă sunt hetero.

Aproape că mă aștept să închidă telefonul după ce aude asta. Cred că așa ar fi procedat oricine, din moment ce mai toate glumele mele sunt stupide. Când colo, Miles râde. Nu chiar în hohote, pentru că probabil e pe jumătate adormit. Soarele abia a răsărit, deci evident că încă e somnoros.

— Credeam că tatonezi și că încă nu te-ai hotărât în legătură cu orientarea ta sexuală, comentează Pops. Sau m-ai mințit?

— Pops! șuiet eu printre dinți. *Pe bune?*

Nu le-am spus prietenilor despre tatonările mele. Nu e cazul ca Miles să audă despre ele, și cu atât mai puțin de la tatăl meu.

— Bună dimineța... ăăă... domnule Hampton. Sau dumneavoastră sunteți domnul Garcia? întrebă Miles.

— Eu sunt Hampton. Garcia e doctorul, îi răspunde Pops serios.

Bănuiesc că folosește același ton și cu elevii lui.

Îi arunc o privire. Nu vorbește niciodată așa în preajma prietenilor mei. Iar acum Miles e unul dintre ei.

— Care-i treaba? Parcă așa vorbesc copiii din ziua de azi, nu? Exasperată, îmi acopăr fața cu palma.

— *Lucrezi într-o școală, îi atrag atenția, masându-mi fruntea.* Doar știi cum vorbim. Doamne! Miles, îmi pare rău. Pops se poartă ca un clovn. E jenant.

— Ei bine, *Miileees*, asta se întâmplă când suni pe cineva înainte de răsăritul soarelui, spune Pops, aplecându-se spre mine.

— O, *Doam...*

— Voiai să spui „Doamne”? mă dojenește el.

Îmi stă ca un ghimpe-n coastă. Am nevoie de spațiu.

— Știi ce, Miles? Mai bine îmi trimiți un mesaj, propun eu, îndepărtându-mă de Pops.

— Dacă tot am dat de tine acum, hai să vorbim, răspunde el.

În mod surprinzător, nici măcar nu pare deranjat de prezența lui Pops. De fapt, *eu* sunt mai deranjată de comportamentul lui, deși locuim în aceeași casă.

— Voiam să te-ntreb dacă ai planuri azi, mai târziu, zice Miles.

Simt un gol în stomac, ca și cum aș fi în vârful unui *montagnes russes*. Pops se uită la mine pătrunzător. Mă străduiesc să-l ignor. Omul ăsta e mai nesuferit decât Claudia și Lydia *la un loc*.

— *Ăăă...*, nu, nu cred, îi răspund. Dar probabil că n-o să putem ieși. Cred că avem ceva de făcut în familie. Sau cam așa ceva.

Mă strâmb la Pops. El înțelege orice, deci ar trebui să înțeleagă și ce se întâmplă acum. Mă atașez prea mult de Miles; ne-am sărutat, ne-am uitat împreună la music-halluri, iar acum vrea să ieșim la o întâlnire! După întâlniri urmează și mai multe săruturi, iar ele duc la sex. Sunt sigură că așa funcționează lucrurile. Nu sunt pregătită. E posibil ca un lucru care pare simplu și distractiv să se transforme în ceva ce-ar putea să mă facă să mă simt ca un rahat.

— De fapt, chestia aia în *familie* are loc mult mai târziu, spune Pops, înghiontindu-mă. Mult, mult mai târziu. De vorbit, ați vorbit toată noaptea. Ieșiți și voi să vă distrați puțin.

— Dar...

Îmi store creierii, încercând să gădesc altă scuză.

— Am teme. Întotdeauna îmi fac temele duminica.

Mă uit cu ochi rugători la Pops. *Te rog, ajută-mă!*

El zâmbește.

— Poți să le faci mai târziu.

— OK, zice Miles. Mă duc să fac duș, apoi te sun să stabilim unde mergem.

— Mda...

Închei apelul. Îi arunc o căutătură urâtă lui Pops.

— Ești groaznic! N-o să-ți mai cer *nimic*, niciodată.

— Asta-i cea mai mare minciună pe care-am auzit-o vreodată, zice el, luând iar ceașca în mână. Cred că te-ai învățat minte. Mi-am îndeplinit misiunea.

Bombăn nemulțumită. Nu pot să am *deloc* încredere în el.

CAPITOLUL 11

Miles a sugerat să aleg eu un loc de întâlnire, așa că am ales să ne vedem în parc. Toată lumea e îndrăgostită de Golden Gate Park, dar preferatul meu e Dolores Park. Are toate lucrurile obișnuite pe care le găsești într-un *parc*, cum ar fi terenuri de tenis și un teren de fotbal. E destul de mare, așa că n-o să mă întâlnesc cu niciun coleg de școală, dar e destul de aproape de casă încât am senzația că face parte din cartierul meu.

Uneori, când nu avem nimic de făcut, eu și fetele venim aici, să ne uităm cum câinii se zbenguie. Partea de sud a parcului e cea mai frumoasă, pentru că poți vedea *totul*: centrul orașului, districtul Mission și East Bay. E un loc chiar potrivit pentru o întâlnire cu băiatul care îmi place. Din păcate, am așteptat o veșnicie să vină troleul, așa că am întârziat cincisprezece minute.

Grăbesc pasul când ajung la intrarea în parc, dar nu îl zăresc pe Miles. Îmi trec repede mâinile prin păr. De fiecare dată când sunt agitată, ca acum, îmi doresc să fi avut părul împletit în codițe. Așa, mâinile mele ar fi avut o ocupație, împletind și despletind câte una. De când m-am tuns, înainte de începerea anului școlar, nu mai pot face mare lucru cu părul. Chiar dacă înainte de culcare îmi fac niște codițe minuscule, părul meu nu are niciodată cârlionți deși și plini de volum, ca părul unor alte fete. Pe deasupra, ceața îmi pleoștește părul în câteva secunde. Mai bine mi-aș fi pus ceva pe cap.

— Deci de ce se face atâta tam-tam de spectacolul organizat de școală?

Miles stă în fața mea, îmbrăcat cu un hanorac albastru cu alb. Credeam că elevii poartă culorile școlii doar în glumă, dar se pare că m-am înșelat. În mână ține un cornet cu înghețată de vanilie. Însă, în loc să lingă înghețata, ca orice om normal, o sugă ca pe un cub de gheață. Pe buzele lui roz-închis sunt stropi albi de înghețată. Își trece limba peste ele, ca să le șteargă.

— Ce vrei să spui? Punem în scenă *Rent*. Doar știi asta.

Ne așezăm pe o bancă. Îi simt căldura corpului.

— E vorba despre niște oameni care locuiesc în New York și încearcă să facă față epidemiei de SIDA, relațiilor amoroase și altor chestii. Dar și cântă.

— Știu, spune el, zâmbind. Am citit scenariul.

— OK. Atunci știi „de ce se face atâta tam-tam”.

— Nu chiar. Nu înțeleg de ce doamna Klein e mereu panicată.

Îl privesc cu atenție. Acum, când stau aproape de el, observ pe buza lui de sus un început de mustață. Uneori, când mă uit în oglindă, văd că am câțiva pistrui pe obraji, dar Miles nu are deloc. Pielea lui e uniformă, fără pete sau zone mai închise la culoare.

Îi explic:

— Pentru că e prima dată când profesoara regizează un spectacol și foarte mulți părinți s-au supărat că a fost aleasă piesa asta, iar ea vrea să le *demonstreze* că e capabilă.

— Stai puțin. Cum adică? Cine s-a supărat?

— A fost o întreagă tevatură în septembrie, oftez eu. Foarte mulți membri din grupul de Facebook al Asociației Părinților au zis că nu sunt de acord cu „prostituția” reprezentată în piesă și nici cu faptul că personajele sunt înfățișate consumând droguri.

— Pe bune?

— De ce te miri? Cei din Asociație sunt foarte înverșunați. O știi pe mama lui Mike Davidson?

Miles încuviințează din cap și răspunde:

— E președinta Asociației Părinților. Se ocupă de toate străngerile de fonduri.

— A venit o dată la repetiții și i-a ținut morală lui Palumbo. Deși încerc să mă stăpânesc, furia mi se strecoară în voce.

— Cred că vreo douăzeci de minute l-a tocat la cap despre cât de nepotrivită e piesa asta și că e un exemplu negativ pentru liceeni.

— Dar nici măcar nu punem în scenă varianta originală! zice Miles. Sunt... Jesse zicea că toate replicile au fost schimbate.

— Așa e. Nu trăim adevărata experiență *Rent*, dar doamnei Davidson tot nu-i convine, adaug eu, ridicând din umeri. Oricum, cred că de asta vrea doamna Klein să câștigăm premiul Festivalului de Teatru pentru Liceeni. Ar pune-o într-o lumină bună. Și nu ne ocupăm de un music-hall ușor. *Rent* e o piesă contemporană clasică. Probabil se simte stresată fiindcă nu știe cum va ieși.

— Știi foarte multe lucruri despre music-hallurile clasice, spune el, împingându-mă ușor în umăr.

Ridică un deget și mă atinge pe frunte, apoi continuă:

— Ai o bibliotecă de music-halluri aici?

Zâmbesc.

— Da. Trebuie să umplu *cumva* tot spațiul ăsta.

Miles chicotește, apoi îmi atinge obrazul. Simt că pielea o să-mi ia foc din clipă-n clipă.

— Când te-ai uitat prima dată la *Sweeney Todd*?

— Omule, nu m-am uitat la *film!* îi răspund. Am văzut music-hallul pe Broadway.

Miles râde.

— Bineînțeles. Uitasem cu cine stau de vorbă. Probabil l-ai văzut cu distribuția originală.

— Nu sunt *chiar* așa de obsedată, îi răspund, sprijinindu-mă de spătarul băncii. Pops m-a dus să-l văd când aveam zece sau unsprezece ani. Cred că tata era stresat din cauză că spectacolul e destul de violent, dar nu mi s-a părut așa de înspăimântător. Criminalul trebuie să se oprească din trei în trei minute, ca să cânte.

— Stai, stai! îmi cere Miles, îndepărtând înghețata de buze. Care dintre tații tăi a vrut să vorbească azi cu mine?

— Pops. Frate, e așa de *băgăcios*! Nu-i place să mă pedepsească, așa că preferă să-mi dea lecții ciudate de viață. Poate pentru că e profesor de limba engleză. Vrea să trag învățăminte din ceea ce mi se-ntâmplă.

— Vrei să spui că părinții tăi nu te pedepsesc? Sigur ești *de culoare*?

Îl împing în joacă, iar el mută cornetul în cealaltă mână.

— Pedepsele nu fac parte din cultura oamenilor de culoare, așa cum se întâmplă cu stilul de a te coafa.

— Dar măcar părinților mei nu le pasă dacă vorbesc la telefon.

— Păi nu le pasă pentru că ai adormit, îl tachinez eu. Când nu mai ești conștient, nu se poate spune că ai purtat o discuție.

— Și tu ai adormit!

— Dar nu prima. Pun pariu că ai tăi nici măcar nu-ți impun o oră de venit acasă, pentru că știu că la șapte și jumătate seara deja ești în pat.

— Ia mai taci!

Îmi cuprinde umerii cu brațul.

— Când aveam antrenamente de *lacrosse*, de obicei nu mă culcam înainte de unsprezece.

— Așa de târziu? exclam eu, prefăcându-mă scandalizată. Cum de mai funcționezi?

Încearcă să se încrunte, dar nu-și poate ascunde zâmbetul.

— Chiar așa! De ce ai ales *lacrosse*-ul? E un sport așa de *violent*! adaug eu, cu un fior. Ai fi putut alege fotbalul american.

— Nuuuu! Fotbalul american și *lacrosse*-ul sunt două sporturi complet diferite. Mă simt jignit.

Pentru mine, toate sporturile în care nu joacă Serena Williams sunt exact la fel.

— Care-i diferența? îl întreb. Ambele activități implică niște jucători care aleargă întruna pe teren, aruncând o minge de colo colo și împingându-se.

— *Lacrosse*-ul e un sport distractiv, spune Miles, de parcă ar fi o informație absolut evidentă. În plus, cei mai buni prieteni ai mei îmi sunt coechipieri. Am început să jucăm încă din clasa a treia. Uneori mi se pare că doar la asta mă pricep.

Îi privesc chipul cu atenție. Mi-a zis că arăt diferit când vorbesc despre music-halluri, iar acum încerc să-mi dau seama dacă același lucru e valabil când el povestește despre *lacrosse*. Și lui îi scânteiază ochii? Chiar este evidentă afecțiunea lui pentru sportul ăsta? Dar apoi îmi dau seama că Miles are mereu o mină entuziasmată.

Chiar dacă nu-i înțeleg pasiunea pentru *lacrosse*, l-aș asculta pe Miles vorbind despre orice. Ar putea să-mi citească din manualul de fizică, și tot mi s-ar părea interesant. Cred că diferența dintre noi stă în faptul că el pare interesat de absolut *orice*, pe când mie nu-mi pasă decât dacă se cântă.

— Sunt varză la sport, îi spun în cele din urmă, trecându-mi o mână prin păr. Cred că aș fi lovită în față de fiecare dată când aș intra pe teren.

Miles râde și linge înghețata, care acum i se scurge pe mână.

— Mai devreme sau mai târziu, toată lumea încasează lovituri. Face parte din distracție, Simone.

Îmi place enorm cum îmi pronunță numele. Ca și cum nu l-ar mai fi auzit până acum. Doamne! Dacă n-a auzit de Nina Simone¹, nu știu cum o să mai continue relația noastră.

— Prefer să mă rezum la music-hallurile mele.

— Câte music-halluri clasice *există*? întrebă Miles.

¹ Eunice Kathleen Waymon (1933–2003), cunoscută drept Nina Simone, a fost o renumită interpretă și compozitoare americană. A abordat stiluri muzicale precum jazz, blues, R&B.

Mă las pe spate. Prin fața noastră trece o femeie care aleargă ducând gantere albastre în mâini. Îmi trece prin cap că ceea ce facem noi acum poate fi calificat drept o întâlnire în toată regula. E aproape incredibil că sunt la întâlnire cu Miles, chiar dacă nu e una spectaculoasă, ca la adulți — cu lumânări, flori și o cină deosebită. Dar suntem împreună în afara școlii. Pentru o secundă, simt că mi se taie respirația. De când am primit biletul, am petrecut destul de mult timp cu Miles atât la școală, cât și în afara ei. E posibil ca acel bilet să conțină doar amenințări goale? Oricât de mult mi-aș dori să fie adevărat, nu am cum să fiu sigură.

Cel mai simplu ar fi să plec. I-aș putea spune că nu mă simt bine, poate chiar i-aș ignora apelurile până luni, când ne întoarcem la școală. Dar mie *imi place* Miles. Îmi place să-l văd zâmbind și mâncând înghețată în stilul lui ciudat. Dacă nu sunt nevoită să renunț la el, n-o s-o fac.

— Păi, probabil că *Hamilton* va deveni un spectacol clasic. În principiu, regula e că trebuie să aștepți câțiva ani, îi spun, încrucișându-mi brațele la piept. Ar mai fi și *Fantoma de la operă*, care de obicei e primul spectacol pe care lumea îl vede pe Broadway. A, da, și *Poveste din cartierul de vest!* A fost lansat în 1957 și a influențat foarte mult coregrafia și montajul music-hallurilor. Și, evident, *Mizerabilii*. L-au refăcut foarte mult, astfel încât oricine îl poate vedea, dar are o importanță monumentală. Și *Guys and dolls!* E super-amuzant. Și *A chorus line*, în care e vorba despre niște dansatori care se pregătesc pentru o audiere. A câștigat o *groază* de Premii Tony înainte să apară *Hamilton*. A fost absolut revoluționar.

Miles mă privește insistent, cu sprâncenele ridicate.

— Ce e?

Îmi mușc buza de jos.

— N-ai nimic de zis?

Pentru câteva momente, își face de lucru cu cornetul de înghețată. O face dinadins! Doar văd că-i rād ochii. Mintea îmi fuge la alte activități pe care le-ar putea desfășura cu gura.

— Păi, spune el, tăceam fiindcă încercam să-mi dau seama câte dintre spectacolele astea sunt produse de Webber.

— Doamne, Miles!

Izbucnește în râs, iar eu nu mă pot abține și râd odată cu el. Vara începe să se facă simțită. Soarele îmi încălzește fața, în timp ce eu vorbesc cu un tip despre *music-balluri*. Chiar și părinții mei mi-ar fi spus să schimb subiectul. Nu am crezut că aș putea purta o astfel de conversație cu un băiat ca Miles.

Înghețata complică lucrurile și mai mult. E greu să ignor faptul că își linge degetele.

— Ai nevoie de un șervețel? îl întreb.

— Nu, e-n regulă.

— Nu-i cam devreme pentru înghețată?

— Nu e niciodată prea devreme pentru distracție.

Nu-mi dau seama dacă mă simt stânjenită sau... Ce-i drept, nu ar fi deloc potrivit să mă simt excitată în mijlocul unui parc. Dar, cu siguranță, o să derulez în minte discuția asta, în intimitatea dormitorului meu.

Miles strânge din buze, ca și cum s-ar gândi la ceva. Întinde departe de mine mâna în care ține înghețata. Deschid gura, dar nu apuc să spun nimic, pentru că mă sărută.

Buzele lui au gust de vanilie și sunt moi, *atât* de moi. Am avut impresia că primele săruturi au fost dementiale, însă m-am înșelat. Îi cuprind mâna într-a mea, dar uit că e cea în care ține cornetul ăla idiot, așa că vafa mi se sfărâmă în pumn, mânjindu-mă cu înghețată. Mă trag deoparte și mă uit dezgustată la mizeria de pe degetele mele. *Bineînțeles* că Miles nu are șervețele.

— Hm..., face el. Poate că e prea devreme pentru înghețată.

— Miles, ești culmea! îl dojenesc eu, întinzându-mă după haină. Toată lumea știe să mănânce *normal* o înghețată. Doar nu ești copil mic.

Îmi șterg palmele de haină. Miles bagă o mână în buzunar și scoate un pachet de șervețele. Mă încrunț

— Le aveai cu tine *de la bun început*?

Tace și mă apucă de mână. Se amuză, ștergându-mi atent înghețata de pe degete.

— Dacă n-ai fi cu capul în nori, n-ar trebui să te șterg, spune el.

Evită să mă privească în ochi.

— N-am fost deloc subtil.

Înghit în sec.

— Poftim?

— De două ori te-am sărutat eu. Ar fi fost corect să te las să mă săruți tu de data asta.

— Păi, chiar *am încercat* să te sărut ieri, la repetiții. Nu mi-a prea ieșit. Ar fi trebuit să zici ceva atunci.

— Îți place să mă vezi făcând diverse chestii cu gura.

E o declarație, nu o întrebare. Zâmbetul lui e obraznic.

— Nu încerca să negi! Să știi că am observat. Chiar îți *place*.

Roșesc.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Bine..., pufnește el. Data viitoare când o să mănânc înghețată...

— Ești *îngrozitor*, îl întrerup eu. De-a dreptul îngrozitor.

Apoi îl sărut, ca să nu-i las timp să mă contrazică.

CAPITOLUL 12

Înainte de a intra în casă, fac prostia de a lua din cutia poștală plicurile sosite ieri. Pe unul dintre ele cineva a scris numele meu, cu cerneală roșu-aprins. Nu văd nici adresa mea, nici pe cea a expeditorului. Simt un gol în stomac când îl deschid.

Miles n-o să mai vrea să fie cu tine dacă află adevărul. Și o să-l afle, mai mult ca sigur

Cum dracu' a aflat unde locuiesc? Mă holbez la plic ca și cum așa o să-i pătrund secretele. Rahat, rahat, rahat! E de un milion de ori mai rău decât când am găsit primul bilet în dulăpiorul meu. Cine l-a scris pe ăsta nu doar că știe unde locuiesc, ci chiar a fost aici. Simt un fior pe șira spinării.

La ușă mă așteaptă Pops și tata.

— Cum a fost, scumpo? Te-ai distrat?

Deschid gura, dar nu scot niciun sunet.

— Ce s-a întâmplat? spune tata, încruntându-se. Ți-a făcut vreun rău băiatul ăla?

Clatin din cap, în semn că nu. Mă tem să vorbesc. Trec pe lângă ai mei și dau să mă duc în camera mea. De ce a trebuit să apară biletul tocmai acum, când părinții mei mă bat la cap? Nici nu știu cum să mă prefac că totul e în regulă. Aș vrea să le spun ce se petrece, astfel încât ei să rezolve totul, ca atunci când eram mică, dar încerc să mă abțin. Dacă ar afla, m-ar retrage de la școală. Prefer să îndur asaltul biletelor decât să fiu nevoită să schimb din

nou școlile tocmai acum, când sunt în clasa a unsprezecea și am ocazia să regizez un music-hall, când abia mi-am făcut prietene.

— Haide, draga mea! mă îndeamnă Pops, urmându-mă în bucătărie. Nu-i grav dacă nu te-ai distrat. Se mai întâmplă uneori.

— Nu-i vorba de asta, le răspund, scuturând din cap. A fost super-fain.

Tata și Pops schimbă o privire. Tata încă poartă halatul de doctor, deci se folosește de pauza pe care o are ca să mă tragă de limbă în legătură cu întâlnirea mea. *Ooof!*

— Ce-i? îi întreb.

Tăcerea lor îmi sporește agitația.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai ceva pe gât, spune tata. Nu cred că o să-l poți șterge.

Duc repede o mână la gât, dar e prea târziu ca să mă ascund. *La naiba!* La un moment dat, cred că Miles m-a sărutat pe gât, dar n-a durat nici două secunde. Ating semnul pe care mi l-a lăsat.

— *Ăăă...*, îngaim eu, simțind că obrajii îmi iau foc. Da. *Păi... Cum să zic...*

Nimeni nu spune nimic. Înghit în sec, mă îndrept spre dulap și scot cutia cu biscuiți Oreo. Tăcerea alor mei mă apasă mai mult decât dacă mi-ar face morală. De obicei, nu mă *deranjează* să le împărtășesc diverse chestii, dar acum e cu totul altceva. Nu știu cum să le vorbesc despre băieți fără ca ei să intre în panică. La naiba, până și *eu* mă sperii! Dacă ei îmi pot vedea teama, sunt sigură că și persoana care mi-a lăsat biletele o s-o observe, dacă se uită cu luare-aminte. Poate că următorul meu a fost în parc. Cine știe? Mi se pare că nu am libertatea de a face exact ce îmi doresc să fac, ceea ce m-ar face să mă simt bine. Inspir adânc. Măinile îmi tremură.

— Deci e oficial? întreabă tata, încrucișându-și brațele la piept. Tu și băiatul ăsta sunteți împreună?

— Nu știu.

Spun adevărul. Tații mei sunt cât se poate de serioși.

— Dar știu că-mi place să-l sărut și să vorbim despre music-halluri. Am văzut unul împreună, pe Netflix.

Se uită din nou unul la celălalt. Tata își drege glasul, pe urmă întreabă:

— Și chiar *vă uitați* la spectacole sau faceți altele...?

— Da, tată. *Chiar* ne uităm.

Simt nevoia irezistibilă de a-mi da ochii peste cap. Îmi continui ideea:

— La urma urmei, Miles n-a fost niciodată acasă la noi, așa că nu putem face mare lucru în afară de *a ne uita* la spectacole.

Pops face o grimasă.

— Păi...

— Ce scârbos! Doamne, nu! Nu vreau să aud așa ceva! strig eu, acoperindu-mi urechile. Dacă aveți de gând să aduceți vorba de sex, nu pot să ascult. Am avut prea multe discuții neplăcute despre subiectul ăsta.

— Nu mai fi așa de teatrală! îmi reproșează Pops. Dacă tot vrei să începi o relație cu un băiat, trebuie să vorbim deschis, așa cum discutăm în legătură cu orice altceva. Să faci sex cu partenerul tău e o decizie foarte importantă, Simone. În special din cauză că...

— Din cauză că sunt seropozitivă.

— Exact, subliniază Pops, privindu-l lung pe tata. Sexul complică lucrurile.

Știu ce urmează să aud: „Când ai de gând să-i spui lui Miles despre virus?”. Asta e cea mai grea întrebare. La un moment dat, va trebui să-i spun lui Miles, în special dacă o să *petrecem mult timp* împreună și mai ales dacă persoana care mi-a lăsat biletele ne urmărește. Mi-aș dori să nu fiu nevoită să-mi fac griji. Aș vrea să mă pot gândi doar la înghețată, la echipa tehnică și la zâmbetul lui Miles. Nu e drept!

Tata rupe tăcerea. Pentru mine, e evident că încearcă să se abțină să-mi țină o predică.

— Nimeni nu spune că nu te mai poți vedea cu băiatul ăsta, Simone. Doar că trebuie să fii atentă. Ai putea discuta cu el despre abțință. E important să comunicați.

— Știu, răspund eu, bătând darabana în masă. Dar nu e cazul. Încă nu i-am zis despre virus. Noi nu... Nu e nevoie să afle acum. Iar când o să-i spun, mă îndoiesc că o să mai rămână prin preajmă destul ca să discutăm despre *abțință*.

— Relația nu poate evolua dacă nu vorbești cu el, intervine Pops. Deci s-a întâmplat ceva între voi?

Oftez.

— Nu s-a întâmplat nimic. Dacă o să-i destăinui că am HIV, nici *n-o să se întâmple* nimic. Dar sunt obligată să-i spun. Nu aveți motive să vă îngrijorați. Eu și Miles nu vom deveni atât de apropiați încât să se petreacă anumite lucruri între noi. Singurul motiv pentru care am ajuns atât de departe cu relația e fiindcă el încă nu știe.

Cobor privirea și constat cu surprindere că ochii mi se umplu de lacrimi. Nu mă gândesc constat că am HIV. Îmi iau pastila în fiecare dimineață, iar programările la doctor fac și ele parte din rutina mea. Înainte de a începe să mă gândesc la băieți, la sex și la alte stupidenii, mă gândeam la HIV doar la întâlnirile Grupului.

Tata e șocat.

— *Cariño*¹, spune el, ești deșteaptă, amuzantă și pui suflet în tot ce faci. Ești o prietenă și o fiică minunată. Oricine ar fi norocos să aibă o relație cu tine. Faptul că ai un virus în sânge nu schimbă deloc toate astea.

Clipesc des și rapid. *Refuz să plâng.*

— Știu. Dar alții nu înțeleg.

— Atunci, va trebui să găsești niște oameni inteligenți, care înțeleg, răspunde Pops. Sunt sigur că Lydia și Claudia fac parte din a doua categorie.

Pops are o privire blândă. Nu-mi dau seama cum de s-a prins că le-am spus fetelor secretul meu. Teoretic, am încălcat una dintre

¹ „Dragoste”, „scumpete” în limba spaniolă.

regulile importante ale familiei noastre. Ultima oară când mi-am destăinuit secretul, am fost nevoită să mă mut la altă școală. Poate tocmai de asta nu m-au certat: și-au dat seama că mi-am învățat lecția cu vârf și îndesat.

— Știi, zice Pops, am avut emoții când a venit vorba să adoptăm un copil cu HIV.

— Pops...

— Vorbesc serios. Îmi făceam griji că n-o să te pot ține în brațe și să te sărut. Nu din cauză că m-aș fi îmbolnăvit eu, ci fiindcă aveam impresia că voi fi nevoit să te văd suferind de una singură.

Simt un nod în gât. Am auzit de multe ori povestea asta. Mă liniștește, ca atunci când recunoști o melodie încă de la primele acorduri.

— Faptul că ești seropozitivă și că noi te-am adoptat e simbolic, continuă Pops, cu voce scăzută. Din cauza bolii asteia am pierdut atât de mulți oameni pe care-i iubeam! Știu că ți-am făcut capul calendar. Mi-am văzut cel mai bun prieten — prima persoană căreia i-am spus că sunt gay — răpus de SIDA. Nu credeam că aș îndura să-mi văd copilul trecând prin așa ceva.

— Frica e un lucru foarte puternic, spune tata, dând aprobator din cap. Și cred că de-asta atât de mulți oameni sunt ignoranți. Se tem că se va întâmpla ceva îngrozitor.

— Dar nu înseamnă că ar trebui să-și proiecteze fricile asupra mea, spun eu, închizând ochii.

Mi-e greu să nu mă gândesc la biletele alea idioate. Nici măcar nu știu cine le-a scris. Indiferent cine e, are impresia că mă cunoaște.

— Eu nu... nu încerc să omor pe nimeni. Și nu e vina mea. Nu sunt deloc diferită de restul lumii.

Pops mă strânge de umăr.

— Bineînțeles că nu.

— Am vrut să te adoptăm încă dinainte să te cunoaștem personal, dar, după ce am aflat cât ești de puternică, dorința mea a crescut și mai mult, spune tata. Erai neînfricată chiar și în copilărie.

De fiecare dată când te însoțim la spital, vedem copii în aceeași situație ca a ta, care își trăiesc viața și se simt bine. Am știut că vei putea duce o viață adevărată.

— Dar...

— Știu de ce ești supărată, Mone, adaugă Pops. Însă e imposibil să controlezi ce gândesc persoanele ignorante. Sunt foarte mulți factori în joc. Unii oameni nu înțeleg, alții sunt pur și simplu plini de ură. Alții detestă virusul fiindcă au idei preconcepute despre ce fel de oameni se infectează. Oameni ca noi, față de care se simt diferiți.

— Mi-aș dori ca oamenii ăștia să nu existe.

— Nu putem trăi cum vor ei, zice ferm tata. Mergem mai departe și luptăm. Nu trebuie să-i lași pe ceilalți să te controleze prin ura lor. Trebuie să trăiești, Simone.

Îi iau de mână. Cu astfel de părinți, nu trebuie să-mi fac griji că secretul meu o să fie descoperit, nici că lumea se va teme de mine sau se va înfuria când va afla adevărul despre mine. Aici, sunt pur și simplu un alt membru al familiei. Sunt înconjurată de iubire.

CAPITOLUL 13

Nu pot să zic că *urăsc* să mă duc la spitalul St. Mary, odată la trei luni. Mă duc la control la doamna doctor Khan încă de când eram mică. Îmi e ca un al treilea părinte.

Îmi place să petrec timp cu părinții mei, spitalul e un loc acceptabil și, mai mult de-atât, scap de orele de dimineată. Dar astăzi aș prefera să mă arunc din mașină decât să îl aud pe tata cântând — absolut groaznic, în treacăt fie zis — *Changes*, melodia lui David Bowie, la unison cu radioul. De ce simt asta? În primul rând, pentru că e luni, iar eu *detest* zilele de luni. În al doilea rând, vreau să vorbesc cu doctorița Khan despre sex, indiferent cât de jenant o să fie.

De parcă ar vrea să răsucească cuțitul în rană, tata începe să cânte în falset. Mă crispez.

— Pops, dacă aș fi în locul tău, l-aș părăsi pe tati, îi zic eu, sprinjindu-mi bărbia în palmă. Nu e în stare să cânte. Ai nevoie de *cineva cu talent*.

Pops mă privește în oglinda retrovizoare și rânjește.

— Nu l-aș părăsi niciodată, zice el cu o căutătură jucăușă. Nu l-aș părăsi pentru nimeni. Hmmm... De fapt, poate pentru Idris Elba, dacă ar fi prin zonă.

Tata îl privește șocat. Eu chicotesc.

— Cum rămâne cu „până când moartea ne va despărți”? întrebă tata. Idris n-are cum să-ți promită așa ceva, având în vedere câtă lume îl adoră. Nu poate să-ți ofere...

— Dacă discuția se transformă într-una jenantă, despre sex, *vă rog* să nu mă amestecați, le zic, răsucind pe deget firul unei căști. Nu simt nevoia să aud mai multe.

Tata roșește puțin, dar Pops flutură din mână și pufnește:

— Nu exagera! E absolut normal ca părinții tăi să se iubească.

Îmi dau ochii peste cap, iar Pops intră în parcare a gigantică a spitalului. Tata coboară din mașină.

— Haideți! S-o încântăm pe doamna Khan cu prezența noastră.

Intrăm relaxați în spital, ca și cum am fi acasă la noi; într-un fel, e adevărat.

Clinica de Boli Infecțioase (BI, pe scurt) e la parter, în spatele unui perete cenușiu, acoperit de abțibilduri care înfățișează fețe surâzătoare. Mă face să zâmbesc; e ca și cum m-aș uita la posterele pe care le aveam pe pereții camerei mele, în copilărie.

Mătușica Jackie mă strigă de la biroul de recepție.

— Simone! A trecut doar o lună de la ultima ta vizită, dar mi se pare că ai crescut. Nu mai crește așa de mult!

Mătușica Jackie e gălăgioasă, minionă și perfectă. Când eram mică, îmi dădea bombonele M&M's sau Mike and Ikes, ca să mă ajute să învăț cum să iau medicamentele, și tot ea i-a spus lui Pops că ar trebui să port părul în codițe când merg la școală. De ziua mea îmi trimite felicitări, a venit la ceremonia de absolvire, când am terminat clasa a opta. De fiecare dată, ea îmi recoltează sânge. Am început să spun că e mătușa mea când aveam șase ani.

— Deși ea *crede* că a crescut, Simone e încă un bebeluș, îi spune Pops, îmbrățișând-o. Nu-i mai da idei.

— Voi cum o mai duceți, băieți? Vă merge bine?

— Au tot vorbit despre *universități*, îi răspund eu, lungind ultimul cuvânt.

Trecem pe lângă asistenta Patty, care ne face cu mâna.

— Nu știu de ce vor să scape de mine. E clar că sunt minunată.

Pops râde, iar tata mă strânge de umăr.

— E o binecuvântare să ai parte de educație, spune mătușica. Sunt sigură că o perioadă petrecută pe cont propriu o să te întărească.

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna spun exact ceea ce gândesc.

Ajungem în cabinet și mă așez pe masa de consult. Îmi bălăbănesc picioarele, ca atunci când aveam cinci ani. Pereții sunt decorați cu abțibilduri care înfățișează supereroi și păpuși Barbie. Sunt prea mare pentru a veni la consultații în secția de pediatrie, dar nu vreau să merg în altă parte.

— Bun! Știi ce urmează, zice mătușica Jackie.

Îmi potrivește elasticul albastru în jurul unui braț, iar tata și Pops se fac comozi pe scaune.

— Nu-i așa de rău la facultate, scumpo. Mi-aș fi dorit să fi mers la facultate mai curând.

— Am mai auzit de câteva ori replica asta.

Mă uit cum introduce acul în venă. Are o mulțime de fiole mici, pe care le schimbă îndemânatic.

— Sunt încântată că o să mă duc la facultate, dar n-ar trebui ca părinții mei să fie atât de nerăbdători să scape de mine.

— Pentru că ai spus chestia asta, o să dăm o petrecere în ziua plecării tale, declară tata.

Îl ține de mână pe Pops. Doamne, ce siropoși sunt!

— Și apoi o să schimbăm incuietorile, adaugă el.

— Nu știi cum poți să te uiți când îți ia sânge, spune Pops.

Ridic privirea spre el. Își ține capul plecat, cu ochii ațintiți la pantofi.

— Ce? Te referi la sânge? Ți-e teamă că o să mă apuc să-l beau? glumesc eu.

Mătușica Jackie chicotește.

— Nu vorbi obraznic cu tatăl tău!

— Nu-i nevoie să vedem așa ceva, spune Pops, frecându-și fața.

Sângele e...

— Și tu ai sânge, îl tachinează tata. Chestia asta te sperie?

— Frate, nu mă pot înțelege cu niciunu' din voi! se rățoiește Pops. Încă nu ești prea mare ca să primești câteva palme la fund, Simone!

Fac un gest agasat. Spune același lucru de când aveam cinci ani, dar nu și-a pus niciodată amenințarea în aplicare. Probabil repetă o replică auzită în copilăria lui.

— Simone va deveni adultă în curând, spune mătușica.

Scoate ușor acul din venă și tamponează pielea.

— Cum e la noua ta școală? Sper că nu e cazul să vin acolo și să bat pe cineva.

— M-ai întrebat și data trecută, îi amintesc, trăgându-mi mâneca la loc. Nu s-a schimbat mare lucru. Sunt mulți copii de bani gata. E o școală obișnuită, mătușico.

— Cred că-i place acolo, zice tata, zâmbindu-mi cu subînțeles. Ea regizează piesa pusă în scenă de școală. Profesorii sunt foarte încântați de ea.

— Nici nu mă aștept să fie altfel, spune mătușica, zâmbind. O să vin la spectacol în seara premierei. Să nu uiți să-mi faci rost de bilete!

Îi surâd. Aș vrea să-i povestesc despre Miles, despre faptul că s-a uitat la *Sweeney Todd* pentru că i-am tot vorbit despre music-hallul ăsta, despre felul în care mă privește și despre cum săruturile lui îmi dau senzația că plutesc.

Poate că ea ar înțelege cum e să le vreau pe amândouă: să-i spun că am HIV și, în același timp, să uit de virus atunci când sunt cu el.

Mătușica Jackie a fost una dintre primele persoane care a aflat ce s-a întâmplat la fosta mea școală. Îmi spunea încontinuu aceleași lucruri pe care le tot aud când vin aici: „Nu ai motive să te rușinezi, dar tot trebuie să păstrezi secretul”. Nu știu dacă le mai pot face pe amândouă.

Doctorița Khan intră pe ușă imediat ce pleacă mătușica Jackie. Ușa se deschide pentru o secundă și aud un plânset de bebeluș.

De fiecare dată când o văd, doctorița Khan poartă un alt *hijab*. Sunt convinsă că imprimurile au rolul de a-i distra pe copiii mai mici. Mie mi se pare că arată foarte cool. Astăzi poartă unul cu elefanți roșii, care par să alerge. Cerceii ei au formă de girafă.

Ne întâmpină cu un zâmbet strălucitor. Sub braț ține un dosar.
— Ia uite cine-a venit! Ce mai faci, Simone? Care-i treaba?

Se așază în scaunul rotativ al biroului. La zece ani, când m-am îmbolnăvit de pneumonie, obișnuiam să mă învârt cu el. A fost super-distractiv, până când Pops m-a văzut și a intrat în panică.

— Mai nimic. Școală, îi răspund, ridicând din umeri. Încerc să supraviețuiesc când sunt acolo și, în restul timpului, să nu fac absolut nimic.

— Nu-i adevărat că nu face *nimic*, mă contrazice Pops.

— Oricum ai da-o, nu-i ajut pe orfanii bolnavi de SIDA din India sau alte lucruri ca lumea, comentez eu.

Doctorița strâmbă din buze.

— Nu-i musai ca toată lumea să se alătore programului Peace Corps¹, spune ea, bătând cu pixul în dosar. Poți face o schimbare în lume în multe feluri. Îți iei medicamentele?

— Dap.

Simt nevoia să adaug un *p* cuvântului. Mi se pare că sună mai ferm.

— Aș da de necaz dacă n-aș face-o.

Pesemne că doctorița se gândește la momentul când chiar am dat de necaz pentru că nu mi-am luat pastilele. Judecând după expresia lui Pops, e clar că și el se gândește la asta. În apărarea mea, singurul motiv pentru care nu mi-am luat medicamentele a fost faptul că varianta lichidă era dezgustătoare, iar pe atunci încă nu puteam înghiți pastile. Când m-am îmbolnăvit de pneumonie,

¹ Program de voluntariat condus de guvernul Statelor Unite ale Americii. Scopul acestuia este facilitarea dezvoltării economice și sociale în afara granițelor țării.

doctorii au ajuns la concluzia că nu primeam decât jumătate din doza de medicament necesară. Ce mai! Eram o mică rebelă.

— În regulă. Nivelul celulelor CD4 e aproape de o mie, mă informează ea, uitându-se la ai mei. Ți amintești că analizarea nivelului acestor celule e un mod de a monitoriza sistemul imunitar, da?

Mă trezesc vorbind, iar propriile cuvinte mă iau prin surprindere:

— E un nivel super-bun.

— Da, este. E un nivel normal chiar și pentru cineva neinfectat cu HIV, așa că sunt foarte încântată de rezultatul ăsta. Iar încărcătura ta virală e nedetectabilă.

E prima dată când se întâmplă asta în urma combinației actuale de medicamente. Pops aplaudă ca și cum tocmai aș fi înscris un gol. Doctorița Khan zâmbeste.

— Dar este important să urmezi tratamentul și de acum încolo. Nivelul celulelor CD4 va scădea dacă nu iei în continuare pastilele.

— *Stiu.*

— Îmi dau seama că pentru tine totul pare simplu, dar eu am pierdut pacienți pentru că au încetat să-și ia medicamentele, spune ea, fixându-mă cu o privire severă. Au luat decizia asta din diverse motive: neagă gravitatea situației, sunt deprimați sau pur și simplu se revoltă. Dacă vei fi capabilă să eviți reacțiile astea, vei avea o durată normală de viață. Viața ta nu ar trebui să difere de a unei persoane care are o boală cronică precum astmul sau diabetul.

Îmi place să mi se reamintească faptul că nu sunt foarte diferită de restul lumii. Toți vorbesc despre HIV ca despre ciumă, dar sunt convinsă că epidemia aia de pojar de la Disneyland a fost mai urâtă decât lucrurile prin care am trecut eu din cauza virusului.

Însă acum încărcătura mea virală e nedetectabilă. Asta înseamnă că trebuie să-i adresez marea mea întrebare, chiar dacă o să fie ultra-jenant. Mă foiesc pe masă, încercând să mă așez mai comod.

Înghit în sec.

— Deci... Ăăă... Încărcătura virală e nedetectabilă. Teoretic, asta înseamnă că aş putea face sex fără să transmit virusul. Corect? Simt în ceafă privirea sfredelitoare a taşilor mei.

— Da, dar noi recomandăm o perioadă de aşteptare de şase luni, explică doctoriţa. Apropo, te-ai dus la doamna doctor Walker, cum ţi-am recomandat? Cum a fost? Ți-a răspuns la toate întrebările?

— Oarecum. A zis că există medicamente pe care persoanele neinfectate cu HIV le pot lua atunci când se expun la virus.

— Noi numim acest medicament PrEP. E o prescurtare pentru „profilaxie preexpunere”, explică doamna Khan. E o pilulă pe care un partener neinfectat cu HIV trebuie s-o ia în fiecare zi, pentru a minimaliza şansele de a contracta virusul.

Nu mi se pare corect să-i spun lui Miles să înceapă să ia pastile înainte să facem sex. Lydia a început să ia anticoncepţionale pentru că are o relaţie cu Ian, dar cazul meu e diferit. Ian nu i-a cerut niciodată să ia pastile. Şi, chiar dacă nu ar fi început să ia pilula, probabil că ea ar putea oricum să facă sex. Cum ar fi mai comod pentru Miles? N-am nicio idee.

— Dar dacă o persoană nu vrea să ia medicamente timp de o lună, înainte să facă sex? Dacă are contact sexual spontan?

— N-o să se întâmple așa ceva, zice Pops, iar tata scoate un sunet aprobator.

Oftez. Deşi probabil ar fost mai bine dacă ei doi nu m-ar fi însoţit, întotdeauna am fost împreună la consulturile medicale. Doar că, în timp, prezenţa lor în asemenea momente a început să fie incomodă.

— Domnule Hampton, domnule doctor Garcia, vă înţeleg îngrijorarea, le spune doctoriţa Khan plină de tact, ca întotdeauna. Dar, cu tot respectul, întrebările lui Simone sunt absolut normale. Le-ar fi de ajutor atât lui Simone, cât şi viitorilor ei parteneri ca ea să fie pregătită înainte de a se afla într-o situaţie care ar putea presupune contacte sexuale.

— Simone e *mult* prea tânără. La vârsta ei, nu ar trebui să apară o asemenea situație, protestează Pops.

Mă uit la încălțările lui. Poartă o pereche de adidași Nike Jordan, care par desprinși din anii optzeci. Dacă aș fi știut unde îi ține, i-aș fi furat azi-dimineață și i-aș fi umplut cu ziare, ca să-i pot purta eu. Nu-i deloc corect că are o garderobă mult mai reușită decât a mea.

— *Ipotetic* vorbind — mă bag eu în conversație —, ce s-ar întâmpla dacă nu am face treaba cu PrEP?

— Păi, în primul rând, e mai puțin probabil ca o femeie cisgen¹ să transmită virusul unui bărbat cisgen.

Doctorița se întoarce spre mine.

— Dar, chiar și așa, un studiu indică faptul că nu s-a găsit nicio dovadă că partenerii fără HIV au contractat virusul în urma unor contacte sexuale fără prezervativ cu un partener seropozitiv, a cărui încărcătură virală era nedetectabilă. Studiul s-a desfășurat pe o perioadă de șaisprezece luni și a monitorizat nouă sute de cupluri — un total de șaiszeci de mii de contacte sexuale.

Simt că mă mai relaxez puțin. Într-adevăr, e doar un studiu, dar cuplurile acelea au făcut sex de șaiszeci de mii de ori fără să i se întâmple nimic rău *niciunui* dintre ei. E un lucru important. Dacă doctorița Khan e suficient de încrezătoare încât să spună toate astea, înseamnă că ea crede în studiul despre care vorbește.

— Un mic risc va exista întotdeauna, spune tata, de parcă mi-ar ghici gândurile. Trebuie să te gândești la asta când ai de gând să faci sex.

— Întotdeauna te expui riscului când faci sex, ripostez eu.

Tata ridică o sprânceană, iar eu aproape regret că m-am rățoit la el. *Aproape.*

— M-aș putea îmbolnăvi de herpes sau de chlamydia, chiar dacă am încredere în partenerul meu.

¹ Termenul „cisgen” (prescurtat „cis”) se referă la o persoană a cărei identitate de gen este aceeași cu sexul biologic pe care l-a avut la naștere.

— Sincer vorbind, nu ar trebui să existe probleme dacă încărcătura ta virală e nedetectabilă, adaugă doctorița Khan. Iar în cazul tău, chiar este.

Simt că între noi două există un fel de solidaritate feminină. Exact ca atunci când l-a convins pe tata să mă ducă la ginecolog.

— Oricum ar fi, trebuie să-i spui partenerului tău că ești infectată, declară tata. Și să fii sinceră.

Așa-i. Dincolo de dobândirea unei încărcături virale nedetectabile, faptul că trebuie să-i dezvălui viitorului meu partener adevărul despre starea mea de sănătate face ca tot ce e legat de sex să fie foarte complicat pentru mine. Îmi mușc buzele, neliniștită.

— Simone, știi că eu îți stau mereu la dispoziție, dacă vrei să vorbim. Mă poți suna oricând, îmi spune doctorița.

— Știu, îi răspund eu, cu un zâmbet firav. Mulțumesc.

Măcar am obținut ceea ce voiam: o încărcătură virală nedetectabilă. Nu a fost chiar așa de rău. Se pare că doctorița Khan mă susține.

CAPITOLUL 14

După incidentul cu Miranda Cross, când s-a rostit cuvântul „târfa”, Lydia și Claudia refuză să mai calce în cantina școlii. Prin urmare, de obicei mâncăm prânzul în clădirea veche, dedicată orelor de științe. Domnișoara Ingall a fost ultima profesoară care a predat în corpul ăsta de clădire. Dar de la începutul anului, de când e în concediu de maternitate, clădirea a devenit sediul neoficial al întrunirilor AGH.

— Nu știu de ce vă mai întruniți, spun eu, punându-mi rucsacul pe umăr.

Lydia e lângă mine. Amândouă pășim în urma Claudiei.

Adaug:

— Nici măcar nu mai aveți consilier. Dacă intrați în belele?

Claudia mă privește peste umăr, agasat. În partea asta a școlii, luminile încă sunt aprinse. Intră foarte hotărâtă într-o sală de clasă. Ar trebui să știu încotro mă îndrept, însă, în comparație cu Claudia, sunt complet varză. Se plimbă pe-aici de parcă ar fi acasă la ea.

— Doamna Ingall era consiliera noastră, explică Lydia, sprijinindu-se de mine. Dar apoi suplinitoarea care-i ține orele nu și-a mai bătut deloc capul cu Alianța Gay-Hetero.

— Nici măcar nu avem nevoie de ea, spune Claudia, aruncându-și rucsacul pe o masă de laborator. Alianța era complet dezorganizată. Nu făceam decât să stăm în aceeași cameră și să ne holbăm unii la alții.

— Măcar doamna Ingall a încercat să facă ceva, intervine Lydia. Suplinitoarea nu dă doi bani.

Aici nu sunt scaune, așa că ne așezăm pe mesele de laborator. Încet-încet, sala se umple de elevi. E din ce în ce mai mult zgomot. Cineva se așază lângă Claudia și o înghiontește ușor, în semn de salut. Altcineva o îmbrățișează pe Lydia.

Evident că Lydia și Claudia au și alți prieteni, în afară de mine. Cu toate astea, de fiecare dată când vin la întrunirile AGH mă simt ca o intrusă. Chiar dacă părinții mei sunt gay, eu nu sunt. Sau cel puțin încă nu m-am hotărât în privința asta.

Oricum, probabil că tații mei m-ar lua peste picior dacă le-aș spune că sunt bisexuală fiindcă am avut diverse pasiuni pentru celebrități sau dacă le-aș povesti despre *singura* fată care mi-a plăcut în viața reală. Dar nu este vorba numai despre mine. Îmi place că aici Claudia și Lydia simt că se integrează. Mă bucur că au prieteni cu care pot vorbi despre lucruri pe care eu nu le înțeleg. Însă mi-aș dori să am și eu parte de așa ceva. Mi-aș dori să simt că sunt ori hetero, ori bisexuală, ori gay, nu ca și cum oscilez permanent între variantele astea.

— Salut! îmi zice Jesse. Nu știam că vii la întrunirile noastre.

E ciudat să îmi văd propria lume — clubul de teatru — intersectându-se cu lumea Claudiei și a Lydiei.

— Da, vin uneori. Nu-mi vine să cred că nu te-am mai văzut aici până acum.

— Da, vin destul de des, răspunde Jesse, gesticulând către grupul de elevi din spatele lui. Am nevoie de cineva căruia să mă plâng de băieți.

Mă pufnește râsul.

— Păi, ai putea face asta la repetiții.

— Așa e, dar n-ar fi la fel de amuzant.

— Ne distrăm foarte mult la întruniri, intervine Claudia, care apare din senin lângă mine. Jesse ne-a povestit cum te-ai făcut de râs de față cu păpușelul tău.

— Ooof! *Nu se poate!* Jesse, credeam că pot avea încredere în tine! mă lamentez eu.

— Îmi pare rău! spune el, ridicând împăciuitor brațele în aer. Jur că n-am zis nimic de rău.

— Ba să știi că tot ce-a zis e de rău, îl contrazice Claudia, cu o mină serioasă. Hai, Simone, nu te supăra. Pe Lydia o tachinăm întruna în privința lui Ian.

— Mda. Dar Miles nu e Ian. Spre deosebire de el, Miles chiar arată bine.

— Bine, cum zici tu.

Claudia zâmbește cu toată gura.

Încerc să-i arunc o căutătură urâtă, dar nu mă pot lua în serios pe mine însămi. Mi se pare că a fi luat peste picior fiindcă ți s-a pus pata pe cineva e un fel de rit de trecere. Poate că nu mi se pare supărător pentru că ea e prietena mea și, în plus, pentru că Miles mă place.

— Sunt șocată și oripilată, Jesse! declar, răsucindu-mă spre el. Credeam că facem parte din aceeași echipă. Cea a clubului de teatru.

— Așa e, spune el, punând o mână pe umărul meu. Din păcate, loialitatea mea se îndreaptă către partea gay din Alianța Gay-Hetero.

El și Claudia se amuză, iar eu reușesc să scot un chicot anemic. Loialitatea mea către care parte se îndreaptă?

— Hei! îmi zice Lydia, înghiotindu-mi umărul din mers. Vrei să împărțim un sendviș? Mama a făcut prăjituri. Ți-am păstrat câteva.

Nu știu dacă intuiește cum mă simt acum. Lydia are darul de a citi bine oamenii, iar asta se numără printre motivele pentru care clubul e atât de popular. Claudia nu vrea să fie dură, dar uneori i se întâmplă să fie. Lydia e cea care o domolește de fiecare dată.

— Normal că vreau să mănânc prăjituri, îi spun.

CAPITOLUL 15

Dimineața de marți e nasoală. Mă trezesc prea târziu, așa că nu mai pot merge la școală împreună cu fetele, în mașina Claudiei. Când ies pe ușă, mi se rup pantalonii, așa că trebuie să mă întorc și să mă schimb. Când ajung la școală — în cele din urmă —, intru în altă clasă decât cea în care se ține ora de dirigenție. Iar în timpul orei de istorie pentru avansați doamna Thompson ne dă un test-fulger despre Curtea Supremă Americană în vremea lui John Marshall. Ghinioane peste ghinioane!

Simt că Miles mă privește în timpul orelor, iar asta mă zăpăcește. Nu știu cum ar trebui să mă port, după întâlnirea noastră din weekend. Să-i fac cu mâna? Să îl sărut când ne întâlnim pe hol? Cel mai aiurea e că, știind că se uită la mine, abia dacă mă pot concentra. Ies din clasă imediat ce se sună de ieșire. Aud în urma mea pașii lui Miles.

— Bună, Simone!

A ajuns în dreptul meu. Degetele noastre se ating. Simt furnicături, ca atunci când îți amorțește o mână.

— Ce mai faci? întreabă el.

Nu-mi pot desprinde ochii de mâinile noastre, care acum se ating. Nu-mi vine să cred că se poartă așa de firesc. Am încercat să nu am prea multe așteptări în legătură cu el. Când eram în gimnaziu, aveam impresia că foarte multe persoane sunt atrăgătoare: vedetele din reviste, fetele mai mari decât mine. Nu mi-am pus niciodată problema că s-ar putea înfiripa ceva între mine și ele.

Dar la liceu e mult mai greu, pentru că aici chiar *se întâmplă* diverse chestii: unii se sărută și se țin de mână pe coridoarele școlii, alții merg la întâlniri, fac sex și *pretind* că se iubesc. Nu m-am gândit niciodată că aș putea avea parte de așa ceva înainte de a termina liceul.

Dar iată-mă pe hol, cu Miles. Îmi întinde un braț, ca și cum mi-ar face o invitație. Una e să te ții de mână cu cineva și alta e s-o faci în felul lui Miles, care nu are aerul indiferent al altora, când țin pe altcineva de mână. El încalcă toate regulile nespuse, cele pe care se presupune că toată lumea ar trebui să le respecte. Poate că nu-i pasă de reguli. Mi-aș dori să nu-mi pese nici mie. Vreau să mă bucur de momentul ăsta, să-l iau relaxată de mână, dar știu că persoana care mi-a scris biletele poate fi prin preajmă. Privesc cu prudență în jur și abia apoi îl iau de mână, cât de discret pot. Miles îmi zâmbește. Sper că autorul biletelor nu e pe aproape. Încerc să-mi alung din stomac ghemul stârnit de emoții.

— Astăzi am un meci de *lacrosse*, mă anunță Miles.

Îl trag deoparte, ca să nu ne ciocnim de puștii care pierd vremea pe lângă dulăpioare. Unul încearcă să meargă pe skateboard chiar pe culoar.

— Jucăm pe terenul școlii, la ora patru. Iar repetițiile pentru spectacol se termină mai repede astăzi.

— Da, așa e.

Meciul de *lacrosse* e o distragere bine-venită de la toate lucrurile care mă stresează.

De obicei, după repetiții încerc să petrec timp cu Claudia și Lydia. Nu e ceva bătut în cuie, dar au trecut trei zile de când am mers la sex-shop și, de atunci, nu am reușit să stăm de vorbă pe indelete. Ele au parteneri, și totuși au găsit soluții ca să petrecem timp împreună, toate trei. Eu și Miles nici măcar nu suntem un cuplu — adică... nu chiar —, dar deja simt că mă îndepărtez de prietenele mele.

Mă uit la degetele noastre împletite.

Miles adaugă:

— Aș vrea să-i văd jucând pe amicii mei. Ar fi super dacă ai veni și tu cu mine.

— Aha..., îngaim eu, clipind des. S-ar putea să mai stau puțin după repetiții, ca să vorbesc cu Palumbo. Se apropie seara premierei.

E deja noiembrie, iar music-hallul o să fie pus în scenă la începutul lui decembrie. Nu-mi vine să cred cât de repede trece timpul. Mă cuprinde agitația când mă gândesc la acel moment. Am impresia că timpul se scurge și mai repede când *ești responsabil* de ceva.

— Nicio problemă. Poate ajungi la timp și ne vezi câștigând meciul.

— Ești foarte sigur pe tine. Dar dacă Spartanii pierd?

— Echipa noastră câștigă întotdeauna.

Dau ochii peste cap și îl împing ușor, în joacă.

— Nu mă crezi? întreabă el, cuprinzându-mi umerii cu brațul. Credeam că ai încredere în mine.

Mergem pe coridor. Simt că obrajii îmi iau foc. Dacă ne-ar vedea Claudia, sunt sigură că ne-ar lua peste picior. Gândul ăsta îmi provoacă remușcări. O s-o sun astăzi, după meci, și o să încerc să vorbesc despre orice altceva *în afară* de Miles. Nu vreau să fiu ca fetele alea care pâlăvrăgesc doar despre iubiții lor.

Iar dacă persoana care mi-a lăsat biletele e aici, acum... Încerc să ignor ideea, fiindcă îmi provoacă o durere de stomac.

— Păi, *tu* nu o să fii pe teren, îi zic eu. Tot nu înțeleg *lacrosse*-ul. Da, o să vin la meci, dar să știi că Spartanii ar putea juca oricum — genial sau prost —, că nu mi-aș da seama.

Miles se apleacă, astfel încât gura lui e aproape de urechea mea.

— Nu-i corect. Nici eu nu înțeleg music-hallurile, dar știu că te pricepi în domeniul ăsta.

— E o diferență, îi răspund, încercând să-mi rețin un zâmbet. Nu sunt doar eu implicată în proiectul ăsta. Domnul Palumbo muncește mult ca să se asigure că totul o să fie cum trebuie.

— Păi, și Spartanii au un antrenor. Știu că eu las impresia că totul e simplu, dar...

— Mai scutește-mă! Music-hallul e complet diferit de *lacrosse*. Muzica e diferită. Poți să te uiți la un music-hall italianesc și să înțelegi absolut tot, pentru că muzica are caracter universal. Comunică dincolo de orice limbă.

— *Lacrosse*-ul nu are o limbă anume, spune Miles.

Ne apropiem de clasa unde se ține ora de fizică, dar el nu pare să bage de seamă.

— Înseamnă că eu câștig, continuă el.

Îi dau brațul la o parte, fără tragere de inimă.

— Mă rog... Trebuie să plec.

Miles se uită la ușa sălii de clasă, apoi la mine.

— Nici măcar nu s-a sunat de intrare.

— Miles, trebuie să plec.

Îmi încrucșez brațele la piept. Corpul mă furnică din creștete până în tălpi.

Zâmbește și se apleacă să mă sărute.

M-am gândit de un milion de ori că vreau să-l sărut din nou. Am senzația că timpul pe care l-am petrecut cu el se împarte în două: *înainte* de acel prim sărut și *după* sărut. Înainte, îmi închipuiam doar uneori cum ar fi să-l sărut, de parcă gândurile astea trebuiau ascunse.

Dar ce se întâmplă acum e real. Pot să-l sărut pe Miles pe hol sau în dulapul pentru recuzită și ne putem întâlni după ore. Deși știu că este aievea, încă simt un fior de uimire în degete, în obraji, în buze. Vasăzică *este* posibil ca o fată ca mine să aibă parte de așa ceva.

Când degetele lui mi se strecoară pe sub tricou și îmi ating pielea, deasupra beteliei blugilor, trag brusc aer în piept. Îi dau iute mâinile deoparte și mă desprind de el. Miles se uită la mine cu o expresie indescifrabilă. Îmi sprijin capul de perete.

— Chestia asta nu se face la școală, îi spun încetișor.

Înghite în sec, fixând cu privirea un loc de pe gâtul meu. Probabil că îmi simte tremurul mâinilor.

— Ai dreptate. Scuză-mă.

Dacă am fi fost oriunde altundeva, probabil că pur și simplu mi-aș fi dat pantalonii jos. Nu glumesc. Dar în niciun caz n-o să-l las pe Miles să mă pipăie pe holurile școlii.

— Hei!

Se uită la mine, iar eu simt că-mi stă inima-n loc. Dar apoi zâmbește, iar eu mă mai relaxez puțin.

— Nu vreau să zic că nu se va întâmpla *niciodată*. Dar nu aici, în văzul tuturor. Înțelegi?

— Bine.

Îmi cuprinde mâna într-a lui.

— N-aș vrea să te rușinezi.

— Fii serios! pufnesc eu, trăgându-mi iute mâna. Poate doar în visele tale.

Tace. Pur și simplu stă în fața mea, cu un zâmbet prostesc pe față. Probabil că și eu zâmbesc la fel. Mi se pare că noi doi împărtășim un secret.

Sunt pe cale să-i spun la revedere, dar apoi observ că în spatele lui stă cineva. Majoritatea elevilor fie se îngămădesc spre clasele lor, fie stau de vorbă lângă dulăpioare, dar Eric și Jesse parcă au încremenit aici.

— Ăăă... Salut! le zic eu. Nu v-am văzut.

Miles se răsuțește calm spre ei. Eric își dă ochii peste cap și pleacă supărat. Mă uit urât după el.

— Care-i problema lui?

— Nu-l băga în seamă! mă sfătuiește Jesse. Știi că uneori Eric e puțin cam teatral.

— Doar puțin?

— Probabil că nu s-a întâmplat nimic grav, zice Miles, strângându-mă de mână. Nu știam că aveți pauză de prânz acum, Jesse. Ești norocos. Noi tocmai am avut ora de istorie pentru avansați.

— Ei, nu știu dacă și Eric are pauză. M-am întâlnit cu el în drum spre dulăpioare, spune Jesse, fluturând spre noi un exemplar ponosit din *Hamlet*. Știi că Bernstein face urât dacă ești nepregătit la oră.

Mă amestec în discuție.

— O, da. Te pune să ieși în fața clasei. Ca un fel de pedeapsă.

— Pe bune? se miră Miles, strâmbându-se. Credeam că e doar un zvon.

— Nu e, răspunde Jesse, jucând din sprâncene. Scuze că v-am intrerupt. Prefaceți-vă că nu-s aici.

Ne face sugestiv cu ochiul, apoi o ia din loc.

— Doamne! exclam eu, masându-mi fruntea. Jesse e super-jenant.

— Cum adică?

— Acum o să mă tachineze non-stop. Și o să le povestească prietenelor mele despre noi doi, la următoarea întrunire AGH. Pariez pe zece dolari că data viitoare când le văd pe fete, Jesse o să se țină de capul meu peste tot, șicanându-mă.

— Ei, nu exagera! pufnește Miles. Așa fac toți prietenii.

Oare Jesse mi-e prieten? Până acum nu l-am considerat prieten, dar, cu cât mă gândesc mai mult la felul în care mă tachinează, cu atât ideea asta pare mai plauzibilă. Zâmbesc. Se sună de intrare, ceea ce mă scoate din visare.

— S-a sunat, mă anunță Miles, gesticulând spre ușă. Ar trebui să intri în clasă, fiindcă ora sigur a început deja.

— Ești nașpa! strig în urma lui. Miles Davis¹, tizul tău, ar fi foarte dezamăgit să vadă cum te porți!

— Ce să-ți spun! Sunt sigur că Nina Simone e mândră de golăniile tale. Pun pariu că ea n-a chiulit niciodată de la ore ca să se pupe cu un băiat sexy.

— Miles!

¹ Miles Davis (1923–1991), trompetist și compozitor american de jazz.

— Nu-ți face griji, spune el, ițindu-și capul de după un colț. Sunt sigur că, dacă i-aș fi fost prin preajmă, și ea ar fi întârziat la ore din cauza mea.

Deci a auzit de Miles Davis și de Nina Simone. Nu știu dacă ar trebui să-l sărut din nou sau să-l pocnesc pentru că am întârziat la oră din cauza lui.

CAPITOLUL 16

De obicei mi-e foarte ușor să mă concentrez la repetiții. Piesa are atât de multe elemente, încât întotdeauna apare ceva nou care îmi atrage atenția. Dar astăzi nu mă pot concentra deloc. Poate o fi din cauza doamnei Klein, care mă urmărește peste tot — în fosa orchestrei, în culise —, de parcă vrea să se asigure că nu fac nicio greșală.

Mă așez în primul rând din fața scenei, încrucișându-mi brațele la piept. Încerc să adopt o poziție cât mai formală. Mă ia groaza când mă uit la cei din distribuție. În primul rând, când deschid carnetul meu cu însemnări și observații, toată lumea scoate sunete de nemulțumire. Pe deasupra, pierdem timpul. Cu cât am mai multe comentarii pentru cei din distribuție, cu atât avem mai mult de lucrat și — prin urmare — mai puțin timp.

— OK. Am câteva sugestii, le strig eu. Rocco, încearcă să nu mai atragi atenția publicului asupra ta. *Împarte* scena cu Wyatt. *Împarte* atenția! Înțelegi ce zic?

Rocco rânjește, un pic rușinat, iar Wyatt, care joacă rolul lui Roger, scoate limba la el.

— Mia, *privește* publicul!

Mia, care o interpretează pe Maureen, e o fată de-a zecea. Nu vorbește decât când urcă pe scenă.

Îmi dezvolt ideea:

— Nu fi timidă, OK? Oamenii vor să te vadă.

Clipește apăsat. Probabil că m-a auzit.

— Laila, te descurci bine.

În chip de răspuns, Laila îmi face cu ochiul.

Revin la critici:

— Eric, nu pronunți replicile cum trebuie. Ar trebui să lași baltă accentul newyorkez, fiindcă nu-ți iese.

Eric își încrețește nasul ca și cum ar simți un miros oribil.

— Niciodată n-o critici pe Laila, îmi reproșează el. Mereu te iei de mine. Voi ați observat ?

Se uită în spate, către ceilalți actori. Rocco se face nevăzut. Wyatt se încruntă. Mia a dispărut.

Îl contrazic pe Eric:

— Nu-i adevărat. Nu mă iau de *tine*. Mai ai puțin de lucrat la interpretarea ta, dar tocmai de aceea repetăm. Ca să facem îmbunătățiri.

— Vedeți? se lamentează Eric. La asta mă refer. Eu am jucat în cinci piese organizate de școală. Tu câte piese ai regizat?

Simt că mă înroșesc. Mă enervează la culme că vorbele lui mă afectează. Acum toată lumea a aflat că regizez un music-hall pentru prima dată.

Laila îmi sare în apărare.

— Fii serios, Eric! Simone are o mulțime de sugestii și pentru mine.

— Ce fel de sugestii? întrebă el. Ceva de genul „zâmbește mai mult”?

— Încetați! mă răstesc eu, silindu-mă să vorbesc ferm. N-are rost să pierdem vremea cu prostii. Repetați împreună replicile pentru câteva minute, apoi o luăm de la capăt.

Se strâng laolaltă, iar Rocco și Laila îmi aruncă o privire. Eric se uită aspru la mine, de parcă am fi încheștați într-o luptă mută. Mă îndepărtez de ei și mă trântesc pe un scaun. Fața mea e încă roșie și respir precipitat. Urăsc situația asta.

Încerc să nu favorizez pe nimeni. Laila chiar *este* cea mai de treabă și deocamdată nu prea a avut nevoie de sugestii. Nu e vina

mea că învață repede. Doamne! Aș vrea ca Eric să-mi facă reproșuri după repetiții! Dacă mă critică de față cu toată lumea, le dă tuturor de înțeles că habar n-am ce fac.

— Te preocupă ceva?

Tresar și mă răsucesc în direcția vocii. E Jesse. Îți ține căștile atârinate pe după gât, ca de obicei, și are în mână câteva hârtii. Deja a tăiat jumătate dintre observațiile de pe lista lui de notițe. Ce să-ți zic! La câte notițe iau eu, am impresia că va fi imposibil să rezolv totul înainte de spectacol.

— Mă gândesc la tot ce avem de făcut, îi răspund. Trebuie să confecționăm costumele, să ne asigurăm că toată lumea își știe replicile la perfecție. Și coregrafia trebuie să meargă strună... Am senzația că totul se întâmplă prea repede. N-o să apucăm să ne dezmeticim, că o să și înceapă luna decembrie.

Doamna Klein le vorbește repede Lailei și lui Eric, care o ascultă concentrați. Măcar nu se supără când ea le face sugestii.

— Mereu e așa, spune Jesse, uitându-se la scenă. La anul, totul o să se-ntâmple și mai repede. O să vezi.

— Da. Probabil că ai dreptate.

Îmi trec degetele prin păr și oftez.

— Crezi că și Lin-Manuel Miranda s-a simțit așa înainte ca *Hamilton* să fie jucat în premieră pe Broadway?

Jesse ridică din sprâncene. Dacă are impresia că-mi dau cam multă importanță, nu comentează.

— Timpul trece repede pentru oricine. Chiar și pentru Lin-Manuel Miranda. Juca în fiecare seară, nu? Pun pariu că, atunci când a ajuns la ultima reprezentație, a simțit că totul a trecut cât ai clipi. Și apoi a venit momentul să cedeze altcuiva rolul.

— Da, lui Javier Muñoz, completez eu. E foarte bun.

Jesse dă din umeri.

— Mda, e OK.

Poate că sunt mai subiectivă când vine vorba de Javier Muñoz pentru că și el e seropozitiv. *Chiar și așa...* Cum poate Jesse să pretindă că Muñoz e doar *OK*?

— Probabil că nu l-ai văzut pe scenă. Dacă l-ai fi văzut, n-ai mai fi spus că e *OK*.

— Hei, gusturile nu se discută.

Jesse ridică brațele, într-un gest împăciuitor.

— Îmi place actorul original, atâta tot. N-am zis că-l urăsc pe celălalt tip.

— Pe Javier Muñoz, repet eu.

— Da.

Se uită la foile din mâna lui.

Oftez și mă răsucesc spre scenă. Doamna Klein îi bate la cap pe câțiva membri ai echipei tehnice, care se chinuie să asambleze o cabină telefonică falsă, în timp ce ea le vorbește. Din moment ce pare să aibă situația sub control, pot să-l caut pe domnul Palumbo, ca să vorbim despre notițele mele. El se pricepe cum să le spună celorlalți la ce anume mai au de lucrat, fără ca ei să-l deteste. Mi-ar prinde bine să învăț de la el.

De obicei, când membrii distribuției fac pauză, stau în stânga scenei, aproape de ușa care dă în camera unde corul face repetiții. Uneori domnul Palumbo dispare în camera asta pentru a oferi cuvinte de îmbărbătare oricui are nevoie de ele sau pur și simplu ca să piardă vremea alături de elevi. Îmi strecur capul pe ușă. Mă încrunt. Nu îl zăresc pe Palumbo.

— I-ai văzut?

Claire vorbește încet, aproape în șoaptă. Eric și alți actori s-au strâns în jurul ei.

— Nu glumesc. Mai aveau puțin și și-o trăgeau în hol. Ea aproape că-i băgase limba pe gât.

Ce rahat! Ce nesuferită! Cum rămâne cu feminismul și cu solidaritatea între fete?

— Ești sigur că ea era? se interesează cineva.

Eric se bagă în vorbă:

— Absolut! Dar poate că el o să-i distragă atenția și așa Simone n-o să mai aibă atâtea *sugestii*.

Știu că e posibil să fi exagerat cu observațiile, dar asta nu înseamnă că Eric are dreptul să se poarte ca un nesimțit, pe la spațiile meu. Și, până la urmă, ce motive are *Claire* să se plângă? N-am mai avut de mult comentarii legate de interpretarea ei.

Nu știu dacă ar trebui să țip la ei sau să țin totul în mine. Pe de-o parte, dacă aș țipa, mi-aș submina autoritatea de regizoare. Pe de altă parte, actorii stau la bârfă, când ar trebui să facem repetiții. Iată două chestii pentru care îmi permit să le fac scandal.

Fac un pas în față, făcându-mi cunoscută prezența.

— Simone! Te căutam.

Îngheț când aud vocea domnului Palumbo. Dacă aș țipa la Eric și la *Claire* de față cu el, probabil ar regreta că m-a ales drept regizoare. Iar dacă ar auzi despre ce vorbeau actorii adineauri, mi-ar fi rușine pentru tot restul anului școlar. Nici măcar nu mai am chef să discutăm despre notițele mele, dar n-am de ales. Oftez și mă întorc către el.

— Salut, domnule Palumbo! Care-i treaba?

— Trebuie să stăm puțin de vorbă, zice el, făcându-mi semn să mă îndepărtez de grup. Nu vreau să te superi. Te descurci grozav.

Hopa! E *clar* că are de gând să-mi spună lucruri supărătoare.

— Mulțumesc, îi zic, mușcându-mi buzele. S-a întâmplat ceva?

— Sugestiile tale sunt excelente. Chiar te pricepi să găsești punctele slabe ale fiecăruia fără să fii prea dură. Dar...

Simt un nod în stomac.

— Dar...?

— Unii elevi au impresia că ești părtinitoare, adaugă Palumbo cu o privire plină de regret. Nu mă înțelege greșit. Cu toții avem favoriți. Dar, pe viitor, încearcă să...

— *Favoriști?* repet eu. Dar eu... Domnule Palumbo, nu favorizez pe nimeni. Mă port la fel cu toată lumea. Doar ați văzut.

— Păi, spune el, dând din cap, tocmai am ascultat sugestiile tale pentru Eric. Sunt îndreptățite, dar sigur i-a fost greu să le audă de față cu ceilalți. Ar trebui să fii mai atentă la cum formulezi comentariile. Încearcă să nu-ți îndrepti prea des atenția asupra unei singure persoane.

Eric *nu* e chiar așa de sensibil. Probabil că i s-a plâns lui Palumbo ca să mă sape.

— Nu-i fac observații numai lui Eric. Simplul fapt că am ceva de zis îl enervează, așa că acum se poartă ca un nesimțit.

— *Simone...*

Ridic ochii spre el. Mare greșală! Domnul Palumbo mă privește incrunțat, iar chipul lui pare trist. Nu l-am mai văzut nicio dată atât de dezamăgit. Dacă îmi închipuiam că Eric mă pune într-o lumină proastă, m-am înșelat. Mi-am făcut-o cu mâna *mea*.

— Îmi pare rău. N-am vrut să vorbesc așa.

Nu-mi pare rău că Eric e un nesimțit. Regret că l-am dezamăgit pe domnul Palumbo.

Domnul Palumbo își masează fruntea, apoi oftează din rărunchi. Parcă a îmbătrânit cu zece ani din cauza mea.

— Cred că ai nevoie de o pauză, să te liniștești.

— Dar...

Profesorul ridicând o mână, ca să mă reducă la tăcere.

— N-am spus-o ca pe o sugestie, Simone. Du-te să bei puțină apă sau plimbă-te. Ieși un pic la aer.

Cu colțul ochiului, îl zăresc pe Eric. Se sprijină de un perete. O ține pe Claire de mijloc. Se uită lung la mine. Dacă domnul Palumbo n-ar fi aici, i-aș arăta degetul mijlociu. Eric rânjește, ca și cum a ghicit ce gândesc. Dacă nu plec chiar acum, aș fi în tare să-i dau un pumn.

Mă răsucesc către domnul Palumbo.

— În regulă. Dar o să mă întorc.

* * *

Când ajung la jumătatea coridorului, îmi dau seama că n-am idee încotro mă îndrept. Tot ce știu e că n-am de gând să mă întorc decât când domnul Palumbo va uita discuția pe care tocmai am avut-o. Poate că va trebui să mă ascund pe holurile școlii săptămâni la rând.

E relaxant să te plimbi, dar simt nevoia să fac și altceva. Manualul meu de geometrie e încă în dulăpior. Ar fi o idee bună să rezolv câteva probleme, în loc să pierd vremea.

Mă îndrept către dulăpiorul meu și mă chinui să-l deschid. E foarte liniște în holul ăsta pustiu. Caut din priviri un alt bilet. Pachetul cu broșurile din prima zi de școală e primul lucru pe care-l observ.

Rahat! Dedesubtul broșurilor, văd un bilet scris pe o foaie de caiet. Cineva mi-a scris numele pe hârtie. Mi-am verificat dulăpiorul în fiecare zi, dar până acum nu am observat nimic nou. Probabil că astăzi a fost strecurat aici. Citesc cuvintele mâzgălite în grabă.

Nu prea pare că stai departe de Miles. Timpul trece, Simone.

Arunc o privire spre ușa sălii de spectacol. *Sigur e mâna lui Eric.*

CAPITOLUL 17

Au trecut câteva ore de când am mototolit biletul și l-am îndesat la fundul rucsacului, dar încă văd cuvintele în fața ochilor. Tata și Pops încă nu s-au întors, deci am toată casa la dispoziție. Nici eu nu ar trebui să fiu acasă. Ar trebui să fiu la meci, cu Miles.

Abia am rezistat până la finalul repetiției. Nu-mi doream decât să plec. Poate că ar trebui să mă simt aiurea fiindcă am chiulit, dar nu-mi stă mîntea decât la biletul ăla idiot. Mă tot gândesc la cine l-ar fi putut scrie, iar de fiecare dată gândul îmi fuge la Eric. A avut ceva cu mine încă de la începutul repetițiilor. Mă bârfește și, pe deasupra, i s-a plâns lui Palumbo de comportamentul meu. Pe lista posibililor vinovați mai apare și Claire, despre care îmi imaginez că mă bârfește uneori, cot la cot cu Eric. Însă ea nu are niciun motiv să-mi poarte pică.

Nu s-a împlinit nici măcar un an de când m-am transferat la școala asta, iar Eric e singurul care și-a exprimat foarte clar părerea față de mine. Mă urăște. Dar de ce mi-ar trimite bilete de șantaj? Nu are sens.

O problemă și mai gravă este că nici măcar nu l-am observat furișându-se. În afară de Lydia și de Claudia, nimeni nu știe care este dulăpiorul meu. Ar fi trebuit să mă urmărească pentru a-l găsi, dar nici măcar nu îl folosesc foarte des. Cea mai importantă întrebare e cum a reușit să afle că sunt seropozitivă. Ar fi trebuit să mă vadă la spitalul St. Mary's sau să-mi citească dosarul medical.

Dar cum a obținut acces la el? De ce ar face atât de multe eforturi să mă sape?

Ajung în camera mea și mă arunc pe pat. Prima dată când aud sunetul de apel al telefonului — *Seasons of love*, una dintre melodiile din *Rent* —, o ignor. Probabil că mă sună Miles. I-am trimis un mesaj după repetiții ca să-i zic că am plecat, dar probabil încă mă caută. Nu pot să-i spun despre bilet, fiindcă Miles nici măcar nu știe că sunt infectată cu HIV. Îmi pun o pernă pe cap. Sunetul se întrerupe, apoi o ia de la capăt.

Doamne! De ce nu mă lasă lumea să sufăr în liniște? Mă întorc pe partea cealaltă și îmi scot telefonul din buzunar. Umerii mi se relaxează când văd pe ecran numele Lydiei și pe cel al Claudiei. Ele sigur știu ce e de făcut. Dar chiar dacă nu ar ști, o discuție cu ele mă va ajuta. Întotdeauna mă ajută.

Când răspund, ele două deja stau de vorbă.

— Nu e mare lucru, Lydia, spune Claudia. Am făcut-o doar ca să știi cum e.

— Stai puțin, intervin eu, ridicându-mă în capul oaselor. Ce ai făcut?

— Nu-mi vine să cred! adaugă Lydia. *Uau!*

— Unele persoane asexuale fac sex, zice Claudia, pe un ton iritat. Dar nu și eu. N-o să mai fac așa ceva niciodată. *E scârbos!*

— *Ce?! Chiar ai făcut-o?* strig eu în telefon. Credeam că o să rămâi virgină pe vecie. Mi-am închipuit că, dacă faci sex, o să te mai relaxezi puțin. E super-ciudat.

— Nici măcar nu eram virgină, zice Claudia.

Are un ton agasat.

— Dar de data asta se poate spune că am făcut-o pe bune...

Din moment ce am folosit și degetele și...

Mă bag iar în vorbă:

— Poate de-aia nu ți-a plăcut.

— Exact! intervine Lydia, vorbind ceva mai tare. A fost groaznic când am făcut sex pentru prima dată, dar apoi a fost bine... după ce am găsit alt partener.

— Nu, n-o s-o mai fac niciodată, insistă Claudia.

Îmi înăbuș râsul. Știu că ar trebui să le povestesc despre noul bilet pe care l-am primit, dar e mult mai simplu să mă prefac că totul este în regulă.

— I-am zis că vreau s-o facem doar ca să văd cum e.

— Dar dacă ea vrea să faceți sex din nou? o întreb eu, jucându-mă cu o șuviță de păr. O să fie motiv de ceartă între voi?

— Dacă vrea să ne certăm, n-are decât să se certe singură. Eu, una, nu am de gând să-i cânt în strună.

Claudia pare super-sigură de absolut orice, întotdeauna. Îmi place foarte mult atitudinea ei.

— Nu pot să am o parteneră care vrea lucruri pe care nu i le pot oferi. Înțelegeți?

— Dar ar fi aiurea dacă ați încheia relația. Doar o iubești.

— Chiar o iubesc, declară Claudia.

Are o voce visătoare, total necaracteristică ei.

— Îi iubesc părul, și ochii, și râsul. Iubesc faptul că se pricepe la toate.

Face o pauză, după care adaugă:

— Și sânii ei îmi plac. Poate o să-i sărut. Așa, relația noastră ar avea și o parte sexuală.

— O, Doamne! exclamă Lydia. Mama o să ajungă acasă din clipă-n clipă. Dacă ar vedea ce față am acum... Claudia, nu e nevoie să auzim toate detaliile.

De data asta, nu-mi mai înăbuș râsul. Deși se poartă ca și cum mama ei ar face o criză dacă ar afla că purtăm conversații nerecomandate minorilor, am impresia că, de fapt, discuțiile de felul ăsta ar traumatiza-o mai mult pe Lydia decât pe doamna Wu.

— N-ar ști despre ce vorbim decât dacă i-ai spune tu, îi atrag eu atenția, sprijinindu-mi bărbia în palmă. Încearcă să fii șmecheră.

Lydia se lansează într-un monolog despre cum și-a găsit cățelul rozându-i cupa menstruală. Pun telefonul pe *speaker* și mă întind după carnetul meu cu observații pentru piesă. După repetiții, când mă întorc acasă, încerc să găsesc soluții. Mă silesc să ignor biletul din rucsac.

— Cred că e timpul pentru o nouă petrecere în pijamale, anunță Claudia. M-am săturat să locuiesc cu ai mei. Acasă la Lydia îmi place cel mai mult. Nu te supăra, Simone.

— Dar ce-i în neregulă acasă la mine?

— Tații tăi sunt tot timpul prin preajmă. Vor să stăm de vorbă, să „interacionăm”, iar uneori tot ce doresc e să am parte de discuții între fete.

Nu pot s-o condamn. Dacă vreau să evit un interogatoriu, va trebui să rămân în camera mea când se întorc părinții mei. Mă scoate din minți că își dau seama de fiecare dată când nu sunt în apele mele. Îl urăsc pe Eric pentru că m-a pus într-o asemenea situație.

— Ești o ciudată, Claudia, spune Lydia. Tații lui Simone nu-s chiar așa de nesuferiți. Părinții mei mi-ar pune întruna întrebări despre viața mea, dacă n-ar fi atât de ocupați cu Matt. Pe bune! Se poartă de parcă Matt nu poate să se descurce de unul singur.

— Are șase ani, intervine Claudia. Fii și tu mai înțelegătoare.

Am luat o hotărâre. Nu rezolv nimic dacă ignor situația. Am nevoie de ajutorul lor.

— Fetelor, le spun eu, simțind cum vocea mi se frânge. Am mai găsit un bilet în dulăpior. Cred că e de la Eric.

Țipă amândouă în telefon.

— Ce mama *naibii*?

— Doamne! E nemernicul de la clubul de teatru?

Imediat ce le dau vestea, simt că nodul din stomacul meu se micșorează puțin.

— Le-ai zis alor tăi? întrebă Lydia. Dacă știi cine a făcut-o, poate ar trebui să le spui.

— În niciun caz! Ar lua-o razna. Nu le spun *nimic*.

Claudia își pierde cumpătul:

— Cine se crede tipul ăsta? Pe bune! Unii oameni au impresia că pot să scape basma curată, chiar dacă fac măgării. Dacă a accesat ilegal dosarul tău școlar...

— Chiar nu știu. Poate m-a văzut la spital.

Sunt *enervată la culme*.

— Nu cred că poate să găsească informația asta în dosarul meu școlar. Ar fi știut despre virus dacă s-ar fi uitat în dosarul meu medical.

— Dar *de ce?* întrebă Lydia. Cine are timp să scotocească după informații de-astea?

— Poate vrea să-ți facă vreo farsă stupidă, sugerează Claudia. Băieții sunt înnebuniți după astfel de tâmpenii.

— Pur și simplu nu are sens, zic eu, trecându-mi degetele prin păr. Eric nu mă suportă fiindcă am mereu comentarii despre interpretarea lui actoricească, dar nu știu ce să zic... Nu pot... Nu înțeleg cum ar putea să mă urască într-atât încât să facă o măgărie atât de mare.

Bun, e clar că pot fi nesuferită uneori, dar de ce este Eric așa de interesat de relația mea cu Miles? Când vorbea despre faptul că ne-am sărutat, chiar părea *scârbit*. Dacă a aflat că sunt seropozitivă, e posibil să creadă — în mod greșit — că așa *il protejează* pe Miles.

— O să-i stâlcesc mutra! amenință Claudia. Spune-mi numele lui de familie!

— Ți-am mai zis că nu se poate să-l omori, Claudia, îi spun eu. Lasă-mă o secundă. Trebuie să mă dumiresc.

— În legătură cu *ce?* Știm că e un nenorocit și că nu ai de gând să le spui părinților tăi. O să-l aștept la intrarea în sala de spectacole și o să-l bat.

— Aș putea să te ajut, spune Lydia. Dar nu mă prea pricep la bătăi.

Deschid gura și dau să adaug ceva, dar apoi văd că pe ecran apare un mesaj nou. E de la un număr necunoscut. Fac ochii mari și incremenesc. Abia dacă mai respir.

Bună, Simone! Sunt Jesse, din echipa tehnică. Voiam să te întreb ceva despre decoruri. Știu că voiai să schimbăm momentul când se schimbă decorul, pentru scena din apartament. Când ți se pare potrivit să-l schimbăm?

Pentru o secundă, mă întreb de unde are numărul meu. Dar pe urmă îmi amintesc că la începutul repetițiilor am făcut un tabel cu numerele noastre de mobil, așa că mă liniștesc. Mă simt super-paranoică din cauza biletului ăluia idiot.

— Simone?

— Nu știu, fetelor. Nu știu. Aș vrea să-l întreb direct.

— N-o să recunoască, spune Lydia.

Mă enervez.

— Păi, și-atunci, ce să fac? N-o să permit să fiți exmatriculate din cauză că l-ați bătut pe Eric. Pe de altă parte, nu vreau ca părinții mei să intre în panică.

Tata și Pops nu s-ar mulțumi să o facă bucățele pe directoare. Mai mult ca sigur vor dori să mă transfere din nou, la altă școală. Sper să rezolv situația fără ca ei să afle.

— I-ai putea spune doamnei directoare Decker, sugerează Lydia. Sau altui adult.

— Da, iar adultul ăla le va spune părinților mei și uite-așa ajungem de unde am plecat. Nu vreau să știe nimeni. Nu vreau ca Miles să afle de la o persoană ciudată, pe care nici măcar n-o cunosc.

Tăcem toate trei. Simt o greutate în piept, dar refuz să plâng. Nu o să plâng.

— Atunci, nu-l lăsa să ți-o ia înainte! mă îndeamnă Claudia, în cele din urmă. Spune-i tu prima lui Miles.

CAPITOLUL 18

Miercurea asta e prima zi din viața mea când chiar aștept cu nerăbdare feedbackul celor din Grup. Pops are dreptate: puștii din Grup chiar înțeleg lucruri pe care nu le poate pricepe nimeni altcineva. Dacă tot am hotărât să-i dezvălui lui Miles că sunt seropozitivă, atunci membrii Grupului sunt cei mai în măsură să-mi ofere sfaturi.

— Îmi place de un băiat, încep eu, încercând să-mi concentrez privirea asupra unui punct aflat în partea din spate a camerei.

Am impresia că toată lumea stă cu ochii pe mine.

— El nu e infectat cu HIV— sau cel puțin așa cred — și nu știu cum să vorbesc cu el despre... despre toate astea. Mă sperie ideea.

Julie stă în centrul cercului și dă aprobator din cap. Parcă s-ar uita la un episod de telenovelă. Poate se miră că știu să vorbesc.

— Are cineva vreun sfat pentru Simone? întrebă ea, întorcându-se către ceilalți. E foarte important ca orice cuplu aflat în situația asta să vorbească despre diferențele dintre ei, și mă bucur că Simone a deschis subiectul. Chiar dacă unii dintre voi nu se confruntă deocamdată cu o asemenea problemă, la un moment dat tot va trebui să treceți prin experiența asta.

Îmi mușc buzele. Măinile îmi tremură. L-am văzut pe coridoarele școlii și la ora de istorie, dar l-am ignorat complet pe Miles încă de când am ales să nu merg la meci. Evident că nu ne mai

sărutăm sprijiniți de dulăpiorul meu. Iar asta se întâmplă din cauza unui bilet tâmpit.

Poate că nu e cinstit să-l ignor, dar, în apărarea mea, încă încerc să imi dau seama ce e de făcut. Dacă mă obișnuiesc să mă port ca și cum aș fi prietena lui, iar apoi îi dezvălui că am HIV, ar fi și mai rău dacă ar reacționa aiurea.

— Poartă-te așa cum ți-ai dori să se poarte și el cu tine, mă sfătuiește Brie.

Astăzi are bretonul pieptănat într-o parte, ceea ce e destul de ciudat, fiindcă nu sunt obișnuită cu coafura asta.

— Dacă tu te simți stânjenită vorbind despre boala ta, și el o să se simtă stânjenit. Dacă te relaxezi, o să se relaxeze și el.

— Da. Nu trebuie să-ți faci prea multe griji, adaugă Jack, încuviințând din cap.

Brie și Jack se privesc *cu subînțeleles*. Dacă nu aș fi atât de îngrijorată în privința lui Miles, aș analiza mai amănunțit felul în care se uită unul la celălalt.

— Nu-ți cere scuze. Nu ai de ce și nici nu-i vina ta că ai virusul. Trimite-i pur și simplu un mesaj, zice Jack.

— Nu poți să-i scrii așa ceva într-un mesaj! izbucnește Ralph. Nu-i deloc ușor să ți se zică așa ceva. Noi trăim zi de zi știind că purtăm virusul, dar pentru cei care nu se află în situația noastră nu e simplu de-nțeleles.

În mod normal, l-aș ignora, dar are dreptate. *Urâsc* faptul că are dreptate.

— Mă rog... Dă-i vestea în timp ce luați o cină romantică, propune Brie, dându-și ochii peste cap. Dacă e genul de om care te-ar respinge din cauză că ești infectată cu HIV, atunci nu ai ce să faci.

Îmi vine s-o iau în brațe.

— Exact! Dacă aștepti mai mult, situația n-o să se schimbe, intervine Jack. Dacă îl păcălești fiindcă vrei să rămâneți împreună, nu rezolvi nimic.

— Nu am de gând să-l păcălesc deloc, declar eu. Mă neliniștește gândul că va trebui să purtăm discuția asta. De-aia am tot amânat momentul.

— E normal să fii neliniștită și nehotărâtă, spune Julie, destră-mând încordarea care plutește în încăpere. Dar, indiferent cum o să-i spui, important e să fii sinceră. Sinceritatea este cea mai importantă latură a unei relații. Doar nu vrei să-ți clădești relația pe o minciună.

Mă sprijin de spătarul scaunului. Au trecut deja la un alt subiect. Dacă am așteptat momentul potrivit ca să-i spun lui Miles, nu înseamnă că l-am mințit. În orice caz, după părerea mea, așa ceva nu ar trebui considerat o minciună.

La întoarcere, iau tramvaiul. Deschid ușa și intru în casa goală. Pops trebuie să rămână la școală după terminarea orelor; îi supraveghează pe elevii care au fost pedepsiți. Deci voi fi singură cel puțin o oră. Mă duc în camera părinților mei. Pereții sunt acoperiți cu reproduceri după picturi celebre: Frida Kahlo pe un perete, Basquiat — pe un altul. Mi se pare că tablourile lui Basquiat arată ca niște mâzgălituri, iar Pops se enervează când i-o spun.

Mă arunc pe pat. Nu am mai dormit împreună cu tații mei de când aveam șase-șapte ani. Simplul fapt de a fi aici mă face să mă simt apropiată de ei. Într-un fel, mă simt conectată și cu mama mea biologică. Tot aici ai mei păstrează actele de adopție, scrisori și unele albume foto. E tot ce mi-a mai rămas de la mama. Până acum, chestia asta nu m-a deranjat. De fapt, nu știu dacă mă deranjează cu adevărat. Mi-aș dori să pot vorbi cu ea despre situația asta.

Cum s-o fi simțit când a aflat că e seropozitivă? Dar când a aflat că e însărcinată cu mine? Oare iubitul ei a ignorat-o? Oare familia a părăsit-o? Dar prietenii ei cum or fi reacționat? Mi-ar plăcea să cred că a fost înconjurată de oameni care o iubeau și care au ajutat-o într-o perioadă foarte urâtă din viața ei. Dar în realitate *nu știu* cum a fost pentru ea.

De cele mai multe ori, nu-mi place deloc să mă gândesc la ea. Urăsc faptul că nu sunt pur și simplu fiica celor doi tați ai mei. Poate că acest gând înseamnă că sunt o persoană oribilă. Detest faptul că nu am niciun sentiment pentru persoana care m-a născut și care probabil a vrut să scape de mine.

Orice om ar trebui să aibă o conexiune cu propria mamă biologică, să simtă ceva pentru ea. Există o mulțime de povești despre oameni care și-au căutat mamele în multe țări, care au ajuns să se îmbrățișeze și să se iubească, deși nu vorbeau aceeași limbă.

Două lucruri mă leagă de această femeie: m-a născut și mi-a transmis virusul HIV. Până în clipa asta, niciodată nu am dorit să stau de vorbă cu ea, dar acum aș vrea să fie aici. Ea ar înțelege prin ce trec mai bine decât pot înțelege părinții mei. Poate că, dacă ar fi lângă mine, nu m-aș mai simți atât de singură.

Ridic genunchii la piept și izbucnesc în plâns.

CAPITOLUL 19

Joi, după repetiții, îmi iau inima în dinți și îi trimit un mesaj lui Miles. Ne întâlnim din nou în Dolores Park. Stăm pe o bancă și ne holbăm unul la celălalt. E aproape la fel ca prima oară când am venit aici împreună. De data asta, niciunul dintre noi nu scoate o vorbă.

De obicei nu mă deranjează deloc momentele de liniște, dar acum e altfel. Știu că e vina mea. *Eu* sunt cea care nu a mai vorbit cu el în ultima vreme. Eu sunt cea care l-a ignorat pe holurile școlii. Și tot eu sunt pe cale să-i dezvălui ceva neașteptat. Doamne, simt că mi se face rău!

Măcar suntem în parc. Câinii, copiii mici și străinii care-și văd de viață fac mult zgomot, așa că tăcerile dintre noi nu mai sunt chiar atât de jenante. Ar trebui să mă bucur de moment, însă acest lucru ar fi posibil dacă ar fi vorba de o zi ca oricare alta.

— Ești bine? întreabă Miles.

Nu mai stă la fel de aproape de mine ca la prima noastră întâlnire în parc.

— Te întreb pentru că arăți ca și cum o să ți se facă rău, adaugă el. Înghit în sec și îmi fac de lucru cu cartonașele mele cu notițe. Nu le-am mai folosit din gimnaziu, când a trebuit să facem o prezentare a proiectelor noastre pentru ora de științe. Le-am și numerotat, în caz că uit ce vreau să zic. E important să nu uit.

— Bun..., încep eu, aranjându-mi cartonașele în poală.

Mi se pare ciudat că purtăm o astfel de discuție în parc, dar cel puțin aici nu mă cunoaște nimeni. E unul dintre locurile în care mă simt în siguranță.

— Vreau să-ți spun ceva.

— Sigur.

— Păi, ăăă... sunt adoptată. Cred că te-ai prins deja.

— Cam da.

Zâmbește cu jumătate de gură.

— Mama mea biologică era infectată cu HIV, adaug eu repede, ca să evit tăcerea. Ori nu știa că există medicamente care o puteau ajuta, ori nu a avut acces la ele. Nu știu.

Trec la următorul cartonaș. Nu îl privesc în ochi pe Miles. Simt că-mi tremură mâinile. Indiferent cât de mult încerc să mă conving că nu sunt speriată și că modul în care va reacționa nu depinde de mine, tot mi-e teamă. Nu vreau ca Miles să creadă că virusul mă murdărește în vreun fel.

— Când m-am născut, eram foarte bolnavă. Mi-au făcut analize și au descoperit că și eu am HIV. Nu am aflat de curând. Am știut dintotdeauna, încă de când eram mică. Iau medicamente de mult timp, iar acum sunt sănătoasă.

Îi arunc o privire rapidă. Înghite în sec și mărul lui Adam i se mișcă ușor. Se uită la mine. Îmi feresc ochii.

— Îmi pare rău că nu ți-am zis mai devreme și că te-am ignorat la școală. Dacă nu mai vrei să vorbești vreodată cu mine, să știi că înțeleg, continui eu.

Gâtul mi-e uscat.

— Pur și simplu am fost foarte speriată pentru că, de fiecare dată când spun cuiva despre virus, e aiurea. Așa că nu prea spun nimănui. Dar aș vrea ca tu să știi, pentru că îmi placi mult, așa că...

Îmi umezesc buzele. Nu m-a întrerupt deloc, așa cum mă așteptasem s-o facă. Ne privim.

Aștept. Aud cum veverițele aruncă nuci în iarbă. Părinții își plimbă copiii în cărucioare. Soarele apune încetișor, ca și cum

trage de timp, vrând să asiste la scena asta *oribilă*. Acum Miles știe adevărul. Nu ne mai putem purta ca înainte, simțindu-ne bine, fără griji. Aș vrea să-mi retrag cuvintele.

— Pot să te îmbrățișez? mă întreabă el.

Ridic din sprâncene.

— Vrei să mă atingi?

— Da, răspunde Miles, încruntându-se. De ce n-aș vrea?

— În locul tău, mulți ar fi foarte îngrijorați, spun eu, privindu-l suspicioasă. Vrei să... Vrei să mă întrebi ceva? Nu ai nicio reacție. Mă simt ciudat.

— Păi, mă gândesc, spune el, mușcându-și buza de jos. Ceilalți cum reacționează de obicei?

— Îmi pun multe întrebări.

Lydia și Claudia așa au reacționat. Sarah mi-a pus și mai multe întrebări, dar nu vreau să mă gândesc la ea acum.

— N-aș ști să-ți zic cum reacționează lumea. Nu mă destăinui oricărei persoane care-mi iese în cale. Nu cred că ar fi o idee bună.

Dă aprobator din cap, uitându-se în jos. Aș vrea să știu la ce se gândește.

— N-o să spui nimănui.

Replica mea nu sună ca o întrebare, ci mai degrabă ca o afirmație.

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Bun, răsufli ușurată. Atunci, e bine.

— Deci virusul n-o să se transforme în SIDA în viitorul apropiat?

Are o expresie neliniștită.

— Știu că sună stupid ce zic. Ești bine? Chiar te simți bine?

— Da, îi răspund încetșor. Sunt bine.

— Asta înseamnă că n-o să mori?

— Ba da, probabil pe la optzeci de ani, îi răspund, ridicând din umeri. La un moment dat, o să mor. Dar nu acum.

— Ești supărată pe mama ta?

Întrebarea lui mă surprinde. Sinceră să fiu, de obicei nu prea mă gândesc la ea ca la mama mea. Dacă ar mai trăi, poate că mi-ar

fi ca o mătușă. Ar putea să-mi răspundă la întrebările despre relații și despre HIV, despre cum să-i spui partenerului adevărul și în care situație e mai bine să păstrezi secretul. Dar gândurile astea sunt foarte personale, iar dacă le-aș rosti cu glas tare, m-aș simți prea vulnerabilă.

— Nu cred că pot fi supărată pe ea, răspund eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. Înainte, am fost supărată. Vreau să zic că ar fi putut să ia măsuri ca să nu-mi transmită virusul. Dar știu că era foarte tânără când m-a născut și că a fost nevoită să facă față faptului că era bolnavă și însărcinată în același timp. Probabil că era și singură. Trebuie să fi fost foarte greu.

Îl privesc pe Miles cu coada ochiului. Încuviințează din cap. Sunt destul de nedumerită.

— Pot să-ți mai pun întrebări?

Dau din cap, la rândul meu. Pun cartonașele cu notițe înapoi în buzunar. Nu mai am nevoie de ele.

— Iei multe pastile?

— Doar una pe zi.

— Asta e de bine, nu?

— Da.

Îmi vine să zâmbesc. Pare la fel de emoționat ca mine.

— Și... eu nu pot să mă molipsesc dacă stau cu tine?

A venit rândul întrebării mai dificile. Mi-aș dori ca doamna doctor Khan să fie aici, ca să-i răspundă calm și cu profesionalism, însă Miles trebuie să se mulțumească și cu răspunsurile mele jenate. Nu mă mai simt atât de aiurea. Gândul la părinții mei mă îmbărbătează. Dacă ei m-au ales și m-au *dorit*, atunci e posibil ca și alții să aibă aceeași atitudine.

Miles își mușcă buza de jos.

— A fost o întrebare tâmpită?

— Nu. E... normală. E aproape imposibil ca HIV să se transmită prin atingere, iar în caz de sângerări, poți neutraliza virusul

dacă te speli cu săpun. Singura modalitate de a-l transmite e prin fluidele corporale, cum ar fi sângele, laptele de mamă...

— Sau sperma.

Mă fâstăcesc.

— Da, și prin lichidul seminal. Sau spermă, cum vrei să-i zici. Nu știu... Chestia care iese pe-acolo.

Miles râde.

— Ce-i? îl întreb eu, îndepărtându-mă puțin de el. E adevărat.

— Ai explicat ca un doctor, zice el, dând din cap. Apoi ai zis *spermă*. Ai schimbat complet tonul discuției.

— Păi, nu am cum să-i spun altfel.

— Așa e, mă aprobă Miles. Doar că... știi tu.

Nu știu, dar nici nu cred că vreau să aflu. Am prea multe lucruri pe cap. Nu pot să mă gândesc și la faptul că el vorbește despre sex. E ciudat că discut despre sex cu fetele fără să mi se pară stânjenitor, dar când Miles rostește un singur cuvânt, roșesc. Nu-mi place deloc că mă simt jenată de discuția noastră.

— În fine, HIV nu poate fi transmis dacă încărcătura ta virală — cantitatea de virus pe care o ai în sânge — e nedetectabilă.

— Și a ta e nedetectabilă?

— Da.

Vocea mea sună pițigăiat.

— Este nedetectabilă. Am aflat luna asta. Dar ginecologul meu spune că ar trebui să aștept ca încărcătura virală să se mențină nedetectabilă șase luni.

Nu vreau să mă uit la el. E și mai multă liniște acum, chiar dacă păsările și-au început ciripitul nocturn. Se aud tramvaiele care circulă prin zonă. Probabil că e timpul să merg acasă. Mi-aș dori ca lucrurile să fie... nu știu. Să se rezolve. Cel puțin i-am spus. Nimeni nu-mi poate fura această mică victorie. Miles mă sărută pe obraz, iar eu tresar.

— Sărutul nu e același lucru cu a face sex. Nu sunt implicate fluide corporale, corect? Așa că putem să ne sărutăm.

Rămân fără cuvinte. Băiatul ăsta e de-a dreptul *minunat*.

— Ai dreptate, îi răspund, zâmbind. Oricum, virusul nu poate fi transmis prin salivă. Dar ar trebui să-ți iei timp de gândire.

— La ce te referi?

Oftez din rărunchi.

— Încă sunt virgină.

— Și ce dacă?

— Am motive întemeiate să fiu încă virgină, îi zic eu pe un ton grav. Există un *risc*; unul mic, dar există, așa că ar trebui să te gândești foarte bine.

Clipește nedumerit. Mă bucur că nu m-a numit „târfă” și că nu a intrat în panică, fugind mâncând pământul. Cu toate astea, tot am impresia că nu ia lucrurile în serios.

— Nu *e nevoie* să facem sex chiar acum, spune el, pe tonul unui copil bosumflat. Nu-i obligatoriu ca oamenii să facă sex tot timpul, Simone.

— Pff! Nu-mi zice că *vrei* să aștepti!

— Nu știi ce-mi doresc eu. Chiar dacă vreau să facem sex, pot să aștept.

— Și dacă la un moment dat hotărăști că nu mai vrei să aștepti?

Clatină din cap și se îndepărtează puțin. Mi-e un pic mai rece când nu stă lângă mine, așa că îmi pun puloverul pe umeri.

— Chiar ai impresia că nu pot rezista șase luni fără să fac sex?

— Nu *știi!* mă răstesc eu.

Închid ochii, încercând să mă liniștesc și să nu-mi mai pierd cumpătul.

— Chestia e... Nu știi. Nu vreau să... Nu *cred* că s-ar întâmpla ceva rău dacă am face sex, dar în eventualitatea că s-ar petrece ceva rău, nu aș vrea să mă urăști pe vecie.

— Nu te-aș urî.

— Nici dacă ai contracta virusul din cauza mea?

Deschid ochii.

— Miles, dacă ai începe să iei pastile, ca mine, probabil că ar avea efecte secundare: greață, dureri de cap, urticarie. Mai mult decât atât, unii te-ar evita ca pe un ciumat — poate chiar și rudele tale. Majoritatea oamenilor nu știu mai nimic despre HIV. Pur și simplu se sperie de virus. Dacă te-ai îmbolnăvi și tu, cred că ți-ar păsa măcar puțin de lucrurile astea.

Miles tace.

— Nu zic că o să se întâmple, continui eu, cu voce scăzută. Sunt destul de sigură că virusul nu s-ar transmite. Dar mi-e teamă că...

Miles mă întrerupe.

— Părerea mea despre tine nu s-a schimbat deloc.

Îl privesc mirată.

— Poftim?

— Te porți ca și cum nu mai vreau să vorbesc cu tine, explică el, clătinzând din cap. Dar asta n-o să se întâmple. Unde o să mai găesc eu o fată capabilă să memoreze toate versurile spectacolului *Fantoma de la operă*?

Aproape că-mi vine să plâng. Zâmbesc.

— Ce prostuț ești! Știu că sunt grozavă...

— Chiar ești.

Îmi acoperă mâna cu a lui.

— Ești absolut minunată.

— Dar oamenii te-ar ocoli dacă ar afla ce ți-am zis adineauri, insist eu. Le-ar fi teamă de tine. Amândoi știm prea bine ce înseamnă să fii de culoare. Iar oamenii urăsc *tipii* de culoare.

— Știu, îmi zice el, pufnind în răs.

— Ei bine, oamenii urăsc virusul HIV și mai mult. Pune toate elementele astea cap la cap și gândește-te că probabil ar vrea să ne trimită în carantină, pe Marte. Dar până am ajunge acolo, lumea ne-ar face viața un iad.

— Simone, rasismul n-o să dispară dacă eu încetez să vorbesc cu tine. Nu putem controla prejudecățile oamenilor.

— Știu. Vreau să înțelegi că lucrurile ar putea lua o întorsătură foarte proastă.

— Nu cumva încerci să mă convingi să nu mai vorbesc cu tine?

Da. Nu. Posibil. Poate că ar fi mai simplu să pun capăt relației acum, în loc să sufăr mai târziu.

— Nu. Pur și simplu mă mir.

În primul rând, sunt surprinsă că mie mi-a plăcut de el, iar acum și lui îi place de mine. Sunt surprinsă că încă mai e aici, cu mine, după ce *i-am spus despre virus*, și că mă ține de mână din nou.

— Nu mi-am imaginat că o să reacționezi așa după ce affi.

— Păi, te plac.

Roșesc.

— Mi-am dat seama, dar...

— Îmi place să petrec timp cu tine pentru că ești deșteaptă, drăguță și *amuzantă*.

Spre deosebire de mine, vorbește rar, fără să se grăbească. Parcă nu i-ar fi jenă de propriile cuvinte.

— Dacă nu mi-aș dori să te sărut, cred că te-aș invidia de-a binelea.

— Ești... Doamne, Miles! Ești super-ciudat, exclam eu. Nici măcar nu știu ce să zic.

— Nu spune nimic. Deja ai vorbit o grămadă.

— Mda.

Mă apropii de el.

— Ar mai fi câteva lucruri de adăugat. De pildă, că ești persoana mea favorită. De fapt, una dintre persoanele mele favorite.

Mă gândesc la Claudia și la Lydia. Pentru mine, Miles e aproape la fel de important ca ele.

— Aș putea chiar să-ți spun că te iubesc, dar aș zice-o la modul ironic.

— *Poftim?*

— Pentru că celor mai bune prietene ale mele le spun des că le iubesc, continui eu repede, gesticulând. Sunt oamenii mei

preferați, înțelegeți? Deci, fiindcă acum ești unul dintre preferații mei, se poate spune că te iubesc și pe tine. Dar nu într-un fel superteatral. Iubesc pizza, și negresele, și *Aida*, și...

— Și pe Webber.

— Și pe Sondheim. Iubesc multe lucruri, iar tu tocmai ai fost adăugat pe listă.

— Sunt onorat, râde el. În lista asta, eu pe care loc sunt? Înainte sau după pizza?

Nu-mi pot lua ochii de la zâmbetul lui. Nu mi-am închipuit că o să-mi placă atât de mult un băiat. Nu am crezut că și că el m-ar plăcea *la rândul lui*.

— Cred că mai degrabă îmi place să te sărut, nu neapărat că-mi place de *tine*, îl tachinez eu. Așa că pe primul loc sunt Claudia și Lydia, apoi music-hallurile; pe urmă săruturile, fix înainte de pizza; apoi *tu*.

— OK, o să încerc să țin minte, spune el, aplecându-se către mine. Dar eu te plac pe *tine* mai mult decât toate chestiile pe care le-ai enumerat. Ar trebui să primesc un premiu.

Merită să-i dăruiesc toate lucrurile bune de pe lumea asta. Se poartă ca și cum n-ar fi mare lucru că sunt infectată cu HIV. Așa ar trebui să reacționeze toată lumea, dar realitatea e alta. Mă simt de parcă am corpul plin de raze de soare. Aș vrea să-l fac să simtă și el la fel. Aș vrea să-i dăruiesc soarele.

— Hai să-ți zic un secret, îi spun, după care îi cuprind gâtul cu brațele. Te plac mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

CAPITOLUL 20

Vineri, când sună clopoțelul care anunță sfârșitul celei de-a șasea ore, mă îndrept spre aripa veche a școlii. Oricât de mult mi-aș dori să-l văd pe Miles, au trecut patru zile de când n-am mai luat prânzul cu prietenele mele și sunt sigură că nu doar eu am observat asta. Aseară, Claudia mi-a trimis un mesaj pe grup: *Simone! Vino la prânzul cu AGH de mâine, te rog și ms.* Imediat, a urmat mesajul Lydiei: *Trebuie să vii pentru că ne e dor de tine!*

Așa că iată-mă! Intru în sala de clasă, dar prietenele mele nu mă întâmpină. S-au strâns mai mulți elevi decât la întâlnirea trecută. Nu le văd pe fete din prima. Frate! De ce vor să vin la întrunirea asta? Credeam că vom petrece timp doar noi trei.

Jesse e singura persoană pe care o recunosc. Râde cu prietenii lui, într-un colț al clasei. Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Nu mă așteptam deloc la așa ceva.

Telefonul meu scoate un sunet, trezindu-mă la realitate.

Propunere: îți fac cinste cu o pizza dacă mai urc un loc pe lista ta.

Abia după o secundă îmi dau seama la ce se referă Miles: lista cu lucrurile mele preferate.

Îi scriu: *Păi ești deja în capul listei.*

Îmi răspunde imediat: *Simone, băieții trebuie să-și mențină cumva reputația!!!*

Surâd cu toată gura. Miles e așa de siropos! Dar îmi place de nu mai pot. Nu m-ar deranja să mănânc pizza, în loc de sendvișul meu.

Mă uit în jur. Claudia și Lydia stau de vorbă cu niște puști, complet absorbite de discuție. Prind câteva frânturi din ceea ce spun.

— Da, sunt destul de sigură că persoanele *non-binary*¹ se pot identifica drept lesbiene, spune Claudia. Dar e doar o părere, din moment ce nu sunt *non-binary*.

— Probabil că ne putem informa, sugerează Lydia. Sau ai putea vorbi cu Alex, care se declară drept *non-binary*, când ajunge la întâlnire.

Nu cred că fetele ar observa dacă aș dispărea. Majoritatea întrunirilor se desfășoară mereu la fel: ei discută, iar eu stau într-un colț, aprobând din cap. Se pare că întâlnirea de astăzi va fi exact ca celelalte. Ar fi mai bine să ne întâlnim după ore, nu aici.

Ușa e încă deschisă. Îmi pun geanta pe umăr. Dacă observă că am dispărut, mă voi revanșa față de ele. Îmi țin respirația și ies pe ușă înainte să mă observe.

¹ Identitatea de gen *non-binary* se referă la faptul că o persoană nu se identifică nici cu genul masculin, nici cu cel feminin.

CAPITOLUL 21

Sâmbătă, repetițiile se derulează oarecum de normal. Mă uit la Eric din două în două minute. Nu pare să știe că ieri m-am întâlnit cu Miles.

— E timpul pentru sugestii, îi anunț eu, înăbușindu-mi un oftat. Eric, așa cum am mai spus, va trebui să renunți la accent. Cei din cor: faceți o treabă bună, dar unii dintre voi au reacții puțin cam exagerate și pare melodramatic. Încercați s-o lăsați mai moale, mai ales dacă sunteți în rândul din față. Bun, haideți să încercăm din nou!

Toată lumea se îndreaptă către partea din spate a scenei, cu excepția celor din distribuție, care rămân în față. Eric își dă ochii peste cap. Claire se apropie de el și îi șoptește ceva la ureche. Râsul lui e teribil de neplăcut. Ea mă privește și ridică din sprâncene, ca și cum m-ar provoca să-i spun ceva.

Dacă știe și Claire despre bilețele? Ce-aș putea să-i spun? *Știu că mi-ai lăsat niște bilete oribile și vreau să încetezi.* Și Eric, și Claire ar nega totul. Dacă i-aș înfrunța, aș da și mai mult impresia că nu mă pricep deloc la regie.

Imediat ce se termină repetițiile, imi iau geanta, gata să plec. Miles mi-a împrumutat unul dintre hanoracele lui. Parc-am fi protagoniștii unei comedii romantice din anii optzeci. E alb cu albastru — culorile școlii noastre — și prea larg pentru mine. Îmi place că păstrează mirosul lui și că e cald, ca Miles.

I-am spus să mă aștepte afară, fiindcă nu vreau să fim văzuți de Eric și de Claire. Mă gândesc la privirea lui Claire și îmi amintesc că, după ce i-am dezvăluit secretul meu, Sarah le-a trimis mesaje altor cinci fete. Sarah a distrus relația dintre mine și ea. Dar eu și Claire abia dacă am schimbat câteva vorbe, așa că nu are nimic de pierdut dacă mă terorizează.

Miles apare lângă mine și mă ia de mână.

— Salut!

E super-transpirat. Astăzi ne-am ocupat de decoruri și a trebuit să care recuzita de colo colo.

— Ești gata să-i cunoști pe băieți? întreabă Miles.

A, da! *Uitasem.*

De obicei nu mă îngrijorez că n-o să fac o primă impresie bună. Când am cunoscut-o pe Sarah, lucrurile au decurs cât se poate de firesc. Era mai mare decât mine. Am făcut împreună turul școlii, înainte să încep cursurile. Nu mă așteptam să fie o persoană oribilă, dar se pare că m-am înșelat.

Însă acum e vorba despre prietenii lui Miles. Mi-aș dori să mă placă și prietenii lui sau măcar să mă tolereze.

— Pari panicată, spune Miles, dând din cap. N-ai de ce. Chiar nu e mare lucru.

— N-o fi mare lucru pentru tine, bombăn eu.

Mă dezbrac de hanoracul lui.

La urma urmei, nu el urmează să cunoască oameni noi. Oare o să-și schimbe părerea despre mine dacă n-o să mă simpatizeze coechipierii lui? N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute să fac cunoștință cu ei. Tot ce am de făcut e să zâmbesc și să le fac cu mâna.

Pe teren s-au adunat deja câțiva jucători. Privirea mea e atrasă de tipul care poartă tricoul cu numărul douăzeci și patru. Se mișcă grațios, alunecând printre ceilalți jucători. Dar apoi se izbește de un tip și tot farmecul dispare.

Tocmai când pregătesc să adaug ceva, un tip se apropie în fugă de noi. Ia hanoracul din mâinile lui Miles și rânjește.

— Oooooooo! Țsta e hanoracul tău norocos? Pun pariu că încă miroase ca ea, îl tachinează băiatul, aruncându-mi o privire. De-aia i l-ai împrumutat?

Miles îl imbrânțește.

— Taci din gură! Jur că e ultima dată când îți mai fac confidențe!

Tipul se uită la mine cu gura până la urechi, iar eu pufnesc în răs. Mă bucur să văd că băieții nu sunt foarte diferiți de mine și prietenele mele. Miles îi smulge din mâini hanoracul și mi-l întinde.

— Uite! Ia-l! Aduce noroc.

— Pentru că miroase ca mine? întreb eu, fluturând din gene. Cum miroso eu, Miles?

Își masează ceafa, jenat. Când se întoarce cu spatele, duc hanoracul la nas. Încă îi simt mirosul: deodorant, transpirație și o aromă caldă.

— Hei, băieți! spune Miles. Ea e Simone.

Antrenorul nu e aici. Ce noroc pe capul meu! Sunt sigură că prezența lui mi-ar spori stânjeneala.

S-au strâns vreo zece băieți în echipament de *lacrosse*. Unii dintre își scot căștile, probabil ca să mă vadă mai bine. E ciudat când mă gândesc că se uită la *mine*. Când îi văd pe holuri, abia dacă îi privesc. Băieții ăștia ocupă atât de mult spațiu cu echipamentul și crosele lor.

Le fac cu mâna.

— Salut! Eu sunt Simone.

Aud replici precum „salut” sau „îmi pare bine”.

Miles îmi arată un băiat alb, apoi continuă să-i numească pe toți cei din echipă.

— Ei sunt Ryan, Bestie, Greg, Kevin, Calamar, Tom, Dylan, Will și Chad.

Din grupul lor, Tom — un băiat japonez cu care mai vorbesc uneori, la orele de mate — e singurul care nu este alb. Nu știu cum se descurcă Miles și Tom. În școala asta învață destui elevi care aparțin altor grupuri culturale și de obicei nu mă pomenesc singură într-o cameră plină cu oameni albi. Altfel stăteau lucrurile la fosta mea școală, unde de cele mai multe ori eram singura fată de culoare. Nu mă simt în largul meu în grupuri alcătuite majoritar din albi. Am senzația că sunt mult mai vulnerabilă. Dar partea bună e că băieții sunt prietenii lui Miles, nu ai mei. El nu petrece timp cu Lydia și Claudia, iar eu nu voi avea cine știe ce contact cu ei. Zâmbesc forțat, chinându-mă să nu comentez nimic despre numele băieților care mi-au fost prezentați drept Bestie și Calamar.

— Aaa, ce dulce! Austin are prietenă, comentează unul dintre ei.

Nu-mi amintesc cum îl cheamă; e complicat să țin minte toate numele băieților. Își pune din nou casca pe cap, pleoștindu-și părul.

— Ia te uită! Vă împrieteniți la clubul de teatru. Ce drăguț!

— Taci, Greg! îl apostrofează un alt băiat. Ne bucurăm să te cunoaștem, Simone.

— Îmi place părul tău, declară un tip pistruiat. E fain.

— Aha, îngaim eu, încercând fără succes să-mi petrec o șuviță după ureche. Mersi.

— Mereu mi-am dorit să am o relație cu o fată de culoare, continuă Greg. Sunt sigur că ar fi mult mai distractiv.

— Poftim?

Aplec capul într-o parte. Abia dacă a trecut un minut de când am făcut cunoștință, dar uite că deja au început cu porcării de-astea.

— Ce vrei să spui? îl întreb eu.

— Greg, ce dracu'?! intervine Miles, enervat, apoi face un pas în față, ca și cum ar vrea să mă apere.

Chad, ridică împăciuitoare brațele.

— Da' ce-am spus? Nu e mare chestie. Ziceam și eu așa. Fetele de culoare sunt diferite. Mai năbădăioase, știi?

— Nu, nu știu, îi răspunde apăsător Miles.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Eu nu sunt experiența culturală a unui băiat alb, îi spun lui Greg. Ar fi bine să nu cauți să ai o asemenea experiență. Nu cunosc nicio fată de culoare care își dorește un astfel de rol.

Restul echipei de *lacrosse* tace. Nu știu care e semnificația acestei tăceri. Poate că habar n-au ce ar trebui să zică. Poate că și ei au aceeași părere ca Greg, dar nu vor să stârnească o ceartă. Deodată, îmi aduc aminte de ce nu mă simt în largul meu în locurile unde sunt doar albi. Indiferent cât de „sigur” ar părea acel loc, trebuie să fiu constant în gardă, gata să mă apăr când cineva spune sau face un lucru stupid.

— Nu-i nimic dacă tu nu înțelegi, Austin, continuă Greg, ridicând din umeri. Eu chiar îmi dau seama de diferența dintre o tipă albă și una de culoare.

— Doamne! exclam eu. Du-te dracului!

Mă răsucesc pe călcâie, gata să plec. Nu vreau să ascult porcăriile astea. Știu cum o să se poarte. Greg o să pretindă că ceea ce spune nu e grav, iar faptul că suntem înconjurați de albi înseamnă că nimeni nu va încerca să-l pună la punct pe Greg pentru măgăriile pe care le debitează.

Miles mă strigă, dar nu mă opresc. Sunt ofticată și pe el. Și ce dacă nu e vina lui? La urma urmei, sunt *coechipierii* lui. Pun pariu că au făcut o groază de comentarii despre cât de *distractiv* e să-ți faci de cap cu fetele de culoare. Oare Miles le-a dat peste nas vreodată sau pur și simplu a răs cot la cot cu ei?

Intru în clădirea școlii, iar pașii apăsați ai lui Miles mă ajung din urmă.

— Îmi pare rău, Simone. Chad e nesimțit.

Nici nu mă uit la el.

Mă sprijin de perete. În continuare, evit să-l privesc.

— Probabil că nu-i singurul nesimțit, îi zic eu.

Se proțapește în fața mea, forțându-mă să-l privesc.

— Hei! Ce vrei să spui?

— Fii serios, Miles, îi zic, îndepărtându-mă de el. Nu te preface că el e *singurul* care „a vrut dintotdeauna să aibă o relație cu o fată de culoare”. Colegii tăi au mai spus chestii de-astea și înainte, nu-i așa?

Când vorbele îi țâșnesc de pe buze, îmi dau seama că am atins o coardă sensibilă.

— De unde știi? N-ai stat niciodată în preajma lor. Abia i-ai cunoscut.

— Pur și simplu *știu*.

Încerc să-l ocolesc, dar îmi aține calea.

— Miles, nu e vorba doar de mine. Probabil că ei zic porcării tot timpul, doar că tu nu le iei în seamă. Nu înțeleg de ce îți place *lacrosse*-ul atât de mult, din moment ce e un sport rezervat tipilor albi.

Observ că privirea i se întunecă.

— Îmi place să joc *lacrosse*.

Miles strânge pumnii, apoi își relaxează degetele.

— Din câte știu, eu sunt o persoană de culoare, așa că nu e un sport „rezervat tipilor albi”. Că tot veni vorba, câți puști de culoare participă la repetițiile clubului de teatru? Foarte puțini! Să știi că am observat, dar nu am spus nimic, pentru că știu că îți place teatrul.

— Nu schimba subiectul! mă rățoiesc eu. Nu e problema mea. Uimit, Miles clatină din cap.

— Despre ce vorbești? La urma urmei, tu ești cea care s-a supărat, Simone.

Am mai primit astfel de replici din partea albilor. Ei nu înțeleg de ce urăsc să-mi fie atins părul. Tot ei pretind că exagerez când le zic că un tip dubios s-a ținut după mine, într-un magazin. Dar eu și Miles ne asemănăm, deci nu pricep cum de nu înțelege.

— Las-o baltă! Ne vedem mai târziu.

Poate reușesc să dau de Claudia și de Lydia și o să mergem să mâncăm împreună. Dar Miles nu e pregătit să mă lase să plec.

— Nu, nu! Stai puțin! protestează el.

Mă apucă de mână, iar eu mă smucesc.

— Hai să stăm de vorbă, Simone. Nu *pricep* ce s-a întâmplat.

Ridic tonul.

— Nu *pricepi*? Miles, dacă un alb te-ar vedea noaptea în fața casei lui, ar chema poliția. Știi de ce?

— Nu e vorba despre asta. Vrem doar să jucăm *lacrosse*.

— Eu...

Oftez și încerc să-i explic:

— Vreau să spun că m-ar deranja să stau în preajma coechipierilor tăi, când știu ce părere au despre cei ca noi.

— Eu nu mă gândesc întruna la chestii de-astea.

Vocea lui e blândă. Pentru o secundă, mă simt ca o ticăloasă.

— Poate n-o să crezi: pe teren mi-e ușor să uit de toate. E ca la repetiții. Facem parte din aceeași echipă. Nimic nu mai contează când jucăm împreună.

— Miles, mi-aș dori...

Inspir adânc. Cum să mă exprim?

— Nu știu cum să explic. Faptul că ești de culoare nu ar trebui să fie un lucru de care să fie nevoie să uiți.

— Nu la asta mă refeream. Ceea ce vreau eu să uit nu e faptul că sunt de culoare. E ceva legat de felul în care oamenii se uită la mine. Pe teren *trebuie* să fiu înfricoșător. Nu e ca atunci când oamenii văd un tip de culoare pe stradă. Înțelegi?

Da, înțeleg. Uneori mi-aș dori să nu am HIV, să nu trebuiască să dau totul în vileag înainte de a face sex. Aș dori să nu fiu martoră la felul în care reacționează oamenii când aud adevărul despre starea mea de sănătate. Nu e corect să mă supăr din cauză că Miles iubește un sport. Nu el e cel care zice tâmpenii.

Îl trag de mână, îmi trec degetul mare peste palma lui. Degetele lui se împletesc cu ale mele.

— Ești complet diferită de părinții mei, spune el. Doamne! Sunt atât de înverșunați! Tata nu a vrut să joc baschet. Probabil că e unul dintre motivele pentru care am ales *lacrosse*-ul.

— Cum? ridic din sprânceană. De ce?

— Nu voiau să fiu un *stereotip* umblător¹, adaugă el, dând ochii peste cap. Pentru ei e important să nu devin un clișeu. În opinia lor, trebuie să fiu *mai bun* de-atât.

Probabil că Pops ar fi iritat dacă aş juca baschet, dar asta s-ar întâmpla din cauză că urăște sporturile în general. Nu cred că-i pasă de ce fac, atâta timp cât sunt fericită.

— Uau! mă minunez eu. Ce aiurea!

Miles râde. Își apropie o mână de părul meu. Mă aplec și îl las să se joace cu el.

— Înțeleg, spune el. Uneori, e copleșitor. Nu cred că persoanelor rasiste le pasă dacă joc *lacrosse* sau baschet, dar ai mei sunt de altă părere.

— Am priceput. Vor să fi cel mai bun. Nu doar un stereotip. Dar deja ești mult mai mult de-atât. Ai tăi nu ar trebui să-și facă griji.

— Ai grijă! mă previne Miles în joacă. Am senzația că mă placi din nou.

Vocea lui e aproape șoptită, ca și cum i-ar fi teamă să vorbească.

— Nici măcar n-am încetat să te plac, îi zic eu.

Mă privește lung. Poate ar trebui să spun ceva amuzant, dar mintea mea e surprinzător de goală.

Mă sperie când se așază pe podea și începe să-și suflece blugii.

— Vreau să-ți arăt ceva, anunță Miles.

— Ce vrei să faci?

Mă uit când la el, când la chipul lui, dar nu ridică privirea. Dacă vrea să se dezbrace de față cu mine, sunt sigură că există și moduri mai simple de a o face.

¹ Miles se referă la stereotipul conform căruia bărbații de culoare sunt foarte pricepuți la baschet. (N. red.)

— Miles...

Observ o cicatrice mare pe piciorul lui. E atât de deschisă la culoare, încât pare nefirească pe pielea lui cafenie. Nu are nici o formă cool și nici nu e complet vindecată, ca cicatricea de pe fruntea lui Harry Potter. Pare că încă îl doare. Mă crispez.

— Doctorii au fost nevoiți să mă opereze, explică el, atingând ușor cicatricea. Credeam că o să arate mai bine după ce scap de ghips.

— Ei, măcar ai o față drăguță.

La naiba! De ce nu gândesc înainte să scot tâmpenii pe gură? Mă uit la el, oripilată de propria-mi glumă.

Miles zâmbește și clatină din cap.

— Uau! Ce reacție sinceră!

— Nu e chiar așa de grav, îi zic eu. Dacă pe tine nu te deranjează semnul, nici pe mine nu mă deranjează. Toată lumea are cicatrice.

— Așa e. Am vrut să ți-o arăt. Nu am HIV, dar voiam să vezi ceva ce n-am mai arătat nimănui. Cei din echipa mea erau de față când m-am accidentat — un nesimțit din echipa adversă m-a izbit, iar coechipierii lui aproape că m-au călcat în picioare —, dar nu mi-au văzut cicatricea.

— Mă bucur că mi-ai arătat-o. Mă simt onorată.

Am vorbit în glumă, dar el nu râde. Îmi dau seama că avea nevoie să audă aceste cuvinte.

Acum e mai aproape de mine, iar umerii noștri se ating ușor. Uneori, când Miles stă foarte aproape, am senzația că poate să țină la distanță orice pericol. E ca și cum are puterea să anuleze orice lucru rău prin simpla lui prezență.

Tăcem și ne sprijinim unul de celălalt. Deodată, simt cât de important e acest moment. E ca atunci când ai mei se privesc într-un anumit fel; sau ai zice să suntem într-o poveste de iubire încărcată de simbolism și de declarații înflăcărâte.

Ori poate că iau lucrurile prea în serios. Îmi dreg glasul.

— Nu ești singurul care știe că sunt seropozitivă. Secretul meu nu a fost unul total, ca al tău. Nu mă mai eclipsa!

Miles se întoarce spre mine.

— Nu-ți face probleme. Oricum aveam de gând să-ți arăt cicatricea mea.

Miles spune mereu cuvintele potrivite la momentul potrivit. Îi iau mâna și o duc la buze, sărutându-i încheieturile degetelor.

Îl trag de braț.

— Vino! Să plecăm de-aici.

* * *

Fisherman's Wharf este o zonă turistică. Dacă îmi displace vreun lucru mai mult decât băieții albi și rasiști, atunci cu siguranță e vorba despre zonele turistice. E întotdeauna plin până la refuz cu turiști zăpăciți, înarmați cu aparate foto. Pe deasupra, azi e sâmbătă, deci o să fie și mai aglomerat. Niciodată n-aș fi venit aici de bunăvoie. Asta se întâmplă când îi propun lui Miles să aleagă locul unde ne vedem.

— *Haide!*

Îmi observă expresia nerăbdătoare și își petrece un braț în jurul meu.

— Nu fi mofturoasă! Voiam să facem ceva distractiv. Am putea merge în Piața Ghirardelli, să mâncăm înghețată.

Deși nu e prima dată când mă cuprinde cu brațul, nu cred că mă voi obișnui vreodată cu gestul ăsta. Îmi place când mă atinge. Îmi place senzația asta mai mult decât mi-am închipuit.

— Ce zici, Simone? Vrei să rămânem aici?

— Te-ai gândit vreodată cât de ciudat e orașul San Francisco? îl întreb eu. Îmi place la nebunie să locuiesc aici, dar e un oraș foarte costisitor și mai toată lumea e săracă, în afară de cei care lucrează în domeniul IT.

— Părinții mei lucrează amândoi în domeniul afacerilor, spune Miles. Nu știi cum se descurcă. N-o să le pot călca pe urme.

— De ce nu? Ești isteț.

Dacă Miles își face griji că nu s-ar descurca în domeniul destul de sigur al *afacerilor*, eu cum aș putea supraviețui lucrând ca regi-zoare? Cum să regizez spectacole pe Broadway, când m-aș chinui să nu mor de foame și să găsesc o locuință a cărei chirie să nu mă falimenteze?

— Nu-i obligatoriu ca oamenii isteți să stea bine cu banii, zice el. Persoanele de culoare sunt inteligente, dar sunt sărace pentru că... Știi tu de ce. Chiar și oamenii de culoare bogați au mai puțini bani decât bogații albi.

Mi-aș dori să putem pune capăt rasismului. Dacă aș putea controla cum ne educă societatea, cu siguranță aș schimba o mulțime de lucruri.

— Știi, îi spun eu, oftând. Aș vrea...

— Simone? Ce faci aici?

Ridic privirea și mă încrunt. Ralph, tipul din Grup, stă în fața mea. Pare surprins. *La dracu'!* Dacă l-aș fi văzut mai devreme, m-aș fi ascuns. Chiar n-am chef să-i aud comentariile răutăcioase când sunt cu Miles.

Îl salut fără tragere de inimă.

— El e Miles. Noi...

— *Miles?* Uau! exclamă el, apoi îi întinde mâna. Nu te-am mai văzut pe-aici.

Bineînțeles că mi-a tăiat vorba. Așa face întotdeauna.

— V-ați cunoscut în Grup? întrebă Ralph, scuturând cu putere mâna lui Miles. Aș fi remarcat o față nouă.

Mă uit urât la el. Știm amândoi că Miles nu face parte din Grup.

Miles mă privește încurcat. Oftez din rărunchi.

— Eu și Simone învățăm la aceeași școală, îi explică el lui Ralph.

— *Aha...*

Mă privește cu gura căscată. Parcă aud cum i se învârt rotițele în minte.

— Deci despre tine ne-a povestit Simone la întâlnirea trecută...

— *Îl urăsc* pe băiatul ăsta.

— Ralph, uite ce e...

— Păi, sper că totul merge bine, zice Ralph.

Zâmbetul lui e la fel de fals ca bradul de Crăciun pe care îl folosim în piesa noastră de teatru.

— Mă bucur să te văd, Simone. Și mă *bucur* să te cunosc, Miles.

Nu apuc să adaug nimic, fiindcă se îndepărtează. Ce idiot nemernic!

Miles se uită nedumerit în urma lui Ralph.

— Cine-i tipul? Ce-a fost cu întrebările astea?

— E cea mai nașpa persoană din istorie, bombăn eu. Facem parte din același grup de sprijin. E o poveste lungă.

— Ai vorbit despre mine cu Grupul tău?

— Păi, da. E un grup de sprijin pentru oamenii infectați cu HIV. Am discutat cu ei fiindcă aveam emoții mari legate de... de felul în care să-ți spun despre boala mea.

Mi-e greu să-i deslușesc expresia. Stă cu mâinile în buzunar și se uită după pescărușii care zboară prin preajmă.

Simt că m-am îmbujorat. Până acum, Grupul nu a fost un motiv de jenă; pe de altă parte, ce-i drept, nici nu i-am mai povestit vreunui băiat despre Grup. Ce naiba! Abia dacă scot două vorbe la întruniri. Aproape că-mi doresc să nu-i fi pomenit lui Miles despre grupul meu. Dar atunci n-aș fi avut curajul să-i spun adevărul. Trebuia să aflu, chiar dacă pentru mine a fost foarte stresant. Deși mă bucur că știe, nu înseamnă că mă simt mai puțin jenată. Să-l ia naiba pe Ralph!

— Stai puțin!

Miles întinde mâna, atingând-o pe a mea.

— Simone...

Ridic privirea. Zâmbetul lui nu e la fel de vesel ca de obicei. Pare că face eforturi să nu se încrunte.

— Nu trebuie să-ți pară rău pentru mine, îl asigur eu. Jur că nu le-am spus nimic ciudat. Pur și simplu aveam nevoie de niște sfaturi.

— Eu nu...

Înghite în sec și completează:

— Cred că pentru tine a fost destul de complicat să-mi povestești.

— Chiar a fost.

— Dar mă bucur.

Îmi mângâie mâna.

— Mă bucur foarte, foarte mult că mi-ai povestit.

Deodată, mi-e greu să vorbesc. Am petrecut atâta timp făcându-mi griji despre ce o să creadă Miles și despre cum o să reacționeze. Nu mi-am permis să *sper* că se va întâmpla așa. Îmi umezesc buzele. Nu a trecut multă vreme de când suntem împreună, dar deja m-am obișnuit cu imaginea degetelor noastre întrepătrunse. Se potrivesc perfect.

— Și eu mă bucur, îi răspund, cu vocea încărcată de emoție. Îmi pare bine că m-ai ascultat.

CAPITOLUL 22

— Încă îți mai folosești dulăpiorul?

Învârt încuietoarea.

— Da. Am zis eu că nu-l mai folosesc?

E abia mijlocul lui noiembrie, dar sezonul ploios a început deja. Toată lumea are hainele ude. Peste tot vezi pelerine de ploaie și umbrele. Lydia poartă pelerina de ploaie toată ziua, ca pe un fel de accesoriu la modă. Claudia pare indiferentă. De când am plecat pe furiș de la întâlnirea AGH, evită să mă privească în ochi.

Mă așteptam să mă ia la rost, să-mi țină o predică despre faptul că sunt o prietenă oribilă sau ceva asemănător, dar nu a zis nimic. Lydia se uită la ea din când în când, ca și cum vrea s-o încurajeze să-mi vorbească, însă strategia ei nu are efect.

Dar Claudia nu mă poate ignora la nesfârșit, nu?

— Având în vedere că găsești în dulap bilețelele alea, nu cred că e o idee bună să-l mai folosești, spune Lydia. Nu mi se pare OK. E ca și cum ai cădea în capcană.

— E în regulă dacă-mi folosesc dulăpiorul, o asigur eu.

Din câte văd, în dulăpior nu e niciun bilet nou. Oftez ușurată.

— Serios! Nu e nimic aici.

Nu în privința dulapului ar trebui să-și facă griji Lydia. Cel mai recent bilet mi-a fost trimis acasă. Dar ea nu știe despre el. Nimeni nu știe. Dacă i-aș fi zis, Lydia i-ar fi spus directoarei și după aceea toate secretarele ar fi aflat despre problema mea. Cine știe cât de repede se răspândesc zvonurile în cancelarie?

— Vorbesc serios. Mă descurc, insist eu.

Îmi tot repet că pot face față situației.

— Dar Miles? întrebă Claudia.

Mă uit la ea.

— Ce-i cu el?

— Știe despre bilete?

— Nu.

— Poate ar trebui să afle.

— De ce? întreb eu, încruntată.

— Le primești *din cauza* lui, se războiește Claudia. Și tot din cauza lui ne tragi clapa, adaugă ea, pe un ton mai scăzut.

— Poftim?

Își arcuiește o sprânceană, ca și cum mă provoacă să o contradic. Mă abțin de la comentarii.

Nu e vina lui că am plecat de la întrunirea AGH. E vina mea. Nu vreau ca prietena mea să dea vina pe el. Mi-ar plăcea ca eu și Claudia să discutăm despre cum e viața mea de când eu și Miles am devenit un cuplu; aș vrea să-i povestesc despre privirile pe care le schimbăm în clasă, la orele de istorie, despre cum ne pasăm mereu hanoracul lui norocos, pe care îl port acasă. În timp ce mă uit la televizor, sunt înconjurată de mirosul lui. Dar știu că ea nu are chef să audă despre lucrurile astea.

Mergem pe coridor. Lydia stă în stânga Claudiei, iar eu la dreapta, ca întotdeauna. Tensiunea dintre noi nu e nici pe departe la un nivel normal.

— Pe bune, ești de-a dreptul obsedată de tipul ăsta! îmi reproșează Claudia. Te gândești vreodată și la altceva?

— Tu ai adus vorba de Miles, subliniez eu. Doar știi foarte bine că mă gândesc și la alte lucruri.

— De exemplu?

— De exemplu... music-hallurile. Și mâncarea. Mă gândesc intruna la mâncare.

— De-aia te-ai cuplat cu el? mă tachinează Lydia, ridicând o sprânceană. Pentru că îți cumpără mâncare?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere. Mă simt iritată. Ea și Claudia erau prietene încă dinainte să apar eu. Lydia ar putea să o convingă pe Claudia să nu se mai poarte așa cu mine. Cu toate astea, nu spune nimic despre înfruntarea noastră ciudată. Nici despre întrunirea AGH nu a spus nimic. Lydia ia o carte din mormanul pe care-l car în brațe.

— Plătesc și eu pentru unele chestii. Azi o să-mi plătesc singură consumația.

— Da, cum să nu! pufnește Claudia.

— Ce vrei să spui?

— Mă mir că Miles nu e falit, declară Claudia, evitându-mi privirea. Ieșiți foarte des la prânz. Sunt convinsă că a cheltuit o avere cu tine.

Încremenesc.

— Care-i faza? Încă ești supărată pentru ce s-a întâmplat vineri?

Claudia se încruntă.

— Nu e vorba...

— Ăăă... Fetelor...?

Într-o mână, Lydia ține exemplarul meu din *Hamlet* și o bucată de hârtie albă în cealaltă. *Rahat!* Îmi tremură picioarele. Cărțile îmi cad din mâini.

Claudia ia biletul și citește cu glas tare:

*Aurămas mai puțin de două săptămâni până la Ziva Recunoștinței.
Rupe-o cu Miles!*

— Cine naiba îți trimite prostiile astea?

Stomacul mi se întoarce pe dos. Înghit în sec, încercând să mă opun valului de greață.

— Îmi pare tare rău, Simone, spune Lydia, ajutându-mă să adun cărțile de pe pardoseală. Credeam că nu mai primești bilețele.

Speram să nu mai primesc. Cum naiba a ajuns hârtia aici? Imposibil să fi fost strecurat prin deschizătura dintre ușiță și restul dulăpiorului, cum s-a întâmplat cu celelalte.

M-am gândit că, dacă o să-i spun lui Miles despre infectarea cu HIV, persoana care-mi lasă bilete va avea mai puțină putere asupra mea, dar tot există posibilitatea să le dezvăluie tuturor secretul meu. Într-un fel, ar putea fi mai rău decât ce s-a întâmplat la fosta mea școală. Oamenii nu s-ar lua doar de *mine*, ci le-ar face viața grea și prietenelor mele, și lui Miles.

Mă trece un fior. Nu am observat ca Eric să fi trecut pe lângă dulăpiorul meu.

— De ce *nu-i spui directoarei*? întreabă Lydia. Lucrurile se înrăutățesc. Știu că nu vrei să-i zici, dar nu cred că ar fi o problemă dacă ar fi la curent o persoană care te-ar putea ajuta să rezolvi situația.

Oftez.

— Nu. O să vorbesc cu ea doar dacă n-o să am altă soluție.

Claudia intervine:

— Păi, ce altceva ai putea face?

— Nu știu. Pur și simplu nu știu.

Prietenele mele schimbă o privire. Lydia și Claudia sunt cele mai inteligente persoane pe care le cunosc, dar nici măcar ele nu știu ce e de făcut. Nu e o idee rea să-i spun directoarei, dar nu mă simt în stare să o fac.

— S-a întâmplat ceva?

E vocea lui Miles. Mototolesc iute biletul. În niciun caz n-o să-l las să-l vadă. Aleg să îl mint. Schițez un gest spre teancul de cărți.

— Nu. Doar mi-am scăpat manualele pe jos. Le cunoști pe Lydia și Claudia, nu?

— Da.

E încruntat. Sunt sigură că, din afară, este evident că ceva nu-i în ordine, însă nu vreau să recunosc asta de față cu el.

— Mă bucur să vă văd. Vreți să luați prânzul cu noi? le propune el.

— Nu, mersi, răspunde Claudia. Trebuie să mergem la ședința Alianței.

E capabilă să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Se numără printre calitățile ei.

— Uitasem de ședință, intervin eu. Dar puteți veni cu noi, dacă Miles n-are nimic împotriva.

Claudia strânge din buze, dar tace. Amândouă știm că, de fapt, nu mă aștept ca ele să ne însoțească. Un mușchi îi zvâcnește sub ochi. Lydia îi aruncă o privire încordată. Nu mai petrecem foarte mult timp împreună, ca înainte, dar nu se poate spune că le *ignor*. Până la urmă, am dreptul să iau prânzul și cu altcineva în afară de Claudia. Adevărata problemă nu e faptul că acum am prieten.

— Am putea merge acasă la mine, propune Miles. E aproape de școală și am ingrediente pentru sendvișuri.

Tonul lui e nesigur. Își dă seama că a întrerupt o ceartă.

— Nu. Mulțumim de invitație. Trebuie să mergem la ședința Alianței, repetă Lydia, împungând-o pe Claudia în coaste. Așa-i, Claude?

— Așa-i, confirmă Claudia. Mergeți voi doi! Sper să vă simțiți *grozav*.

Îmi dau ochii peste cap și mă îmbrac cu pardesiul.

Lydia se încruntă. Claudia se îndepărtează, fără să-mi mai arunce nicio privire.

CAPITOLUL 23

— Nu-mi dai niciun indiciu?

— Niciunul, anunță vocea lui Miles, la telefon. Ai încredere în mine! Peste o oră, să fii în Dolores Park! Dar să nu aduci scaune!

— Nici nu aveam de gând.

— Foarte bine. Ne vedem acolo.

Sunt suspicioasă pentru că ieri mi-a trimis toată ziua mesaje ciudate (*Care e gustarea ta preferată? Pe o scară de la unu la zece, ce părere ai despre Hugh Jackman?*) și mi-a zâmbit întruna la repetiția de azi-dimineață. Ce-i drept, el zâmbește des. Dar astăzi a fost altfel.

— Să nu cumva să uiți să-mi trimiți un mesaj când ajungi acolo! mă atenționează Pops. Parcul e aglomerat sâmbăta. Să știi că nu-mi place deloc secretomania asta.

Îmi arunc rucsacul pe umăr. Încerc să-l liniștesc:

— Pur și simplu ne ducem în parc.

— Așa-i, aprobă el, încruntat. „A merge în parc” e cumva o expresie argotică nouă?

— Of! Pa, Pops!

Nu e neobișnuit ca Dolores Park să fie aglomerat. Cu adevărat neobișnuit e să vezi atâția oameni cărând coșuri pentru picnic și pături. Oare toată lumea a hotărât deodată să organizeze un picnic gigantic? Având în vedere că trăiesc în San Francisco, nu m-ar mira.

Când ajung la intrarea în parc, Miles mă așteaptă acolo, cu un coș de picnic în mână.

— Participăm la un picnic colectiv cu toți ceilalți din parc?

— Ce? spune el, strâmbându-se. Nu. Vino!

După un minut de mers, în fața noastră apare un ecran exterior imens. Oamenii stau așezați pe pături în fața lui, vorbind și mâncând.

— Uau! exclam eu, zgâindu-mă la ecran. Nu știam că fac proiecție de filme în aer liber.

— Proiecțiile se organizează în diverse parcuri, deci ecranul ăsta nu e aici permanent.

Ezită o clipă. Un grup de persoane trece pe lângă noi.

— Stai puțin! Adică tu chiar ești uimită? Am crezut că mesajele mele vor strica surpriza.

— N-au stricat-o deloc, îl asigur eu, amuzată. Pe bune, cum să mă prind? Mi-ai scris să nu aduc scaune. Nu mi-am dat seama ce puneai tu la cale.

— Nu e voie să aduci scaune! spune el, gesticulând spre oamenii așezați pe pături. Mi-am zis că o să-ți dai seama că e vorba despre un parc.

Pufnesc în răs.

— Doamne! De ce aş aduce un scaun în parc?

— Nu știi, răspunde el încetișor. Voiam doar să mă asigur că totul o să fie bine.

Simt că mă topesc de dragul lui.

— Păi, sigur c-o să fie bine, dacă nu proiectează vreo hidoșenie precum *Cats*.

— Chiar s-a turnat un film după music-hallul *Cats*?

— Doamne, sper că nu!

Găsim un loc într-un colț al parcului și așezăm totul pe pătura albastră. Tot nu-mi vine să cred că a adus un coș pentru picnic. Pare desprins direct din *Sunetul muzicii*. Aș vrea să fac o poză și să

le-o trimit fetelor, dar deocamdată nu pot pentru că ne-am certat dintr-o prostie. Zâmbesc larg.

— Așa... Avem popcorn, zice Miles, scoțând mâncarea pe pătură. Și suc acidulat, de portocale.

— Cel mai bun suc!

— Absolut, aprobă el. Am încercat să pregătesc sendvișuri cu carne de curcan, dar e posibil să fie groaznice.

Arunc o privire către sendvișurile învelite în folie de aluminiu; au căpătat formă de falus. Mă străduiesc să-mi înăbuș râsul.

— Cum ai reușit s-o rasolești cu sendvișurile? îl tachinez eu.

— Pui o groază de întrebări.

Aș vrea să-l mai întreb când a început să planifice picnicul, dar pe ecranul imens încep să pâlpaie imagini.

— Ce film o să vedem?

— *Simone!* exclamă el teatral, ducând o mână la piept. Vrei să stric surpriza?

— N-o strici, protestez eu. Deja suntem aici.

— Nu-ți spun! declară Miles, umplându-și gura cu popcorn.

Oamenii aclamă.

— Dacă nu-ți place filmul, să știi că nu vreau să aflu înainte de final, adaugă el.

— Promit că o să-mi placă. Nu se poate să fie altfel.

Îmi zâmbește, iar eu râd cu toată gura, ca un copil mic.

Se aude o voce și văd o persoană care stă în fața scenei.

— Oameni din Dolores Park, bine ați venit la Seara Filmelor!

Sunteți pregătiți pentru incredibilul film *Les Misérables*?

Lumea ovaționează. Mă așteptam la un film mai optimist și mai potrivit pentru astfel de împrejurări. De pildă, *Mamma Mia!*

Îl privesc surprinsă pe Miles.

— Habar n-am dacă-ți place, spune el, întinzând pătura. Dar Hugh Jackman e chiar bun în rolul lui Jean Valjean...

— Stai așa! Știi cine e Jean Valjean?

— Nu sunt chiar așa de ignorant. Am căutat pe Google.

Se aud viorile din scenele de început și toată lumea — cu excepția mea — începe să se liniștească.

— Dar ai zis că Hugh Jackman a făcut o treabă destul de bună. Zâmbesc, împungându-i pieptul cu un deget.

— Vrei să spui că te-ai uitat la un music-hall fără mine?

— N-ar fi prima dată...

O femeie de lângă noi ne apostrofează:

— Ssst! Începe filmul!

Miles îi zâmbește în chip de scuză, dar eu o ignor.

— Miles, e o diferență foarte mare între *Grease* și *Les Misérables*.

Tocmai astfel de lucruri mărunte îmi aduc aminte de ce, încă de la bun început, mi-a plăcut să petrec timp cu el.

— Sunt așa mândră de tine! Faci progrese în lumea teatrului! E timpul pentru un extemporal.

Își lasă capul într-o parte și așteaptă continuarea.

Îi șoptesc:

— De ce a ajuns Jean Valjean în pușcărie?

— Pentru că a furat o bucată de pâine.

— Foarte bine! A furat o bucată de pâine! aplaud eu.

Femeia de lângă noi ne aruncă o privire iritată.

— Ai dreptate! Încă o întrebare.

— Simone...

— Care era numărul lui de prizonier?

— 24 601.

Miles scutură din cap.

— Să știi că încep să regret că te-am adus la *Les Mis*.

— Ei, haide! Nici măcar nu te-am întrebat despre Javert.

E cel mai frumos lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine. Să spun un simplu „mulțumesc” nu mi se pare de ajuns. Mi-aș dori să mă pot concentra doar la film. Miles mă face să simt caldă pe dinăuntru și mi-e greu să cred că și el simte la fel când e cu mine.

— Miles?

Nu se uită la mine. Îi spun pe nume din nou, de data asta mai tare.

— Hei, Miles!

— Mm? Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, cu ochii la ecran.

Hai, pe bune! O fi Hugh Jackman grozav, dar vocile din versiunea asta a music-hallului sunt destul de slabe, dacă le compari cu orice punere în scenă cât de cât decentă. Așa pățești când doar trei dintre membrii distribuției au experiență în music-hall. Dar iată că Miles e complet absorbit. Un adevărat novice!

Dacă așa stau lucrurile, atunci mă aplec eu și îl sărut pe obraz.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Pentru nimic. De fapt, pentru tot ce-ai făcut azi. E foarte drăguț din partea ta. Sunt... tu ești...

Băiatul ăsta îmi întrece așteptările. E absolut minunat!

— Ești grozav, declar eu, în cele din urmă. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere. Mă bucur că îți place.

Mă ia de mână. Culoarea pielii mele se contopește cu a lui.

CAPITOLUL 24

— Pur și simplu nu înțeleg de ce părinții tăi *gay* te-au trimis la un internat *catolic*. Nu are logică.

— *Brie!* o mustră Julie, oprindu-se în fața grupului. Aici nu ne judecăm unii pe ceilalți. Ai uitat?

— Da' cine spune că o judecam? întreabă Brie, dând din umeri. Pur și simplu am zis cu voce tare ce gândim cu toții.

Izbucnesc în râs. Julie ne-a împărțit în grupuri mai mici, ca să discutăm despre un articol pe care ni l-a adus. Dar bineînțeles că nu ne ținem de plan. Astăzi cei din Grup sunt mai plini de viață — cel mai probabil, mulțumită pungii uriașe cu dulciuri pe care Julie a adus-o pentru noi.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! o asigur eu, eu întinzându-mă după pungă.

Deși discutam despre prieteni și familie, la un moment dat, atenția tuturor s-a îndreptat asupra mea.

— Știu că sună ciudat. Tatăl meu e *catolic* și probabil că a vrut să „împărtășească experiența” asta cu mine.

Julie oftează agasată și clatină din cap.

— Dar nu ți-ai făcut griji fiindcă urma să înveți acolo? întreabă Jack. Pare să fie o experiență dificilă.

Brie împătorește articolul astfel încât hârtia capătă forma unui crab bizar, ale cărui picioare îi răsar din cap.

— De fapt, cei de la „Fecioara din Lourdes” nu prea s-au întâlnit cu ai mei, pentru că școala asta era la două ore distanță de noi, le explic eu, în vreme ce îmi sortez bomboanele pe culori.

Am așezat pe exemplarul meu din articol bomboanele Starbursts cu ambalaj portocaliu, iar pe restul — cele *cu adevărat* bune — mi le-am pus în poală.

— Eram mică atunci când am început să învăț acolo. Aveam unsprezece sau doisprezece ani și credeam că o să fie ca-n *Zoey 101*¹.

— De când nu m-am mai uitat la serialul ăsta! exclamă Jack, clătinând din cap.

Nu știu cum reușește să pară interesat de tot ceea ce au ceilalți de spus.

— Școala ta a fost la fel ca aia din serial?

— Nu.

Desfac ambalajul unei bomboane și o mănânc.

— Învățau doar fete acolo, aveam oră de rugăciuni și chestii de genul ăsta. Nu aveam motociclete mișto și camere fabuloase, în care să lenevim.

— Nu știu cum ai făcut față.

Brie și-a pus crabul de hârtie pe jos. Îmi șterpelește o bomboană Starburst în ambalaj portocaliu și adaugă:

— Părinții mei încearcă mereu să mă ia cu ei la biserică, dar de cele mai multe ori, doar ca pedeapsă. Așa s-a întâmplat când am furat mașina tatei.

— *Poftim?*

Jack face ochii mari. În clipa asta, ai crede că sprâncenele o să i se confunde cu părul. Brie ridică din nou din umeri și zâmbește ușor. Să-i sperii pe băieți cu povești despre jafuri e o strategie bună de flirt.

¹ Serial american de comedie, difuzat între 2005 și 2008, care urmărește viețile adolescenței Zoey Brooks, a fratelui și a prietenilor ei în cadrul unei școli fictive situate în California de Sud.

— Mersul la școala catolică nu a fost o pedeapsă, răspund eu, molfăind o bomboană. M-au întrebat dacă vreau să învăț acolo, iar tata a zis că e foarte important pentru el s-o fac, așa că am acceptat. Nu m-au obligat.

— Da, cum să nu! comentează Brie, neîncrezătoare. Vrei să zici că totul a fost absolut OK? Că ai învățat acolo dintr-a cincea până într-a opta fără ca nimeni să afle despre părinții tăi?

Cât timp am învățat la „Fecioara din Lourdes” nimeni nu a aflat că am doi tați, dar, pe de altă parte, s-a aflat că sunt seropozitivă. Nici nu știu care dintre cele două lucruri e mai aiurea. Nu știu ce să răspund. Încep să desfac ambalajul unei alte bomboane.

— Nu am învățat acolo doar în perioada gimnaziului.

Decid să mă uit la Jack, nu la Brie. Fața lui exprimă deschidere și bunătate. Nu e răutăcioasă — ca Ralph —, dar nu pare nici plină de milă.

— Abia anul trecut m-am transferat de acolo. Acum învăț la o altă școală, le explic eu.

— Aha, spune Jack.

Brie întreabă:

— De ce?

Se uită unul la celălalt. Nu îmi dau seama dacă se simpatizează sau dacă se ceartă din priviri. Poate ambele.

— Păi, eu...

Nu știu cum să mă exprim. Ce-aș putea să le spun?

Dacă i-aș minți, probabil că m-ar crede, însă *m-am săturat* să am secrete. M-am săturat să fiu singură, să mă lupt cu toate raturile astea pe cont propriu. Îmi dreg glasul. Poate că datorită acestei discuții suntem mai aproape de subiectul propus de Julie.

— Voi ați avut vreodată probleme la școală? Adică ați avut probleme cu oamenii care au aflat că sunteți seropozitivi?

E prima dată când fața lui Brie exprimă regret.

— Ce rahat! exclamă Jack. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva.

Până acum, nu l-am mai auzit pe Jack vorbind urât.
Simt un nod în gât. Când vorbesc, vocea mea e aspră:
— Pur și simplu...

Brie își trage scaunul mai aproape, așa că acum umărul ei e lipit de al meu. Jack se ridică și vine lângă mine, întinzându-mi punga cu bomboane. Dacă adineauri nu-mi venea să plâng, acum abia îmi mai stăpânesc lacrimile.

— La școala mea, nimeni nu a aflat că sunt seropozitivă, spune Brie.

Iau un mini-Snickers din pungă.

— Dar îmi dau seama că trebuie să fie foarte aiurea, adaugă ea. De exemplu, la ora de educație pentru sănătate, profesorul meu a turuit intruna despre faptul că virusul HIV face ravagii în Africa și despre cât de periculos este. Nu a zis nimic despre medicamentele care te ajută să trăiești sau despre cum pot preveni medicii transmiterea virusului.

Dau aprobator din cap. Nu mai am chef să vorbesc. Poate din cauză că nu-mi place să retrăiesc detaliile incidentului petrecut la „Fecioara din Lourdes” sau din cauza situației mele din prezent. Mi-e de ajuns că mă aflu printre oameni care *înțeleg* cu adevărat prin ce trec.

— Nu pot să sufăr când se întâmplă așa, declară Jack. Încerc să-i corectez pe profesori când spun lucruri greșite, dar noi nu ar trebui să avem o astfel de responsabilitate. Dacă n-au de gând să prezinte toate informațiile, nu ar trebui să discute deloc despre HIV.

— Imaginați-vă că doctorița Khan ar sta de vorbă cu profesorul meu! spune Brie. Jur pe Dumnezeu că i-ar da în cap cu toate cele douăsprezece diplome ale ei!

Chicotesc așa de tare, încât mai că mă înec cu o bomboană.

— *Hei*, zice Jack, printre sughițuri de râs, nu vorbi așa de față cu Simone! E catolică. Nu e politicoș.

— Nu-i nicio problemă, o asigur eu. Serios!

— Dă-o naibii de politețe! exclamă Brie. Lui Simone nu-i pasă dacă sunt nepoliticoasă.

— Așa e. Nu-ți face griji, Jack! îi zic eu, după care mănânc încă o bomboană Starburst. Pur și simplu mă folosesc de voi ca să primesc bomboane.

Obrajii lui Jack s-au înroșit de la atâta râs. Brie mă înghiontește tare în coaste. Dar nu mă pot opri din râs. Până la urmă, poate că Grupul nu e chiar groaznic.

CAPITOLUL 25

A doua zi, aproape de a șasea oră, decid că ar trebui să merg în fiecare zi la prânz cu Miles și să nu mă mai străduiesc să o îmbunzez pe Claudia. Stăm în mijlocul trotuarului, aproape de casa lui. Pe mână mi se scurge înghețată de căpșune topită, iar pieptul mi-e plin de o căldură foarte plăcută.

Miles mă înghiontește, atent să nu i se scurgă înghețata din cornet.

— Hei! Ți se topește înghețata.

Probabil c-o să mă murdăresc și o să fiu super-lipicioasă dacă mă apuc să ling înghețata care mi s-a scurs pe mână, dar o fac oricum. Miles clatină din cap. Când ai un iubit se întâmplă multe chestii super-faine: de exemplu, faptul că Miles îmi plătește de fiecare dată consumația, chiar dacă pretind că nu sunt de acord. Poate că atitudinea mea mă face mai puțin feministă, dar nu-mi pasă. Prin faptul că plătește de fiecare dată la întâlnirile noastre, aș putea să zic că Miles achită un fel de taxă roz¹. Astfel, în relația noastră există mai multă egalitate.

Dar în afară de bani, cea mai bună parte a întâlnirilor noastre e că trăiesc momente ca acesta, când Miles se prăpădește de răs.

¹ Taxa roz reprezintă diferența de preț dintre produsele și serviciile pentru femei și cele pentru bărbați, în detrimentul celor dintâi. Denumirea acestei taxe se explică prin faptul că produsele destinate femeilor au deseori ambalaj roz.

Sunt conștientă că, dacă nu iau prânzul cu prietenele mele, nu fac decât să înrăutățesc situația, dar nu știu cum aș putea să procedez altfel. Claudia nu-mi răspunde la mesaje; Lydia îmi răspunde, însă o face abia la câteva ore după ce le primește pe ale mele. Poate că nici măcar nu ne certăm cu adevărat. Pe de altă parte, e prima dată când relația dintre noi trei e *ciudată*.

— Vino! mă îndeamnă Miles, trăgându-mă de mână. Poți să te speli pe mâini acasă la mine.

Oricum plănuiserăm să trecem pe la el, așa că nu ar fi o problemă. Miles s-a oferit să aducă la școală niște scule din garajul lui. Echipa tehnică are nevoie de ele pentru repetițiile de azi. Miles nu are nevoie de însoțitor, dar tot am luat tramvaiul până acasă la el.

Nu știu dacă am venit acasă la el doar pentru unelte. Până la urmă „a lua sculele” poate fi un eufemism. Dacă te iei după pornografia existentă pe internet — o sursă foarte demnă de încredere —, tot felul de situații pot duce la sex: dacă faci o salată, dacă dai meditații sau dacă joci fotbal... Posibilitățile sunt nelimitate. Întrebarea nu e *dacă* Miles se uită la filme porno, ci *dacă* ne uităm la *aceleași* filme porno.

Nu durează mult până ajungem acasă la el. Pe drum, mă uit peste umăr, după posibili urmăritori. Nu prea știu ce mă aștept să văd: poate pe Eric filmându-ne cu mobilul sau poate pe unul dintre prietenii lui. E posibil ca Eric să asculte bârfele care circulă prin școală și să-mi scrie bilețele pe baza lor. Nici nu știu ce anume îi stârnește furia.

Vreau să petrec timp cu Miles, să mâncăm înghețată, să ne uităm la music-halluri și să mergem la școală împreună. Dar oare toate astea sunt mai importante decât păstrarea secretului meu?

Miles deschide larg ușa.

— Simone, înghețata trebuie mâncată, nu băută!

Casa lui este încăpătoare. Ar fi potrivită pentru o familie mult mai mare. Are garaj și tot ce trebuie. În comparație cu locul ăsta,

casa mea arată ca un șopron. Se pare că a lucra în domeniul afacerilor are multe avantaje materiale.

— Uite cine comentează!

Poate că eu sorb înghețata din cornet, dar, pe de altă parte, mâna lui Miles e năclăită cu înghețată de vanilie.

— De ce nu ne pricepem deloc la mâncat înghețată? îl întreb. Clatină din cap.

— Nu *ne* pricepem? Vorbește numai în numele tău!

Intru în bucătărie; seamănă cu cele care apar la televizor. Dacă ar vedea cât de curată e, tata ar fi invidios. Casa noastră are doar trei locatari, dar tata face tot felul de experimente culinare, iar Pops are o adevărată pasiune pentru cumpărături, așa că locuința noastră se aglomerează cât ai clipi. Miles îmi arată o rolă de prosoape de hârtie. Înfulec ultima bucată de cornet și mă întind după prosoape.

— Când te-am cunoscut, zice Miles lingându-și cornetul, n-aș fi bănuț că mânânci înghețată ca un copil de patru ani.

Scot limba la el, ca o dovadă a maturității mele. Se apleacă să mă sărute, dar și el e mânjit tot. O bucată de înghețată se desprinde și cade fix pe coapsa mea.

Ar trebui să-și ceară scuze, dar primul lucru care-i iese pe gură e un hohot zdravăn de râs. E atât de zgomotos, încât mi se pare că îl aud mult timp după ce s-a potolit. E greu să nu râd și eu odată cu el. Mă întind din nou după prosoapele de hârtie, dar el mi-o ia înainte. Rupe câteva și aruncă repede cornetul în coșul de gunoi.

— Ai irosit cornetul! îi reproșez eu.

Se apleacă și îmi șterge coapsa. Îi simt căldura mâinii prin hârtie. Indiferent ce am vrut să spun acum câteva clipe, cuvintele mi-au dispărut din minte.

— Mă descure și singură, îngaim eu.

Se uită în sus. Are o licărire năstrușnică în ochi. A șters aproape toată înghețata, dar mâinile lui calde și aspre au rămas pe coapsele mele.

— Nu-i nimic, spune el încetișor. Fac curat în urma mea.
Pot să jur că replica asta e un eufemism.

Măinile lui sunt în continuare lipite de coapsele mele și, în loc să stea pe vine, a îngenuncheat. Mă sprijin de blatul de bucătărie, ca să-l văd mai bine. Ochii mei poposesc pe buzele lui, pe gambele lui. Îmi privește picioarele ca și cum ar fi ceva minunat. Când îmi surprinde privirea, niciunul dintre noi nu își ferește ochii.

Apoi buzele lui mi se lipsesc de coapse, gustându-mi pielea, explorând, lăsând în urmă săruturi umede. Aproape că mă gâdilă. Nu se grăbește deloc. Ajunge la fermoarul pantalonilor mei scurți, iar eu simt cum îmi tremură mâinile când îl ajut să mi-i dea jos. Ochii lui par mai mari și mai întunecați.

— E în regulă să continui?

Încuviințez din cap. Fața mi-a luat foc. Apoi el se apleacă și mintea mi se goleşte. Nici nu mă gândesc la faptul că sunt în bucătăria lui Miles sau că mi-am lăsat baltă prietenele, la prânz. Nu mă gândesc la nimic.

Îmi înfig unghiile în coapse. Picioarele îmi tremură. Mâna lui o ghidează pe a mea către capul lui. Îl apuc de păr și îmi las capul pe spate.

Valuri de căldură se desprind din noi. O simt arzând înăuntrul meu. Încep să respir sacadat și sângele îmi bubuie în timpane. Știu că scot tot felul de sunete, însă nu-mi pasă. Miles mă face întotdeauna fericită, dar acum... Acum simt ceva ce n-am mai simțit niciodată.

* * *

În cele din urmă, când îmi revin, stăm pe podeaua bucătăriei, sprijiniți de un dulap.

— Ești bine? întrebă Miles.

Și el respiră anevoie.

Îi strâng mâna și mă aplec după lenjeria mea. Îi răspund:

— Nu știam că poate fi așa.

Nu e așa cum îmi imaginam noaptea, singură în patul meu. E mult mai bine. Am senzația că plutesc, că am creierul limpede, iar ochii mai că mi-au ieșit din orbite. Vreau să împart senzația asta cu el.

— E rândul tău.

Îl împing, sprijinindu-l de blatul de bucătărie. Mă privește uimit.

— Nu trebuie s-o faci, dacă nu vrei, îmi spune el.

— Asta nu-i o tranzacție.

Mă sărută. E diferit de primul nostru sărut. Să-l sărut pentru prima dată a fost ca atunci când îi trimiți cuiva un SMS pentru întâia oară: ai grijă la punctuație, la ortografie, abordezi doar subiecte „potrivite”.

Dar acum e altfel. Săruturile sunt mai lente, mai intime.

— Ești sigură? întreabă el încet.

— Da. Nu te gândi că așa înțeleg eu să te răsplătesc. Vreau să te simți și tu bine.

— Dar mă simt bine.

— Taci din gură, Miles! îi poruncesc eu.

Zâmbind, îi deschid fermoarul blugilor.

CAPITOLUL 26

Mai sunt doar două săptămâni până la premieră, iar doamna Klein parcă a luat-o razna. A doua zi, la repetiții, nu pot să fac nicio mișcare fără ca ea să-mi sufle în ceafă. Ar fi de înțeles să se streseze dacă am fi mult în urmă cu pregătirile, dar stăm destul de bine. Toate decorurile sunt gata și actorii și-au învățat replicile. După părerea mea, se poate spune că ne descurcăm de minune.

— Ar trebui să mai încercăm o dată, zice ea, pocnind din degete.

Probabil că bieții puști de pe scenă o urăsc la fel de mult cât mă urăște Eric pe mine.

— Vreau să aud mai multă *emoție* în vocile voastre! Chiar dacă faceți parte din cor, trebuie să vă accentuați expresiile faciale. Nu uitați că oamenii se uită la voi!

Claire stă bosumflată. Seamănă cu un pește. Chicotesc. Doamna Klein se întoarce spre mine, așa că îmi schimb expresia. Orice aș face, îmi aruncă priviri furioase. N-am nicio îndoială că *oricare* alt profesor s-ar descurca mai bine decât ea.

— Ai sugestii, Simone? întrebă domnul Palumbo, răsucindu-se către mine. N-ai spus nimic până acum.

Am tăcut pentru că am urmărit cu atenție fiecare detaliu. Imediat ce vom termina spectacolul, pentru a mia oară, voi reîn-
cepe să iau notițe. Momentan, vreau să văd ce ar vedea publicul dacă premiera ar avea loc mâine. Așa, o să am o nouă perspectivă asupra piesei.

— Nu cred. Singurul lucru care mă deranjează e interpretarea melodiei *I'll cover you*, dar nu cred că o să apuc să mai zic ceva.

Imediat ce vorbele îmi ies pe gură, fac ochii mari. E adevărat că nimeni n-o place pe doamna Klein, dar, la urma urmei, e profesoară. Poate că Palumbo o să creadă că sunt o nesimțită nerespectuoasă. Sau poate că gândesc prea mult.

— Ești amuzantă, declară el, iar burta i se zguduie de răs. Ce anume te deranjează la melodie?

Oftez. Încă mă simt ciudat când le spun actorilor ce au de făcut, iar tărășenia cu Eric a complicat și mai mult lucrurile. Nu mă pricep la cântat și nici la interpretat roluri. Deci, până la urmă, ce știu să fac? Faptul că iubesc piesa asta e de ajutor, dar uneori am îndoieli. A participa la spectacol e cu totul altfel decât a-l privi din culise. Fiecare unghi oferă o perspectivă diferită.

Mă concentrez. Ce anume văd? Puștii care joacă rolurile lui Angel și al lui Collins cântă *bine*; tocmai de aceea au fost aleși. Dar își spun replicile mult prea țepăn pentru o piesă atât de mișcătoare. Nici măcar când cântă nu transmit suficientă emoție. Cântatul e forma *originală* de exprimare a emoțiilor. Ar trebui să simt durerea și tristețea *curgând în valuri* din melodii.

— Nu prea simt emoția, îi explic profesorului. Nu știu de ce. Poate nu au ascultat înregistrările spectacolului original. Nimeni nu le poate asculta fără să simtă zguduit. Dacă ei nu au simțit emoțiile alea, cum aș putea eu să le explic? Înțelegeți la ce mă refer?

Profesorul își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Încearcă să faci o comparație cu un lucru cu care ei se pot identifica. Nu toată lumea are o experiență personală cu SIDA, însă toți au simțit durere și tristețe la un moment dat.

— Așa e.

Le-aș putea vorbi despre moarte. Toată lumea înțelege moartea. E firesc să încercăm s-o evităm. Dar am nevoie de mai *mult* de-atât.

— De ce e așa de greu? mă lamentez eu.

— E complicat pentru că ești foarte implicată, îmi explică amuzat Palumbo. O să fie la fel de greu și când o să regizezi spectacole pe Broadway, dar gândește-te cât de mult o să te distrezi!

Eu nici nu îndrăznesc să visez că aș putea deveni regizoare, însă Palumbo vorbește ca și cum lucrul ăsta e cât se poate de realizabil.

— Nu știm dacă se va întâmpla, zic eu, trecându-mi degetele prin păr. Nu mulți reușesc să ajungă pe o scenă de pe Broadway.

— Dar tu ai putea, zice el fără ezitare. Nu te îndoii de tine!

— *Nu* mă îndoiesc. Pur și simplu nu cred că e pragmatic. Dacă n-o să mă oblige să urc pe scenă, poate că voi studia Teatrul, dar nu știu dacă ar trebui s-o fac. Aș putea lucra ca asistentă medicală sau ca altceva.

— *Asistentă medicală?*

Ridic din umeri, evitându-i privirea. Profesorii ca el, care îi încurajează pe elevi și se poartă frumos, mă sperie de-a binelea. Oamenii ăștia ajung să afle prea multe lucruri despre ceilalți. Ar fi capabili să te surprindă visând cu ochii deschiși în timpul orei și probabil ar ști la ce te gândești. Mi-ar plăcea să știu doar eu unele lucruri.

— Nu vreau să urmez o facultate cu profil artistic, fără cine știe ce aplicabilitate, iar pe urmă să mă trezesc cocoșată de datorii¹, îi răspund. Tata mi-a zis că a reușit să termine de plătit datoriile de studii abia la vârsta de treizeci de ani.

Palumbo strânge din buze.

— Lucrurile nu sunt la fel pentru toată lumea. Părerea mea e că fie mergi la facultate pentru a profesa într-un domeniu de care te simți legată, fie nu mai faci niciun fel de studii superioare. E mai bine să fii pasionat și sărac decât bogat și deprimat.

¹ Universitățile nord-americane solicită taxe substanțiale din partea studenților. Numeroși tineri sunt nevoiți să facă împrumuturi bancare pentru a absolvi o facultate. (N. red.)

— Dar dacă o să fiu pasionată și *deprimată*? N-aș vrea ca la cincizeci de ani să locuiesc într-o garsonieră super-îngustă și să-i sun pe ai mei ca să-mi dea de mâncare.

— N-o să se întâmple așa ceva, mă asigură profesorul, clătind din cap. Vei avea succes în orice vei dori să faci: să scrii, să regizezi sau chiar să cânti.

— Nu puteți ști asta.

Prietenii și părinții mei — deci toate persoanele care nu au o părere obiectivă despre mine — sunt convinși că o să ajung bine. Domnul Palumbo m-a cunoscut abia anul ăsta, dar deja pare să aibă încredere în mine. Îi sorb cuvintele.

— Există elevi care chiar au toate calitățile necesare pentru a reuși în ceea ce-și propun, spune el. Iar tu ești unul dintre ei, Simone. Trebuie să ai încredere în tine.

Probabil că are dreptate. Dacă sunt în stare să mă descurc cu transferul ăsta școlar, cu faptul că am HIV și cu biletele idioate pe care le primesc, atunci sunt în stare să mă descurc cu orice mi se ivește în cale. Despre asta e vorba și în cântecul *I'll cover you*: despre pierderea abilității de a face față obstacolelor vieții. Personajele ne povestesc despre ravagiile fizice și emoționale provocate de SIDA, într-o perioadă în care nimeni nu voia să audă despre așa ceva. Nu cred că lucrurile s-au schimbat mult de-atunci.

— Stați așa! îi spun domnului Palumbo. Mi-a venit o idee.

Când urc pe scenă, doamna Klein încă nu a părăsit-o.

— Să nu dureze prea mult! mă atenționează ea. Vrem să repetăm tot spectacolul înainte să se plecați acasă.

O ignor. Le fac tuturor semn să se apropie.

— Fiți atenți! Mi-am dat seama cum o să procedăm cu piesa asta. Acum e aproape perfectă, dar am o idee cum s-o îmbunătățim și mai mult. Aveți încredere în mine?

Se uită unii la alții. Când ești regizor, cel mai complicat lucru e să câștigi încrederea celor din distribuție. Sunt foarte entuziasmată

de discursul încurajator al domnului Palumbo, așa că nu stau mult pe gânduri.

— Deci? întrebă Rocco, întorcându-se către mine. Să auzim!

Are o expresie hotărâtă. Îmi place mult atitudinea lui. Probabil de asta am considerat că ar fi potrivit în rolul lui Angel. Ceilalți actori stau în spatele lui. Trag adânc aer în piept.

— Publicul trebuie să simtă cât de disperat e mesajul acestui cântec.

E greu să-mi ascund emoția din voce când încerc să le explic cum era să ai SIDA în anii optzeci, când un asemenea diagnostic era o condamnare la moarte.

— Putem spune că a fost un masacru. Epidemia asta a afectat un anumit tip de oameni, le explic eu. Odată ce a început să afecteze persoanele heterosexuale și pe cele care nu erau de culoare, a căpătat importanță. Dar nu una mult mai mare. Dacă aveai o relație cu cineva de același sex cu tine și dacă erai o persoană de culoare bolnavă de SIDA, te aflai într-o situație fără speranță. Așa că, dacă găseai pe cineva care *te înțelegea* și te iubea, iar apoi pierdeai acea persoană din cauză că nu-i păsa nimănui de ceea ce ți se întâmpla... Nu există vorbe capabile să exprime o experiență atât de dureroasă. Toate cântecele din music-hallul *Rent* vorbesc despre lucrurile astea, dar cuvintele sunt doar o parte poveștii. De aceea vocile voastre trebuie să transmită restul. Înțelegeți ce vreau să spun?

— OK, zice Laila. Cred că o să reușim. Nu-i așa, Eric?

Eric nu spune nimic. Își mușcă buzele, gânditor.

— Putem s-o luăm de la capăt? întrebă doamna Klein, din spatele nostru. Nu vreau să vă grăbesc, dar trebuie să-i dăm înainte.

Strâng din dinți, dar rămân pe scenă. Nu știu dacă le-am explicat cum trebuie. Nici măcar nu știu dacă este posibil să le împărtășesc ceva despre un subiect atât de important pentru mine. Poate că anumite cântece au un efect atât de mare tocmai pentru

că nu trebuie să explici emoțiile atunci când ele vin din inimă. Chiar dacă nu poți explica, pur și simplu *simți*.

— Da. S-o luăm de la capăt!

Când orchestra începe să cânte, mă simt copleșită. Cuvintele celor de pe scenă cuprind totul: neliniște, disperare, pasiune. Poate că emoțiile astea erau prezente și înainte, dar acum totul e amplificat. Ai crede că și ei înțeleg. De parcă și ei au trecut prin așa ceva.

— Uau! exclamă Jesse lângă mine. Ce frumos!

Zâmbesc. Chiar dacă nu pot cânta ca ei și nu am talentul lor, eu i-am ajutat să *realizeze* ceva minunat. Simt că mi-am găsit locul. Până la urmă, ăsta e efectul teatrului.

* * *

La ieșirea din clădire, nu mă așteptam să văd doar mașina Claudiei în parcare. Nu știu cât e ceasul, dar soarele stă să apună, deci celelalte cluburi și-au încheiat deja activitatea. Nu-mi amintesc: oare Claudia trebuia să vină să mă ia? Îmi pun rucsacul pe umăr și mă uit la telefon. Am primit două mesaje de la un număr necunoscut, cu multe zerouri. Primul conține o poză: eu și Miles, în mașina lui. Al doilea mesaj are doar două cuvinte: *Săptămâna viitoare*.

Mi se taie respirația. Simt că plămânii mei s-au blocat.

Acum nu mai e vorba doar de bilete. Știam că cineva e cu ochii pe mine, dar fotografia asta mă face să realizez cât de reală e situația. Dar cum *naiba* poate cineva să facă poze fără să fie observat? Doar Eric nu poate să plece de la școală în timpul zilei, ca să mă urmărească. Poate că am avut dreptate și cineva îl ajută. Dar cine?

Mă îndrept spre mașina Claudiei. Îmi tremură genunchii. Pun pariu că ea și Lydia îmi vor zice să vorbesc cu directoarea, dar probabil că numărul de la care au fost trimise mesajele este fals. Mă indoiesc că directoarea poate să dea de urma celui care a trimis

SMS-ul. Poate că Lydia și Claudia vor ști ce-i de făcut. Dacă aş afla cine îl ajută pe Eric, aş putea pune capăt şantajului.

Le salut pe fete și mă așez pe bancheta din spate.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am uitat complet că mă așteptați, apoi s-a întâmplat ceva...

Văd în oglinda retrovizoare cum Claudia își dă ochii peste cap. Simt un nod în stomac.

— Ce e? întreb eu, întorcându-mă spre Lydia.

Am senzația că pielea mi-a luat foc. Pieptul mi se zbuciumă. Deodată, mi-am recăpătat respirația. Știu că pe Lydia o irită purtarea mea, dar în clipa asta nici că-mi pasă. Îi atrag atenția:

— Mi-am cerut scuze deja!

— Știu, spune ea, răsucindu-se către mine. Dar ai fi putut să trimiți un mesaj. Știi că pe Claudia o enervează când întârzi.

Știu, însă nu am făcut-o intenționat. Uneori, suntem acaparați de propriile probleme. Mi s-a întâmplat și mie să le aștept pe Claudia și pe Lydia, dar nu mi s-a părut niciodată mare scofală. Mă pedepsesc exact când am mai multă nevoie de ele.

— Care-i problema ta, Claudia? mă rățoiesc eu. Îmi pare rău că n-am prea fost prin preajmă. Toate suntem ocupate.

— Bineînțeles! comentează Claudia, strângând volanul până când încheieturile degetelor i se albesc. Ai auzit, Lydia? Ne-a dat cu flit pentru că e ocupată. De parcă ar fi singura care are chestii de făcut!

Sper ca Lydia să-mi sară în apărare, dar ea își pleacă privirea. Îmi vine să urlu. De nervi, izbesc scaunul Claudiei.

— Ce-i cu tine? o întreb. Încerc să-ți vorbesc despre situația asta. Claudia își continuă atacul:

— De ce nu-i vorbești lui Miles? Mă îndoiesc că întârzi când e/ te așteaptă.

Tare aş vrea să se uite la mine.

— Tu vorbești serios? Ce rahaturi spui, Claudia! Nu e vorba despre Miles.

— Ba ce *spui tu* sunt rahaturi, ripostează ea. Știm toate că e vorba despre Miles. În ultima vreme, nu faci decât să vorbești despre el și să stai cu el. Nici măcar nu ne mai suni. Ai zis că vii la întâlnirea Alianței, dar apoi ai *dispărut*. N-am mai luat cina la tine acasă de două săptămâni, iar când am vrut să stabilim o seară în care să dormi la mine, nu mi-ai răspuns *deloc* la mesaje. Și toate se întâmplă din cauză că ai început să te întâlnești cu un băiat *tâmpit*.

— Nu e tâmpit, protestez eu.

Urăsc faptul că-mi tremură vocea. Miles nu i-a făcut nimic rău, iar Claudia n-are niciun drept să vorbească așa despre prietenul meu.

— Ești ofticită că mă văd cu un tip, nu cu o fată?

— Fii serioasă, Simone! intervine Lydia. Știi că nu e adevărat.

— Poate că nu știe, zice Claudia, ridicând exagerat din umeri. Poate că Simone e așa de absorbită de viața ei, încât are impresia că lumea o asuprește din cauză că e hetero.

— Și dacă nu sunt hetero? contraatac eu.

— Nu poți pretinde că nu ești hetero doar fiindcă vrei să ne pară rău pentru tine, spune Claudia, strâmbându-se dezgustată. Tu te auzi? Chiar vrei atât de mult s-o faci pe asuprita încât te-ai apucat să ne torni minciuni?

— Stai așa! îi cere Lydia, ridicând o mână. Claudia, nu la...

— Du-te *dracului*, Claudia! izbucnesc eu. Nu te ascuți decât pe tine! Știi ce? Chiar sunt asuprită. Sunt o fată de culoare și posibil bisexuală, dar am avut o singură relație cu o fată, așa că probabil pentru tine nu contează, *nu-i așa?*

Deodată, Claudia cascadează ochii. Deschide gura, dar nu scoate niciun sunet.

— Simone..., șoptește Lydia. Cine era fata?

Încerc să-mi țin lacrimile în frâu. Doamne! N-am povestit *nimă-nui* despre întâmplarea cu Sarah, iar acum nu e deloc cel mai potrivit moment pentru a o aduce în discuție. Nu i-am spus niciodată

Claudiei pentru că am crezut că o să reacționeze aiurea. Însă nici nu mi-a trecut prin cap că o să mă acuze că mint.

— Simone, spune Claudia, cu vocea tremurândă. Nu am vrut...

Mă răstesc la ea:

— Taci din gură! Nu vreau să aud nimic!

— Claudia n-a vorbit serios. Pur și simplu e... uimită, adaugă Lydia. Nouă poți să ne spui cine e fata aceea.

— De ce-ar trebui să te cred? Țip eu, răsucindu-mă spre ea. Ai tăcut mălc și ai lăsat-o pe Claudia să Țipe la mine.

— Pentru că..., îngaimă Lydia.

— Nu-mi *pasă!*

Mi-e din ce în ce mai greu să vorbesc. Mă podidesc lacrimile.

— Acum am un iubit și mă simt copleșită, iar voi, în loc să-mi vorbiți, vă întoarceți împotriva mea. Prietenii n-ar trebui să facă așa. Claudia se poartă aiurea tot timpul, dar eu nu-i zic niciodată să se despartă de iubita ei.

Claudia își mușcă buzele.

— Nu e...

— Da, chiar *am avut* o iubită. Sarah a fost prima persoană pe care am cunoscut-o la internat. Tot cu ea am avut parte de primul meu sărut, ea a fost prima mea iubită... Am crezut că pot să-i destăinui că am HIV, dar pe urmă, când a aflat, mi-a zis că sunt egoistă dacă nu spun nimănui, așa că le-a scris altor cinci fete despre secretul meu. A doua zi, știa toată lumea. Se vorbea pe toate grupurile de părinți de pe Facebook. Niciuna dintre prietenele mele n-a mai vrut să vorbească cu mine.

Inspir adânc. Îmi tremură bărbia. Nu așa mi-am dorit ca ele să afle despre Sarah. Eu tot nu înțeleg: faptul că am sărutat-o și că mi-a plăcut înseamnă că sunt bisexuală sau pansexuală¹? Trebuie să aștept până mă simt atrasă de altă fată înainte de a declara că

¹ Pansexualitatea este o orientare sexuală care presupune că o persoană poate simți atracție față de oricine, indiferent de sexul biologic și de identitatea de gen a respectivului.

am o altă orientare sexuală decât cea hetero? Trebuie să-mi placă doar fetele? Dacă îmi plac persoanele feminine, dar care nu sunt fete, mă pot considera bisexuală? Iată întrebări pentru care îmi doresc răspunsuri, dar acum tot ce vreau e să uit de toate.

De ce nu pot avea un iubit sau o iubită normală, ca toată lumea? Prima fată care m-a sărutat s-a declarat dezgustată de mine. Primul băiat cu care am fost la întâlnire s-a purtat ca un măgar. Dar apoi a apărut Miles. El mă atinge întruna pentru că nu îi e frică. Mă sărută pe gură, pe gât și pe picioare, îmi risipește toate indoielile. Însă nici pe el nu-l pot avea, pentru că suntem urmăriți. Pentru că toată lumea din școală va afla că am HIV.

Credeam că Lydia și Claudia au înțeles, dar poate că lucrurile chiar s-au schimbat între noi. Totul era în regulă când eram singură și tânjeam după vedete, dar acum, când a apărut șansa să fac sex, ele mă sabotează.

Un gând oribil îmi trece prin minte. Închid ochii.

— De unde să știu că nu voi mi-ați trimis biletele?

Deschid ochii și văd că bărbia Lydiei tremură. Claudia a pălit.

— La urma urmei, voi nu vreți să petrec timp cu el, adaug eu, cuprinzându-mi mijlocul cu brațele.

Vorbele mi se revarsă de pe buze din ce în ce mai repede, învălmășite.

— Sigur voi mi le-ați trimis! Numai voi puteați s-o faceți. În plus, doar vouă vă pasă că mă văd cu el. Țipați la mine ca din gură de șarpe și spuneți că sunt o mincinoasă care cerșește atenție și...

— La dracu'! Nu pot să cred! țipă Claudia, șocată. Suntem cele mai bune prietene ale tale, Simone! De ce ți-am face așa ceva?

Îmi acopăr ochii cu palmele.

— Nu știu.

Refuz să le privesc. Nu mai vreau să fiu în aceeași mașină cu ele.

— Nu-mi mai spuneți adevărul, îmi ascundeți lucruri, mă vorbiți pe la spate...

— N-am face așa ceva, spune Lydia, clătinând cu îndârjire din cap. Simone, *jur...*

Claudia izbucnește în plâns. Nu mă simt în stare să mă uit la ea. Împing portiera, ies din mașină și mă împleticesc până la prima bancă. Abia acum încetez să mă mai lupt cu nodul din gât. Îmi ridic genunchii la piept și plâng cu capul sprijinit de brațe.

CAPITOLUL 27

Săptămâna în care cade Ziua Recunoștinței trece pe nesimțite. Mă mișc ca și cum aș fi pe pilot automat. Mă duc la școală, predau proiecte și asist la repetiții. Miles mă duce la școală dimineața și mă lasă acasă după ore. Dacă e tata acasă, îl invită pe Miles înăuntru, îi oferă gustări și îi pune întrebări despre școală sau despre *lacrosse*. Când Pops mă întreabă unde sunt Lydia și Claudia, nu știu ce să-i răspund.

Eram atât de obișnuită să scot telefonul și să le trimit mesaje. Acum nu mai pot face asta și totul pare diferit, ca și cum niște cabluri electrice retezate mă izolează de restul lumii. Am mobil și Internet, dar fără prietenele mele parcă nici nu mai contează. Să mă gândesc la ele e aproape la fel de dureros ca atunci când mă gândesc la Sarah. Sufăr de fiecare dată când primesc un mesaj de la ele și îl ignor.

Nici măcar Ziua Recunoștinței nu îmi îmbunătățește starea de spirit. De obicei, ador să fiu înconjurată de mulți oameni. Avem doar o cameră de oaspeți (mulțumită prețurilor absurde ale locuințelor din San Francisco), iar casa se aglomerează atât de mult, încât am senzația că o să explodeze.

Dar anul ăsta nu mă gândesc la *tamales*¹ gătite de *abuela*², nici la poveștile pe care ni le va împărtăși *tía* Camila. Nu-mi stă mintea

¹ Rulouri cu umplutură sărată sau dulce, învelite în foi de porumb.

² „Bunica”, în spaniolă.

decât la Claudia și la Lydia. Mă tot întreb dacă e posibil ca ele să-mi fi trimis biletele de șantaj. Într-un fel, varianta asta e mai logică decât cea în care Eric e vinovatul. Dar *abuella* îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Nu-ți face griji că n-o să dormi în patul tău, zice ea. De data asta, o să dorm pe canapea. Ești în creștere. Nu-i nevoie să-ți ocup eu camera.

— Simone e tânără, intervine *abuelo*¹, care tocmai aduce bagajele înăuntru. Nu moare dacă doarme pe podea o noapte.

— Ne bucurăm mult că ne vizitați iar, zice Pops, scoțând limba la mine pe la spatele bunicilor. Camera de oaspeți e gata. Camila, tu poți să te instalezi în birou. Am pus o saltea gonflabilă acolo. Iar Dave poate dormi în camera lui Simone.

— N-am nevoie de somn. Încă sunt amețită din cauza diferenței de fus orar, spune *tía* Camila, intrând în cameră.

Poartă un trenchi pe care probabil că l-a cumpărat la Paris. Jur că e mereu plecată în călătorii de afaceri.

— Mony, o să-ți povestesc absolut tot despre Anglia. Ți-ar plăcea la nebunie în West End. Trebuie să te duc acolo cândva.

— Poate chiar anul ăsta, îi propun eu, silindu-mă să-i zâmbesc. Va trebui să mă milogesc, dar e posibil ca „unitatea parentală” să-mi dea voie să te însoțesc. Nu se știe niciodată.

Tía Camila e cea mai cool persoană din familie — în afară de mine, bineînțeles. De fiecare dată când vine la noi, mă simt timorată în prezența ei, ca și cum mătușa mea ar fi o celebritate pe care am, în sfârșit, șansa de a o cunoaște. Își dă o șuviță de păr după ureche și mă trage deoparte.

Ca la un semnal, tata și Dave intră în cameră. Dacă te uiți la ei, stând unul lângă altul, e ca și cum ai privi o fotografie înfățișând aceeași persoană înainte și după o transformare majoră. Dave e leit tata. Au aceiași ochi negri și mari, același aer studios, chiar și când nu poartă ochelari. Singura diferență e începutul de barbă care se

¹ „Bunicul”, în spaniolă.

ițește pe fața fratelui meu vitreg. Nu-mi amintesc cum arată mama lui — cred că am văzut-o o dată, acum mult timp. Îmi închipui că pentru ea e ciudat să se uite mereu la o copie a tatei.

Îmi îmbrățișez fratele vitreg și îi zic:

— Bună! Ce mai faci?

Abuelo și *abuela* comentează mereu dacă observă că nu petrecem suficient timp împreună, așa că încerc să-mi fac datoria din timp.

— Bine, murmură Dave. Cum e la școală?

— E bine. Cum e la facultate?

— Ca lumea, răspunde el, aruncându-i tatei o privire. E plin de intelectuali acolo.

Acum tata nu e doar al meu, ci al *nostru*, ceea ce mă zăpăcește. În afară de câteva ocazii pe an — în vacanța de vară și de Crăciun —, nu sunt nevoită să-l împart pe tata cu Dave.

— Nu mai trăncăniți și veniți să puneți masa! ne strigă *abuelo*, care a intrat deja în sufragerie. Am bătut atâta drum până-n California ca să petrec Ziua Recunoștinței cu nepoții mei.

— Să nu uiți de spectacolul meu, *abuelo!* îi atrag atenția, sărutându-l pe obraz. Nu-i grav dacă nu vizitezi San Francisco, dar trebuie să-mi vezi spectacolul. Merită.

— Ce modestă ești! exclamă *tía* Camila. E cea mai frumoasă calitate a ta.

— Nu fi invidioaaaasă! o iau eu peste picior.

Dave se uită în jur — aparent, fără un scop anume. Îmi dau seama că nu știe unde se află anumite lucruri în casa noastră. Las farfuriile pe masă și îi fac semn să stea locului. O să aduc eu tacâmurile, ca să nu se încurce.

În bucătărie, *abuela* vorbește o spaniolă super-rapidă cu tata, gesticulând către *tamales*. Pops așază pe blatul de bucătărie curcanul, cartofii dulci, umplutura de *chorizo*, legumele, macaroanele cu brânză, orezul și fasolea. Plăcintele cu mere și cu nuci pecan stau cumiți, la răcit. Pops deschide frigiderul și scoate un recipient

acoperit cu folie de aluminiu. Crema de zahăr ars e desertul meu preferat, dar tata nu îl pregătește decât la ocazii speciale. Îmi lasă gura apă.

— Pun pariu că *papi* al tău nu face o cremă de zahăr ars la fel de bună ca a mea. Așa-i, *mi amor?* glumește *abueta*, în timp ce mă strânge la piept.

Mă las cuprinsă de căldura ei și mă simt din nou ca la cinci ani.

— Dar e bine că măcar încercă, adaugă ea.

— Mersi! spune tata sarcastic. Apreciez încurajările.

— Venim și noi imediat, anunță Pops, scoțându-și mănușile de bucătărie. Durează doar un minut.

În traducere: vă rog să plecați. *Abueta* pare că a înțeles mesajul, așa că îi lăsăm singuri.

— Ai adus cuțitele și furculițele? mă întreabă Dave.

Se tot plimbă în jurul unui scaun. El e singurul care stă în picioare.

Mă uit la mâinile mele goale, ridic din umeri și dau să mă întorc în bucătărie. Aud voci ridicate. Bineînțeles că părinții mei se mai și ceartă, ca oricare cuplu, dar nu fac niciodată scandal. Însă astăzi e altfel. Sunt gălăgioși și nu se iau peste picior unul pe celălalt, ca de obicei. Ce s-o fi întâmplat?

— Păi, da, nu se putea să fie altfel! strigă Pops, trântind vesela. Javier, când te-ai căsătorit cu mine știai că ai mei n-o să ne susțină. Lucrurile nu se vor schimba pentru simplul fapt că fiica noastră crește.

— Eu *speram...*, zice tata, iar vocea lui e aspră. Credeam că o să mai încerci să iei legătura cu ei. Știi foarte bine cât de importantă e familia. Simone are parte de familia mea, dar nu vreau să vadă în jur doar oameni care nu arată ca ea.

— Nu-i cazul să-ți faci griji pentru asta, spune Pops. Mă are pe mine, are prietene și îl are pe băiatul *ăla*. Doar n-o creștem într-un lan de porumb. Pe deasupra, nu vreau ca familia mea s-o învețe ce

înseamnă să fii de culoare. Nu sunt persoanele potrivite pentru așa ceva.

Bănuiesc despre ce discută. Am un unchi, pe nume Omar, și bunici din partea lui Pops, dar nu i-am mai văzut de când eram mică. Singura mea amintire despre ei e că stăteam singură, deo- parte, în timp ce alți copii se jucau, alergând desculți prin iarba verde. Când li se făcea milă de mine și mă chemau să mă joc cu ei, părinții lor îi luau de lângă mine.

Nu mi-e dor de lucrurile astea, dar mi-aș dori ca Pops să fie și el alături de familia lui, ca tata. Până la urmă, tata are un fiu dintr-o căsnicie anterioară. El are legături trainice cu ai lui, pe când Pops nu ține deloc legătura cu familia sa.

Îmi strecur capul pe ușă și îi anunț:

— Oameni buni, cred că a venit vremea să mâncăm.

Tata se albește la față.

— Bineînțeles, încuviințează el, întorcându-se către Pops. E timpul să ducem mâncarea la masă, Paul.

Tăcut, Pops se răsucește către blatul de bucătărie.

* * *

Părinții mei se poartă întotdeauna un pic ciudat când Dave e prin preajmă. Deși înțeleg de ce, tot mi se pare aiurea. Ne trecem din mână în mână vasele cu mâncare și începem să mâncăm în liniște. *Abuela*, care nu se împacă deloc cu tăcerea, începe să povestească:

— Zilele trecute, niște puști stăteau în fața casei noastre și făceau mare gălăgie, spune ea, dând din cap, nemulțumită. Am văzut câțiva băieți care aveau niște aparate de-alea pe care le învârți. Mergeau pe trotinete.

— *Abuela*, despre ce aparate vorbești?

— Știi la ce mă refer. Aparatul ăla de fotografiat pe care-l învârți.

Flutură din mână și continuă:

— Niciunul nu avea cască. Eram convinsă că unul dintre ei o să-și spargă capul pe-acolo și c-o să trebuiască să le adun creierii de pe alea noastră.

— Nu-i deloc dezgustător ce ne povestești, bombăne Dave.

Abuelo se strâmbă, ca și cum l-a auzit. Încearcă să ne convingă că-și pierde auzul, dar cred că, de fapt, aude cât se poate de bine. Îmi surprinde privirea și îmi face cu ochiul.

Odată întreruptă liniștea, conversația curge de la sine pentru o vreme. *Abuelo* îi spune ceva lui Pops, care râde. Tata îl privește îndelung, iar în ochi i se citește duișia. Ghemul din stomacul meu mai crește puțin.

— Dacă ai un iubit, ar trebui să-i cumperi flori, îmi șoptește Dave la ureche.

Tocmai devorez o pulpă de curcan. Ridic privirea. Nimeni nu a auzit cuvintele lui Dave.

— Vorbesc serios! La Londra e mai rău ca aici, îi spune *tía* Camila bunicului, care dă aprobator din cap. E atât de mult smog acolo! Smogul e *foarte* diferit de ceață, și e mereu întunecos. Ar fi trebuit să vedeți apartamentul pe care compania l-a închiriat pentru mine! Era de-a dreptul ridicol.

— Nu fi așa de snoabă, Cami! zice tata, tachinând-o. Nu toată lumea are norocul să se plimbe cu avionul prin toată lumea, oricând are chef.

Îl privesc pe Dave cu coada ochiului și-l întreb:

— Cine-a zis că am iubit?

— Ne-a povestit tata, pe drum înapoi, explică el. După cum spuneam, uneori și băieților le plac florile. Dacă lui nu-i plac, ar trebui să-i dai flori ca să scapi de el.

Pufnesc în râs, iar *abueta* îmi aruncă o privire.

— Unde-ți sunt codițele, *mi amor*? întrebă ea, trecându-și degetele prin cărlionții mei. Eu zic că arătau foarte cochet.

— *Abuela...*, zice Dave, cu reproș în glas.

Intr-un fel, Dave e cool: uneori nici nu e nevoie să spun ceva, pentru că el mă înțelege.

— Las-o în pace pe Simone! intervine *abuelo*, scoțând un sunet de nemulțumire. Nu-i nevoie să-i pui mâinile în păr când mâncăm.

Nu vreau să fiu înțeleasă greșit. Îmi iubesc bunicii, dar există anumite lucruri pe care ei nu le înțeleg. *Abuela* e ciudată când vine vorba despre părul meu, iar *abuelo* se poartă straniu pentru că am HIV. Încă ezită să mă sărute. Probabil are impresia că nu-mi dau scama, dar e greu să nu observ. Îmi ține capul în mâini și mă privește îndelung, ca și cum nu e sigur că ar trebui să mă sărute.

Se aude soneria. Tata se uită la mine întrebător.

— Ce e? zic eu, uitându-mă în jur. Toată lumea e deja aici.

— L-am invitat pe Miles să ni se alăture la desert, spune Pops. Nu-ți amintești?

Rahat! Fiind atât de preocupată de suferința provocată de cearta mea cu fetele, am uitat de planul nostru. A fost ideea tatei, iar Miles a acceptat din prima. Nu mă deranjează să vină aici. Însă am impresia că, dacă îl văd azi, voi avea ghinion. Oftez și mă ridic de la masă.

— Simone are *prieten*? o aud pe *abuela*, în urma mea. Dar e doar un *copil*.

Zâmbesc larg și deschid ușa.

— Salut!

Miles așteaptă în verandă. Poartă o cămașă albă și a adus un buchet de crini.

— Sper că n-am ajuns prea devreme.

Privește înăuntru, cu ochi mari. E prima dată când văd că are emoții.

N-am nicio îndoială că lumea se holbează și așteaptă să mă dau la o parte, ca să-l poată privi. Ies din casă și trag ușa după mine, așa încât să rămână întredeschisă. Miles nu se clintește nici măcar când mă aplec spre el.

— Ai ajuns la timp, nu-ți face griji.

Dacă ne mișcăm repede, n-o să fim văzuți. Îl sărut, strivind florile între corpurile noastre. Mâna lui îmi mângâie gâtul. După aceea după-amiază petrecută în bucătăria lui, am crezut că o să mă mai potolesc; când colo, acum vreau mai mult. Vreau să-l văd din nou în genunchi, vreau să petrecem mai mult timp în camera lui, atingându-ne, cu mângâieri prelungi, cu ochii încețoșați, învățând din mers ce e plăcut și ce nu.

— Tot nu-mi vine să cred că pot să te sărut, îi șoptesc.

Buzele mele i-au lăsat un semn pe gât, la întâlnirea noastră de data trecută. Îi ridic gulerul ca să acopăr semnul, iar mâna mea zăbovește pe gâtul lui.

— Îmi place foarte mult să te sărut, declar eu.

— Mda, nu e rău să ne sărutăm, glumește el.

Gura îi zvâcnește ușor, iar ochii lui îmi cercetează fața.

— Simone...

— Veniți înăuntru, copii! ne strigă *tia* Camila. Aducem desertul!

Oftez și îi fac semn să mă urmeze. Îl previn:

— Pe părinții mei îi cunoști. *Abuela* vorbește întruna, așa că nu încerca să zici ceva. *Tia* Camila e foarte stilată. Ca Victoria Beckham, dar nu la fel de răutăcioasă. Trebuie să fii atent cu *abuelo* și, posibil, cu Dave.

— Dave e fratele tău?

— Da. Te prinzi repede.

Toată lumea s-a mutat în sufragerie, unde au înșirat toate albumele cu fotografii. Mirosul cafelei se îmbină cu cel al nucilor pecan, cu aroma de caramel și de mere. *Tia* Camila ține în mână o farfurie cu cremă de zahăr ars și îmi zâmbește larg.

— Deci tu ești iubitul lui Simone, spune Dave, cu o naturalețe dezarmantă.

Abuelo mijește ochii.

— Ăăă... da, îngaimă Miles, apoi își drege glasul. Mă numesc Miles Austin. Mă bucur să vă cunosc.

— Florile sunt pentru noi? întrebă tata, ridicându-se de pe scaun.

— Ce drăguț din partea ta!

— Sper că te porți cum trebuie cu Simone, îi zice *abuelo*, amestecând în cafeaua lui. Ți-aș putea istorisi o groază despre ce obișnuiam să le facem iubiților Camilei, când era mai tânără.

Tia Camila încuviințează din cap și intervine:

— Îi spânzurau de picioare lângă steagul Mexicului, ca toată lumea din cartier să știe că nu e de glumit cu familia noastră.

Miles înghite în sec. Dacă ar fi vorba despre oricare alt băiat, nu m-ar deranja să-l văd pus pe jar. Dar e vorba despre Miles, așa că îmi petrec un braț pe după mijlocul lui și scot limba la mătușa mea.

— Dacă Simone îl place, sunt sigură că e un băiat de treabă, intervine *abuella*. Haide, stai jos! Tocmai ne uitam la poze cu Javier.

— Așa îl cheamă pe tata, îi explic lui Miles.

Mă așez lângă *abuella*. El stă pe brațul canapelei și se uită peste umărul meu.

— Pe Pops îl cheamă Paul.

— Ba mă cheamă „domnul Hampton”, comentează Pops, aruncându-mi o căutătură urâtă.

Abuela e distrasă de pozele din album, așa că nu mai comentează. Arată cu degetul o poză de-a tatei de când era bebeluș: atât de mic, încât mai că înota în cămașa lui de botez imensă și albă.

— Era atât de drăgălaș! spune ea, clătinând din cap. Și când te gândești că ar fi putut să-l cheme Valeria!

— Poftim?! mă minunez eu.

— Cu toții am crezut că tatăl tău va fi fată, mă lămurește *tia* Camila, aruncându-i o privire tatei, care tace și ia o înghițitură din paharul lui cu coniac. Eram așa de încântată că o să am o surioară! Mama deja îi alesese numele.

— Îmi plăcea la nebunie „Valeria”, dar *abuelo* al tău a fost cel care a ales numele Camilei, spune *abuela*, uitându-se supărată la soțul ei. Și pe urmă a apărut al doilea copil. Credeam că vom avea încă o fată, dar l-am primit pe Javier.

— Păreți cam dezamăgiți, comentează Dave, cu un zâmbet.

— Nu contează. Oricum îl iubim, zice *abuelo*. Și nu doar pentru că suntem obligați.

Pops chicotește și dă pagina albumului. E o poză cu părinții mei. Sunt atât de tineri, încât par de vârsta mea. Ei, poate exagerez. Dar sunt, cu siguranță, foarte tineri. Tata poartă sacou, iar Pops are o coafură afro imensă. Una mai mișto ca a mea.

— Ia te uită la voi! exclamă *tía* Camila, cu un surâs. Nu-mi vine să cred că ați fost cândva atât de tineri.

— Ați făcut poza asta când v-ați cunoscut? întreb eu.

Am mai văzut pozele înainte, dar uneori mi se amestecă în memorie. E incredibil cât de mult s-au maturizat amândoi și de cât timp se cunosc. În fotografie, Pops și tata se sprijină de un perete, unul lângă celălalt. Par a fi doi amici ca oricare alții. Nu știu cât timp au fost *doar* prieteni.

— Păi, eu m-am mutat în New York când Javier încă locuia acolo, povestește Pops, mângâindu-și bărbia. Era prima dată când plecam din Carolina de Nord, așa că nu cunoșteam pe nimeni în oraș. Oamenii ăștia mi-au fost ca o a doua familie câtă vreme am mers la facultate, iar restul e istorie.

— Pe atunci, deja ne erai ca un al doilea fiu, spune *abuela*. Imediat ce ai intrat pe ușă, am știut că o să ne simțim ca acasă împreună.

— Evident, la început nu s-a întâmplat nimic între noi, intervine tata, părând oarecum stânjenit. Am fost prieteni o vreme, apoi am cunoscut-o pe Miriam.

Îi arunc o privire lui Dave. De obicei, el e singurul care pomeneste numele mamei sale în conversații. Oare la ce se gândește acum? Fața lui e imobilă. Pops mai dă o pagină de album și se

oprește la o fotografie cu el și tata în ziua nunții lor. În poza asta, sunt foarte micuță. Aveam trei sau patru ani.

— Uau! exclamă Miles, uitându-se la mine. Ce mică erai! Și ce coafură aveai!

Părul meu era aranjat într-un stil pe care toate fetele de culoare l-au încercat la un moment dat: codițe împletite foarte strâns, cu mărgeluțe multicolore la capete. Îmi amintesc cum se ciocneau mărgeluțele când pășeam.

— Chiar era micuță, spune Pops, zâmbindu-mi. Nu știu ce s-a întâmplat de-a crescut atât de mult.

Îl împing ușor, în joacă, drept răsplată pentru replica lui.

— *Dios mío!* Nunta! exclamă *abueta*. Ce zi! Încă din ziua când v-ați cunoscut, am știut că o să rămâneți împreună. Chiar și când nu erați un cuplu, nu încăpea îndoială că erați făcuți unul pentru celălalt.

Dave își trântește paharul pe masă cu atâta forță încât sticla se crapă. Încremenesc. Se lasă o liniște mormântală. Maxilarul lui tremură de furie și își încleștează pumnii. L-am mai văzut enervat și altă dată, dar niciodată atât de *mánios* ca acum.

— Nu vreau să aud așa ceva! spune el. Nu vreau să vă aud vorbind ca și cum eu și mama am fost niște greșeli pe care le-a făcut tata, în drumul lui către *fericirea până la adânci bătrâneți*.

Se ridică și iese din cameră. Am rămas fără cuvinte.

— Mă întorc imediat, mormăie tata.

Își suflecă mânecile și pășește apăsător în urma lui Dave. Miles îmi atinge umărul, dar nu mă uit la el. Ochii mi se îndreaptă către paharul crăpat.

Glasul lui Dave răzbate din camera alăturată. E așa de puternic încât pereții vibrează. Probabil că abia s-a abținut până acum.

— *No me mientas!*¹ Adică vrei să cred că nu ești mai mulțumit de noua ta viață?

¹ „Nu mă minți!”, în limba spaniolă.

Nu deslușesc ce-i răspunde tata, dar îi aud vocea. Nu știu cum ar putea să-l împace pe fratele meu vitreg. O să fim încordați tot weekendul.

— *Nu* am înșelat-o pe mama ta! răbufnește tata. Și nu îți permit să-mi vorbești atât de nerescușos...

— De ce să respect o persoană care nu mă respectă *pe mine*?

— Cine mai vrea o porție de desert, ca să nu trebuiască să-i ascultăm? întrebă *abueta*, frecându-și palmele.

Abuelo scrâșnește din dinți. Exact așa făc tata și Dave. E ciudat că trei persoane diferite fac gesturi atât de asemănătoare.

— E normal să fie supărat, spune Pops încet. Cred că lui Dave îi e foarte greu.

Pops n-ar accepta în veci o astfel de purtare dacă ar veni din partea mea. Dar, la urma urmei, *eu* sunt copilul lui. Dave nu e. Pentru fratele meu vitreg, Pops e tipul care a dat buzna în viața lui și i-a distrus familia. Nu vreau să mă gândesc la faptul că viața noastră, casa noastră, locul unde certurile sunt acceptabile și unde mă simt în siguranță există datorită faptului că Dave a fost nevoit să crească fără tată.

Pe de-o parte, aș vrea să-l pocnesc pe Dave pentru că ne-a făcut pe toți să ne simțim aiurea. Dar, pe de altă parte, știu că nu e cinstit să gândesc așa. Mi-aș dori ca ei doi să nu se mai certe, mai ales că e și Miles de față.

Îmi scot telefonul din buzunar, sperând să-mi distrag atenția. Văd că mă sună Jesse. Mă încrunt. În ultima vreme, noi doi am făcut schimb de mesaje mai des decât de obicei, însă tot mi se pare ciudat că mă sună de Ziua Recunoștinței. Ies în hol. Între timp, telefonul nu mai sună, dar în secunda următoare primesc un mesaj de la el. *Miles e la tine?* Sub mesaj văd o notificare: patru apeluri pierdute. Toate sunt de la Jesse.

Oare s-a întâmplat ceva? Îl sun. Îmi răspunde imediat:

— Salut! Miles e la tine?

Are un ton hotărât, la obiect.

— De ce întrebi? S-a întâmplat ceva?
Arunc o privire în sufragerie. *Tia* Camila gesticulează larg cu furculița, iar Miles o ascultă cu atenție. *Abuelo* clatină din cap.

— A, nu. Am mers acasă la Miles, să petrecem puțin timp împreună. Dar a plecat adineauri. Nu prea are sens să plece de acasă, tocmai de Ziua Recunoștinței. M-am gândit că s-ar putea să fie la tine.

Simt fiori pe șira spinării. Ce ciudat că-mi spune chestiile astea!

— Uite care-i treaba, Jesse. Nu te privește dacă Miles e sau nu aici.

— Ba mă privește, mă contrazice el. *Cineva* trebuie să aibă grijă de Miles.

— Poftim? Ce tot îndrugi, Jesse?

— Ești o prefăcută! Nu-i OK să-l *minți*, Simone. Nu e corect. Ar putea să se *imbolnăvească*.

Rahat! Nu am bănuț niciodată că Jesse ar putea fi cel care mi-a trimis biletele alea. Credeam că suntem prieteni. Adevărat, nu ne-am împrietenit de mult, dar nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea lui. Am un gust amar pe limbă.

Simt că mi-au luat foc urechile.

— Nu te privește! repet eu. Jesse, lucrăm împreună la spectacol. Dacă voiai să afli mai multe despre mine, nu înțeleg de ce nu...

— Nu e vorba despre tine! se rățoiește el. Dacă ți-ar păsa cu adevărat de Miles, nu ai...

— *Aha!*

În sfârșit, mi-a picat fisa.

— Nu sunt singura care îl place pe Miles, nu-i așa?

Tace, dar știu că am dreptate. Jesse era de față când eu și Miles ne-am sărutat în fața sălii de spectacole și pe coridor. E vecinul lui Miles, așa că știe întotdeauna când vin acasă la el. Are sentimente pentru Miles. *De asta* mi-a lăsat Jesse bilete în dulăpior. De fiecare dată când vorbeam cu el la repetiții, de fapt pe Jesse nu-l interesa

ce am eu de zis. Voia doar să afle mai multe. Voia să-l protejeze pe Miles de *mine*.

— Nu contează.

Oftează, ca și cum o povară imensă i-ar apăsa umerii. Pe urmă adaugă:

— E Ziua Recunoștinței, așa că timpul s-a scurs.

— Ce vrei să spui?

Îmi închide în nas.

Rahat!

CAPITOLUL 28

După convorbirea cu Jesse, butonez înnebunită telefonul, căutând indicii că lucrurile au luat-o razna. Nu am nicio notificare nouă. Într-un fel, e de așteptat, din moment ce nu mai vorbesc cu Lydia și Claudia, iar Miles nu-mi dă mesaje, fiindcă e la mine în sufragerie. Parc-aș fi într-un oraș-fantomă digital.

Haide, Simone, gândește! Dacă ai fi în locul lui Jesse, cum le-ai trimite o astfel de veste cât mai multor oameni? Când mi-a aflat secretul, Sarah le-a trimis mesaje tuturor cunoscuților ei, însă Jesse are un alt stil de a proceda.

Verific aplicațiile din telefon. Oare o să facă anunțul pe Instagram? Nu. Nu l-ar vedea suficienți oameni în același timp. Ar fi putut folosi Snapchat. Dar, când deschid contul meu de Snapchat, e plin de filmulețe cu oameni care cântă la petreceri sau care petrec timp cu propria familie, la cina tradițională de Ziua Recunoștinței.

Cum altfel ar putea să ajungă vestea la multe persoane deodată?

La naiba! Apăs pictograma Twitterului, dar aplicația se deschide mai greu decât de obicei. Niciodată nu durează atât de mult să se încarce. Lovesc ecranul cu degetul mare. Haide! Haide! Haide!

Primul mesaj din cronologie e o postare a departamentului de teatru a școlii „Sfânta Inimă a lui Iisus”.

Simone Garcia-Hampton, regizoarea piesei puse în scenă de școala noastră, are HIV. Am văzut-o la spitalul St. Mary's, unde merge pentru tratament, deci știu că e adevărat. Să nu spuneți că nu v-am zis!

Sunt sute de replici sub mesajul principal. Parcă nu se mai sfârșesc.

@MattlegQuagga: [GIF cu Steve Carell strâmbându-se]

@Purebob7777: Doamne! Ar trebui să-mi fac analize?????

@TinyAngel: Poate e doar un zvon, dar nu știu ce să zic.

@Heydayfix_97: Vai de mine și de mine! Ar trebui să ne pese că fata asta a făcut alegeri proaste?

@Bellswas: Asta pățești când te culci cu toată lumea; până la urmă, nici măcar nu știm de unde vine tipa...

Telefonul îmi tremură în mână, iar lacrimile îmi înceteșează privirea. M-am prefăcut că nu mi se va întâmpla așa ceva, dar până la urmă s-a întâmplat. Credeam că voi fi capabilă să împiedic dezastul ăsta dacă o să... dacă o să fiu *mândră* că sărut un băiat?! Ce *idiotă* sunt!

Picioarele mă poartă singure în sufragerie. Nu mă pot uita la nimeni. Nu mă pot da de gol. Nu vreau să plâng de față cu *abuella*, care m-ar ține în brațe până când mi s-ar usca și ultima lacrimă pe obraz.

— Simone?

Miles încearcă să mă atingă, dar mă feresc. Nu știu cum să-i explic. Nu ar înțelege. Nimeni din camera asta nu ar înțelege. Nici măcar *eu* nu pricep.

Tata și Dave încă se ceartă în camera alăturată. Cineva îmi vorbește, dar nu-mi dau seama ce încearcă să-mi zică. Totul pare pe dos. Mă trezesc în fața ușii, apoi ies în noaptea răcoroasă. Îmi

cuprind corpul cu brațele și încerc să nu bocesc, însă e prea târziu: mă ustură ochii, iar lacrimile mi se rostogolesc pe obraji.

Sunt atât de *proastă!* Proastă, proastă, proastă! O să se repete întocmai situația de la „Fecioara din Lourdes”, iar eu n-o să pot face nimic în privința asta. Unde să mă duc acum? Probabil va trebui să termin clasa a unsprezecea aici, pentru că e prea târziu să mă transfer în altă parte în anul ăsta școlar. Iar anul *următor...* Unde o să mă mai transfer?

Pops iese și el din casă, în urma mea.

— Simone! mă strigă el exasperat. Deja avem probleme cu Dave. Nu mai rezist și la crizele tale.

Crize? Aș vrea să țip la Pops, dar nu mă simt în stare s-o fac. Sunt pur și simplu epuizată.

Mă întorc spre el. E agasat. Își masează fruntea, iar cealaltă mână e proptită în șold. Nu spun nimic. Îmi șterg ochii cu mâneca. Nici eu n-o să rezist, mai ales dacă e supărat pe mine. Nu știu ce-o să fac. Cum a putut Jesse să facă un lucru *oribil* pentru simplul fapt că am îndrăznit să-l plac pe Miles?

— Pops, lumea știe.

— Lumea? Care *lume?* Și *ce* anume știe?

— Un... un băiat din clubul de teatru.

Parcă aș avea gâtlejul în flăcări.

— El... el a postat un mesaj pe Twitter. Un mesaj despre mine. Despre secretul meu. Acum toată lumea știe că sunt seropozitivă și toți mă consideră dezgustătoare.

Potopită de lacrimi, abia reușesc să-i povestesc. Mă simt din ce în ce mai mică stând aici, afară, în tricoul meu subțire. Virusul ar fi putut să măucidă, dar nu a avut ocazia. Sunt mai puternică decât el, și totuși nu pot face față mesajelor unor puști pe care nici măcar nu-i cunosc.

Pentru o secundă, Pops rămâne înmărmurit. Apoi răbufnește:

— Sun chiar acum la școala aia nenorocită!

Intră nervos în casă, fără să mă mai aștepte.

Dacă încă aş fi fost copil, aş fi crezut că el îmi poate rezolva problema. Când eram mică, aveam mereu impresia că Pops poate face orice. Dintre toate lucrurile pe care le păstrez din copilărie — amintiri, speranțe, temeri —, cel mai mult mi-aş dori să fi păstrat încrederea că el va găsi o soluție. Poate că așa nu aş mai fi simțit că lumea se năruie.

CAPITOLUL 29

Evident, anul ăsta am sărbătorit Ziua Recunoștinței într-un mod foarte diferit. *Abuelo* mi-a zis că a dus muncă de convingere cu Miles ca să se întoarcă acasă, după ce eu și Pops am dispărut la etaj. Pops a petrecut mai tot weekendul dând telefoane și șușotind cu tata. Se pare că toată lumea a vrut să-mi vorbească — *tía* Camila, *abuelo*, *abuela* —, dar nu știau ce să-mi zică. Deși *tía* Camila a reclamat mesajul de pe Twitter ca fiind abuziv, acesta nu a fost șters de pe platformă. Nici nu ar fi ajutat. Sunt sigură că elevii au făcut deja capturi de ecran, iar în clipa asta poze cu mesajul inițial circulă de la unii la alții, ca și cum și-ar oferi gumă de mestecat la școală, în timpul unei ore plictisitoare.

Mă gândesc să-mi închid telefonul. E plin de mesaje de la colegii din clubul de teatru și de la colegii mei de clasă. Îmi scriu tot felul de lucruri idioate — cum ar fi: *Ar trebui să-mi fac analize???* —, dar și unele inexplicabil de drăguțe, precum: *Mă rog pentru tine*. Am un mesaj chiar și de la domnul Palumbo: *Campiono, dacă vrei să vorbim, dă-mi un semn*.

De fiecare dată când văd numele lui Miles pe ecran, îmi feresc ochii. Mă obsedează gândul că am plâns în baie, de Ziua Recunoștinței, iar *abuelo* l-a rugat să plece pentru că nu mă simțeam prea bine. Îngrozitor de jenant!

Nu vreau să știu ce părere are Miles despre tot ce se întâmplă. Nu vreau să se poarte nemaipomenit de drăguț, mai ales fiindcă știu că oamenii se vor purta diferit cu el când ne vom întoarce la

școală. Nu vreau să-l izoleze și pe Miles. E destul că mă vor izola pe mine.

Citesc în fugă mesajele de la el, aproape sperând să conțină vorbe îngrozitoare, fiindcă așa o să-mi fie mai ușor să renunț la el. Dar primul lucru pe care îl văd pe ecranul mobilului e un emoticon în formă de inimioară. Arunc telefonul în sertar.

Nici nu știu ce e mai rău: mesajele de la el sau cele de la Claudia și Lydia, care se oferă să vină la mine, ca și cum n-aș fi țipat la ele înainte de vacanță. Oricum ar fi, refuz să mai citesc vreunul. Să mă gândesc la prietenii mei e ca și cum aș atinge o rană deschisă. Nici măcar nu a început să se vindece, iar dacă aș atinge-o, n-aș face decât să înrăutățesc lucrurile.

Spre surprinderea mea, Dave mă ajută ca situația mea să pară puțin mai normală. Luăm amândoi niște mâncare rămasă de la cină. Ne ducem în dormitorul taților mei. Ne așezăm pe patul lor imens și ne uităm la filmele *Hairspray* și *Mamma Mia!*, iar apoi la *Billy Elliot*. După aceea Dave găsește și alte filme, cum ar fi *Poveste din Cartierul de Vest* și *Cântând în ploaie*, ba chiar și *The Rocky Horror Picture Show*. Se ridică și dansează foarte prost pe melodia *Time Wrap*, dând haotic din picioare și din brațe până când râd atât de tare, încât fața mi se înroșește.

— Dacă spui cuiva că am făcut asta — mă amenință el, aruncându-se pe pat —, o să neg și nimeni n-o să te creadă.

Când îi cuprind gâtul cu brațele, se încordează puțin, dar apoi mă îmbrățișează și el. Îmi închipui că pentru Dave e foarte aiurea să se afle aici, mai ales acum. Partea bună e că, după incidentul de joi, nu se mai ceartă cu tata. Pentru prima dată în viață, nu suntem frați doar de sărbători.

Duminică am parte de o mare surpriză. Ralph, Brie și Jack intră în dormitorul părinților mei.

— Ce faceți voi aici? exclam uluită.

Dacă lasă niște necunoscuți să intre în camera lor, probabil că ai mei se simt foarte aiurea din cauza celor ce mi se întâmplă.

— Cum ați făcut rost de adresa mea?

— Am găsit-o pe Twitter, spune Brie, sărind pe pat. Și apoi ne-a dat-o Julie. Cel mai probabil, n-avea voie să o facă.

Nu pot să mă supăr pe Julie. Toate emoțiile mele se învălmășesc, alcătuiind un mare gol în stomacul meu și așteptând să fie rumegate. Se întâmplă atâtea chestii, că nu mai fac față din punct de vedere emoțional.

— Ne-am gândit că ți-ar prinde bine puțină companie, explică Jack. Ți-am adus ceva de ronțăit.

Trânțește o sacoșă pe pat. Scoate din ea o pungă de Doritos și una de biscuiți Oreo cu umplutură dublă.

Care băiat adolescent e atât de grijuliu? Încep să suspectez că Jack e mutant. La fel și Miles. Mă ridic în capul oaselor și trag pungile spre mine. Brie îi face semn lui Jack să se așeze lângă ea, dar el se așază în poala ei. Se prăpădesc de râs.

Schițez un zâmbet, dar gândul îmi fuge la Miles, la momentele în care am râs împreună de expresiile amuzante ale lui Eddie Redmayne, în *Les Misérables*, și la felul cum ne luam reciproc peste picior, din cauză că nu suntem în stare să mâncăm înghețată cum trebuie. Îmi amintesc cât de fericită mă simt când sunt în preajma lui.

Simt un fior copleșitor de durere.

Îmi îndrept atenția spre punga de Doritos.

— Mi-am adus laptopul, spune Brie, încă râzând. Ne putem uita la ce vrei tu. Dar să nu fie oribil!

— Păi, asta înseamnă că nu ne uităm la ce vrea ea, îi atrage Jack atenția. Oricum, tu urăști totul.

— Nu chiar *totul*.

Doamne! Cred că mai am puțin și o să vomit.

Ralph are decența să stea departe de pat. Pare de-a dreptul trist. Stă de unul singur, într-un colț. Oftez și îi fac semn să se așeze lângă mine. Da, este enervant și nesimțit, dar a venit la mine și, în plus, până acum nu s-a dat în stambă. Deja mi-a depășit așteptările.

M-am săturat de music-halluri — da, știu; așa ceva nu s-a mai pomenit —, așa că îi propun lui Brie să ne uităm la serialul *A Different World*.

— Ce serial e ăsta? o întreabă Jack pe Brie.

— Nu știu, îi răspunde ea. Și nici nu-mi pasă, atâta timp cât e bun.

— Stai, stai, *stai!* intervin eu, ridicând o mână. Adică nu ai văzut *A Different World*? E un serial clasic de televiziune. Oricine îl poate găsi pe Internet.

— Nu toată lumea îți împărtășește interesele demodate, zice Ralph, ridicând din umeri.

Îi arunc o privire ucigătoare, care îl reduce la tăcere.

— Nu-mi vine să cred așa ceva, declar eu, dându-mi capul pe spate. Am nevoie de mai mulți prieteni care să fie de culoare!

— Fii serioasă, Simone! Serialul ăsta s-a difuzat la televizor înainte ca noi să ne naștem. Din păcate, nu avem cu toții cunoștințele tale vaste despre cultura anilor optzeci.

Brie își dă ochii peste cap și pornește primul episod.

— E din anii nouăzeci! protestez eu. Și e un serial clasic, cu actori de culoare. Sunt sigură că ai văzut măcar un serial clasic cu actori de culoare. De exemplu, *Prințul din Bel-Air*.

— *Prințul* e altă mâncare de pește, intervine Ralph. A fost difuzat de multe canale de televiziune.

Și *A Different World* a fost preluat de mai multe canale. Sau cel puțin așa cred.

— Ce vreau să zic... spune Jack, uitându-se agitat la Brie. Dacă e ceva specific oamenilor de culoare, atunci ar fi de înțeles de ce niciunul dintre noi...

— O, *Doamne!* exclam eu, exasperată. E doar un serial „clasic” — în sensul general al cuvântului. Pun pariu că v-ați uitat cu toții la *Prietenii tăi*, care s-a dat la TV înainte să ne naștem noi.

— Nu prea e corect să le compari, zice Jack. *Prietenii tăi* se difuzează întruna, pe multe posturi.

— Și a apărut doar cu câțiva ani înainte să ne naștem, completează Brie. Așa că nu se pune la socoteală.

Ralph încuviințează dând din cap.

— Nu pot fi comparate.

— *Prietenii tăi* e un serial de rahat, declar eu, încrucișându-mi brațele la piept. Cum se face că au trăit atâta timp în New York, dar au cunoscut o singură persoană de culoare? A fost cel mai *alb* serial difuzat vreodată la televizor. În plus, Ross era un nemernic. Rachel ar fi trebuit să se cupleze cu Joey¹. El chiar se purta drăguț cu ea.

Se așterne tăcerea. Ralph se uită ciudat la mine, cu sprâncenele ridicate, dar nu mă contrazice. Jack face ochii mari.

— Știi ce? Ai dreptate, spune Brie, îndreptând un deget spre mine.

— Noi n-am spus că *n-o* să ne uităm la serialul ales de tine, zice Jack, întinzându-se după punga cu Doritos. Doar că nu știm despre ce e vorba.

— E un serial inspirat de *The Cosby Show*, le explic eu. În serial, fiica lui Cosby învață la o universitate dedicată studenților de culoare, la Hillman. La început, personajul trebuia să fie jucat de Lisa Bonet, dar ea rămăsese însărcinată, așa că i-au făcut vânt și au pus accent pe Dwayne și pe Whitley și...

Brie strâmbă din nas.

— Poftim? Bill Cosby? E un tip *oribil*...

— Știu, știu, oftez eu. Dar el nu face parte din distribuția serialului. În plus, toți preferații voștri au tot felul de bube.

Ralph ridică dintr-o sprânceană.

— *Cosby* e preferatul tău?

Scutur energic din cap.

¹ Ross, Rachel și Joey sunt numele unor personaje ale serialului de televiziune *Prietenii tăi*.

² În 2018 Bill Cosby a fost condamnat la închisoare pentru delict de natură sexuală.

— Nu, nu! *Serialul* e preferatul meu, deși e clar că are niște probleme. Toate lucrurile au. Pune primul episod!

Ne învârtim în jurul laptopului, împărțind gustări. Ralph se plânge că nu avem șervețele, iar Brie vorbește întruna despre cât de frumoasă e Lisa Bonet (evident, îi împărtășesc părerea). Când începem să ne uităm la al treilea episod, telefonul meu vibrează. Majoritatea cunoscuților mei au încetat să mă mai sune, așa că sunt nedumerită. Mă sună Lydia.

Las telefonul deoparte, iar Jack mă privește întrebător.

— E totul în regulă? se interesează el în șoaptă.

Dau aprobator din cap și iau câțiva biscuiți Oreo. Mi-a fost atât de greu să nu mă mai gândesc la situația mea — sau măcar să o ignor temporar —, încât n-am de gând s-o las pe Lydia să-mi strice buna-dispoziție.

Însă Lydia pare foarte hotărâtă. Mă sună de vreo douăzeci de ori. Mă holbez la mobilul meu. Ecranul se întunecă pentru o clipă, apoi se luminează din nou. Mi se strânge inima când văd că apare poza Lydiei. Vreau să vorbesc cu ea, dar îmi amintesc că nu a intervenit când Claudia a țipat la mine.

La naiba! Accept apelul și duc telefonul la ureche.

— Simone?

În fundal se aude zgomot, ca și cum prietena mea s-ar afla într-o autoservire sau într-un restaurant.

— Simone, ești bine?

Mă podidesc lacrimile. Mi-a fost dor de ea, dar nu mi-am dat seama că voi începe să plâng auzindu-i glasul. Mi-au lipsit vocea ei, îmbrățișările ei. Abia mă abțin să răbufnesc și să-i spun tot ce mă doare. Mă grăbesc să intru în baie. Încui ușa în urma mea.

Când lipesc iar telefonul de ureche, descopăr că vocea mea tremură.

— Da, sunt bine. Doar că... s-au întâmplat multe.

Multe e puțin spus.

— Sper că ești în regulă. Suntem foarte îngrijorate. Claudia...

Face o pauză, își drege glasul.

— Ne putem întâlni undeva, să vorbim?

Sunt nehotărâtă. Încep să mă distrez cu prietenii mei din Grup.
Cine-ar fi crezut?

— Acum am musafiri, așa că nu pot. Dar tocmai asta e problema, nu?

— Cum adică?

— Am început să ne certăm din cauză că nu mă mai întâlneam cu voi. Și am dat-o rău de tot în bară când v-am acuzat că voi mi-ați trimis biletele. Îmi pare rău că am fost așa o scorpie.

— Nu ești o scorpie.

Îmi dau seama că vorbește serios.

— Eram toate supărate unele pe altele. Credeam că ne ignori din cauza lui Miles, când, de fapt, tu aveai o grămadă pe cap. *Încă* ai enorm de multe pe cap. Nu vreau să te rănesc și eu. Să știi că m-a durut când ai zis că e posibil ca noi să-ți fi lăsat biletele.

— Știu. Atunci când Sarah le-a spus tuturor, nu am crezut că...
Înghit în sec, iar lacrimile mi se opresc în gât.

— Ai avut încredere în ea, îmi zice Lydia cu blândețe. A fost prima ta iubită.

— Da, așa e. Probabil... m-am gândit că, dacă ea a fost în stare s-o facă, atunci poate că și voi ați fi în stare. Nu știu, e...

— E copleșitor, murmură ea. Înțeleg.

— Da. Este.

Dau din cap, uitând că nu mă poate vedea. Îi zic:

— Dar ai dreptate. Ar *trebui* să stăm de vorbă. Vino la mine, dacă vrei.

— Pot s-o aduc și pe Claudia?

Nu spun nimic. Claudia m-a acuzat că mă prefac.

— Vrea foarte mult să-și ceară scuze, spune Lydia, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Dar pot veni doar eu, dacă vrei așa.

— Poate să vină și ea.

Toată familia mea e aici, alături de mine. Și Brie, și Jack, care în clipa asta sunt absorbiți de serial. Chiar și Ralph. Dacă Claudia are ceva aiurea de zis, pot să apelez la ceilalți.

— Ar trebui să veniți amândouă.

— Chiar? Super! Ce bine!

Îi simt zâmbetul în voce.

— Da. O să las ușa descuiată, să puteți intra.

Când aud soneria, la un sfert de oră după discuția noastră, mă aștept să le văd pe amândouă la ușă, dar e doar Claudia. Ne privim. Înghite în sec. Și eu sunt emoționată. Îmi șterg de blugi palmele transpirate. Se uită la mașină — probabil acolo e Lydia —, apoi din nou la mine.

— De ce m-ai lăsat să vin? întreabă ea, băgându-și mâinile în buzunar. Nu credeam că o să vrei.

Mă uit la părul ei. E tuns mai scurt, aproape la fel de scurt ca al lui Anne Hathaway, în rolul ei din *Les Misérables*. Probabil că s-a tuns de curând. Părinții ei sigur au luat-o razna când au văzut-o. Mă cuprinde tristețea când îmi imaginez scena. Mă forțez să nu-mi feresc privirea.

— Chiar nu știu, recunosc eu, ridicând din umeri. Mă mir că ai venit.

Mă privește lung. Dacă așteaptă să adaug ceva, așteaptă degeaba.

— Mi-ai lipsit mult, îngaimă ea, în cele din urmă. Nu-mi vine să cred că m-am purtat urât când tu încercai să-mi spui ceva important. Știu cât e de greu să-i spui cuiva că nu ești hetero. Nu ar fi trebuit să mă iau de tine. A fost o chestie de rahat și nu mă aștept să mă ierți. Îmi pare rău...

Pe față i se citește îngrijorarea. Înseamnă că s-a gândit la situația în care ne aflăm, că s-a gândit la mine la fel de mult cât m-am gândit și eu la ea. Deschid ușa mai larg, pășesc afară.

— Am vrut să-ți zic mai devreme, spun eu, mușcându-mi obrazul pe dinăuntru. Dar am crezut că...

— Ai crezut că o să mă port așa cum m-am purtat.

Oftează și adaugă:

— Sunt oribilă.

— Simt că mă înmoi pe dinăuntru.

— Da. Puțin, o tachinez eu.

— Îi cuprind umărul cu un braț. Gestul meu o surprinde.

— Nu știu dacă sunt cu adevărat bisexuală.

— Ești, spune ea, cu un ton autoritar.

Ridic o sprânceană, iar Claudia tace câteva clipe.

— Eu nu... Știu că m-am purtat foarte urât. Bineînțeles că te poți considera o persoană bisexuală, dacă asta simți că ești. Și Lydia s-a simțit ciudat la început, când și-a dat seama că e bisexuală. Ați putea vorbi despre chestia asta.

Mi-e greu să mi-o imaginez pe Lydia trecând printr-o criză a sexualității. Mi-a povestit despre băieții cu care s-a întâlnit — în special despre Kevin, cu care a avut o relație în clasa a noua, înainte să mă transfer la școala asta. Vorbește des despre fetele care-i plac.

Poate de asta ne-am împrietenit atât de repede. Ele nu-și ascund orientarea sexuală și nici nu se rușinează de ea. Într-un fel, seamănă cu tații mei. Poate am simțit că ne asemănăm încă dinainte de a vorbi despre bisexualitate.

— Îmi pare tare rău, repetă Claudia. Înțeleg dacă încă ești supărată. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin la tine.

— Îmi lovesc umărul de al ei, cu un gest jucăuș. E prima dată când am auzit-o cerându-și scuze față de mine. Hotărâsc să-i accept scuzele.

— Vrei să intrăm? îi propun, făcând un semn către ușă. Dacă o să vorbim așa în continuare, o să mă apuce plânsul.

Ea râde, dar eu vorbesc serios.

Claudia face cu mâna spre mașină, iar Lydia coboară imediat. Aleargă spre noi și, nu după mult timp, brațele ei îmi cuprind gâtul. O îmbrățișez. Dacă n-aș fi gata-gata să plâng, le-aș spune cât de mult mi-au lipsit.

* * *

Dacă Brie și Claudia n-ar fi fost implicate în propria relație, sunt sigură că s-ar fi căsătorit. Nici nu apuc să le fac tuturor cunoștință, că ele deja chicotesc într-un colț.

— Să văd dacă ghicesc! Simone v-a pus să vă uitați la *A Different World*, așa-i?

Claudia dă aprobator din cap și trupul i se scutură de râs.

— Cred că am adormit când m-a pus să mă uit prima dată la serial. Măcar nu v-a obligat să vă uitați la music-hallul ăla francezesc, deprimant.

— *Les Mis* e un clasic! izbucnesc eu, indignată.

Brie își arcuiește o sprânceană și comentează:

— E clar că tu știi multe despre *clasiți*.

— Habar n-aveam că-ți plac music-hallurile, zice Jack, întorcându-se către mine. Ca lumea!

— Chiar îi plac? întrebă Ralph.

Claudia izbucnește în râs.

— E puțin zis că îi plac.

— Simone e regizoare, zice Lydia, strângându-mă de umăr. La începutul lunii viitoare școala noastră pune în scenă *Rent*, o piesă incredibilă. Ar trebui să veniți și voi la spectacol.

Nu m-am mai gândit la piesă în ultima vreme. Cine știe ce se va alege de ea?

— Păi — zic eu —, nu știu dacă termenul *incredibilă* e tocmai...

— E foarte ca lumea, intervine Brie, înclinând capul spre mine. Îmi place mult filmul *Rent*.

Filmul? Nu music-hallul original, incredibil, inovator de pe Broadway, de la care a pornit totul? Bine, mă rog...

— Ar trebui să mergem cu toții să-l vedem, propune Ralph. Mie mi-ar plăcea să merg.

Ce enervant! Nu are voie să fie drăguț cu mine! Nu vreau să plâng în fața lui *Ralph*.

— Hei, ia stai! Nenorocitul care te-a dat de gol lucrează și el la piesă, nu?

Claudia se strâmbă și ia punga cu Doritos, apoi comentează:
— Sper că directoarea o să-l spulbere.

Simt un gol în stomac. Nici măcar nu m-am gândit cum vor reacționa cei de la școală. Încă un aspect pe care m-am străduit să-l ignor.

— Stai! exclamă Lydia, aplecându-se către mine. Spune-mi tot ce s-a întâmplat de joi încoace!

— Chiar așa! adaugă Brie, privindu-ne. Povestește-ne ce s-a întâmplat?

Nu prea am chef să povestesc. Îmi vine să vomit când mă gândesc la mesajul ăla de pe Twitter și la faptul că toată lumea îmi știe secretul. Dar acum, când îi am alături pe Lydia, pe Claudia și pe cei din Grup, mă simt în siguranță. Nu mai trebuie să țin piept situației de una singură.

Oftez și mă trântesc pe pat. Furia îmi clocotește în piept.

— Sigur! Haideți să vă povestesc despre căcăciosul ăla de Jesse.

CAPITOLUL 30

Abia dac-am închis un ochi duminică noaptea. Toată lumea se învârtea prin casă și discuta cu voce tare. Tata și Dave nu se mai ciorovăiesc, dar au început alții: tata și Pops se ceartă în privința mea, *abuelo* și *abuella* își dau și ei cu părerea, iar *tía* Camila le spune să se liniștească. Probabil că nu aș fi dormit bine nici dacă familia extinsă nu ar fi fost în vizită la noi.

A fost ideea mea să vin la școală înainte de întâlnirea de luni, cu doamna directoare, ca să iau o temă lăsată în dulăpiorul meu. Am crezut că așa ar fi mai ușor. E mai simplu să stau acasă și să vin la școală după ce se termină orele, decât să-mi adune secretarele lucrurile și să mă bârfească. Evident, m-am înșelat.

Am intrat în școală abia de câteva minute, dar deja simt că mă fixează sute de ochi. Toți tac când trec prin dreptul lor. Lydia și Claudia mă flanchează ca doi bodyguarzi. În mod normal, nimeni nu s-ar întoarce să mă privească. De obicei, elevii sporovăiesc pe coridoarele școlii, râd și sunt interesați de propriile vieți. Ce se întâmplă acum e exact *opusul* normalității.

— Poate că nu-i nevoie să te duci la dulăpiorul tău, sugerează Claudia, uitându-se cu subînțeles la Lydia. E posibil să mai fie lume și acolo. Putem să-ți aducem noi lucrurile.

— Vreau să-mi iau lucrurile din dulăpior și să plec, le răspund, clătînând din cap.

Nu vreau să mă mai întorc la școala asta. Sunt convinsă că o parte dintre părinții elevilor și-ar dori să nu mai învăț aici. Le-aș face o favoare dacă aș pleca.

Teoria mea se confirmă când ajungem în dreptul dulăpiorului meu. Pe el, cineva a scris cu marker roșu-aprins cuvintele FĂRĂ CURVE ÎN ȘCOALA NOASTRĂ. Îmi vine să urlu, să plâng, dar nu reacționez deloc. Clipesc întruna. Sincer, mă așteptam la așa ceva. Mesajul ăsta nu e deloc diferit de cele de pe Twitter.

— Simone, zice Lydia, poate...

Trec de dulapul meu. A fost o idee proastă să vin la școală. Am sperat că nu va fi atât de rău cum mi-am imaginat, că nu se va da atâta importanță veștii.

Ușile sălii de spectacol sunt deschise. Uitasem că se fac repetiții în timpul orelor. Spectacolul va avea loc în weekendul ăsta. Arunc o privire în sală. Doamna Klein e pe scenă și tocmai ține un discurs. Domnul Palumbo stă în spatele ei, cu brațele încrucișate la piept. Ar trebui să mă simt ușurată că echipa tehnică nu e prezentă, dar tot simt o senzație de amorțeală în piept. Intru ca și cum aș fi teleghidată, atrasă de cei de pe scenă.

Doamna Klein se uită în direcția mea, apoi tace brusc. Se holbează la mine ca și cum aș fi o fantomă. Îmi spune:

— Simone, putem vorbi între patru ochi?

Auzindu-i cuvintele, capetele se întorc spre mine și încep șușotelile. Îmi vine să urlu. Dacă nu mi-ar fi zis nimic, aș fi putut pleca de aici neobservată.

Doamna Klein coboară de pe scenă și se îndreaptă spre culoar. Mă grăbesc s-o ajung din urmă. Cât durează acest drum al rușinii, simt că toți ochii sunt ațintiți asupra mea.

— Uite ce-i, începe profesoara după ce ieșim din sală. Îmi dau seama că e o perioadă foarte grea pentru tine. Vreau să știi că am șters mesajele on-line și am suspendat contul ăla de Twitter.

Nu mi-e de mare ajutor acum, dar apreciez faptul că, pentru prima dată în acest an, doamna Klein se poartă amabil cu mine.

— Mulțumesc.

— Nu ești singură, îmi zice ea, punându-mi o mână pe umăr. Te susținem cu toții.

Îi zâmbesc.

— Dar, continuă doamna Klein, nu trebuie să consideri că situația asta e neapărat negativă.

— Poftim?!

Nu-mi dau seama dacă am înțeles greșit. Poate că vrea să-mi transmită ceva profund.

— Nu înțeleg la ce vă...

— Sunt sigură că și altora le-ar părea rău dacă ar afla ce s-a întâmplat...

Tonul ei coboară și mai mult. Îmi vorbește ca și cum mi-ar da un indiciu despre cadoul pe care mi l-a cumpărat de ziua mea.

— ... Inklusiv câtorva dintre jurații Festivalului de Teatru pentru Liceeni.

Pentru o secundă, rămân fără cuvinte.

— Știți ce? izbucnesc eu. Duceți-vă naibii!

Are tupeul să se simtă ofensată de cuvintele mele.

— Simone...

— Doamnă Klein!

Vocea domnului Palumbo e ca un tunet. Ne întoarcem amândouă spre el. Bănuiesc că ne-a urmărit până aici. I se adresează profesoarei:

— Vă rog să plecați de la repetițiile de astăzi! Acesta e un spațiu unde oricine trebuie să se simtă în siguranță, inclusiv *toți* elevii.

— Nu sunteți superiorul meu! se răstește ea, roșind. Mai am multe lucruri de făcut aici. Nu-mi place să mi se vorbească de parc-aș fi copil.

— Putem merge să discutăm chestiunea asta cu doamna directoare, dacă doriți, o provoacă Palumbo.

Se aude o exclamație colectivă de uimire. Câțiva elevi asistă la schimbul lor de replici. O singură privire din partea domnului Palumbo e de-ajuns să-i reducă la tăcere.

— Nu mă deranjează să anulez restul repetiției de azi, adaugă el.

— Bine, fie! răspunde scurt doamna Klein. Să mergem! Pornește spre coridor. Domnul Palumbo se pregătește s-o urmeze, dar apoi se oprește în fața mea.

— Ești foarte curajoasă, Simone. Nu apuc să-i răspund. Cei doi profesori ies din sală. Ceilalți se holbează la mine. Mă simt ca un peștișor captiv într-un acvariu minuscule. Dar peștișorii nu sunt niciodată priviți de *atâția* ochi. Câțiva elevi coboară de pe scenă și se apropie de mine. Am parte de atâta atenție încât mă simt ca una dintre surorile Kardashian.

Eric vrea să-mi spună ceva.

— Simone, nu trebuie să...

Nu știu ce să le spun și nici cum ar trebui să le vorbesc, din moment ce nici mie nu mi-e clar ce simt cu privire la situația asta.

— Vreau să fiu singură câteva momente, îi zic lui Eric.

Ies din sală. Imediat, aud cum cineva se apropie, așa că iuțesc pasul. Sunt Lydia și Claudia. Era de așteptat să nu mă lase singură mai mult de câteva minute.

Intru într-o toaletă. Miroase a parfum, a fixativ și a deodorant. Pare pustie. Intru într-o cabină și încui ușa. Îmi vine mai ușor să plâng aici.

Niciodată nu m-am simțit atât de proastă. Mă ghemuiesc pe capacul toaletei.

Oare cum s-au descurcat oamenii la prima epidemie de SIDA? Cum au făcut față când oamenii mureau pe capete și restul lumii ignora realitatea acestora? Închid ochii. Ryan White a fost un simbol al celor infectați cu HIV și al bolnavilor de SIDA. A fost diagnosticat cu mult timp în urmă, în anii optzeci. Din cauza stigmatizării, a trebuit să lupte ca să i se permită să studieze la școală. Mama lui a fost obligată să le spună oamenilor că nu se teme să-și

atingă copilul. Nici măcar nu putea să țină secretă boala lui pentru că pe atunci nu existau medicamente care să țină virusul sub control, ca acum. Mai că mă simt vinovată fiindcă permit situației să mă tulbure atât de tare. De fapt, pe mine virusul nu mă afectează la fel de mult ca pe Ryan.

— Simone, ești aici?

E Miles. Îmi acopăr ochii cu palmele. Am senzația că nu l-am mai văzut de-o *veșnicie*.

— Ce faci aici? îl întreb eu, tușind ca să-mi maschez tremurul vocii. Ești în toaleta fetelor. O să se ia cineva de tine dacă te găsește aici.

— Prietenele tale mi-au zis unde ești. Le-am promis că o să încerc să vorbesc cu tine. N-am crezut că o să vii la școală astăzi. Nu ai fost la ora de istorie pentru avansați.

— Am venit să iau niște chestii.

— De unde? Din toaletă?

Pufnesc, mă ridic și deschid ușa cu piciorul. Miles pare palid, dar adevărul e că lumina de aici e oribilă. Prin fereastră pătrunde doar o mică rază de soare, iar luminile din tavan pâlpaie.

— Nu cred că a fost o idee bună să vin la școală azi, îi șoptesc. Nu vreau să mai ies de aici. Aștept să înceapă ședința. Vii și tu?

— Sunt obligat să fiu prezent la ședință. Ai mei mi-au zis că directoarea mă bănuiește pe mine. Crede că eu am postat mesajul pe Twitter.

— Nu se poate! exclam eu. O să le spun că nu e adevărat.

— Nu e important.

Miles strânge din buze.

— Simone, îmi pare foarte rău că treci prin așa ceva. Nu s-ar fi întâmplat, dacă nu am fi fost împreună.

— Nu-i adevărat, îl contrazic eu, trecându-mi degetele prin păr. Nu vreau să-l aud cerându-și scuze pentru un lucru de care nu se face vinovat.

— Probabil că s-ar fi întâmplat indiferent dacă nu am fi fost împreună. Tipul care le-a spus tuturor despre virus mă urăște. OK, poate nu pe *mine*, dar urăște faptul că eu și Miles suntem împreună.

— Știi cine a făcut-o? întrebă el, făcând un pas spre mine. Cine e?

Nu vreau să-i rostese numele. Miles și Jesse au lucrat cot la cot încă de la începutul anului, iar dacă îi spun, va trebui să fiu martoră la emoțiile pe care vestea asta le-ar putea trezi în Miles: mânie, tristețe, șoc. Să fim serioși! Sunt prea obosită ca să mai fac față și emoțiilor altora; abia reușesc să mă descurc cu *ale mele*.

Dar acum, când Miles e aici, nu vreau să plece. Așa s-a întâmplat cu Lydia și Claudia când le-am văzut la ușa mea. Abia acum îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit Miles.

Ridic din umeri și îi răspund:

— Nu vreau să vorbesc despre subiectul ăsta. Va trebui să găsesc o soluție să trec peste treaba asta.

— Ce soluție?

— Probabil mă voi transfera din nou, la altă școală, îi zic, cu ochii ațintiți în podea.

Observ că poartă încălțări cu crampoane. Uimită, ridic privirea.

— Jucai *lacrosse*?

— Nu. Doar pierdeam vremea.

Nedumerit, clatină din cap.

— Cum adică o să te transferi din nou?

— La fosta mea școală s-a întâmplat ceva asemănător, îi explic eu, încă uitându-mă la încălțările lui.

Mă gândesc la cât de bine arată când joacă *lacrosse*. Nu mai contează că mi-am ales prost momentul pentru asemenea gânduri.

— De aceea m-am transferat aici. Cum clasa a unsprezecea e pe sfârșite, mă gândeam să trimit în avans cereri pentru înscrierea la facultate.

Miles îmi cere socoteală:

— Asta-i tot? O să fugi, pur și simplu?

Dacă aș învăța într-o școală mai mare, aș întâlni multe feluri de oameni, poate chiar și persoane seropozitive. Cumva, astfel de persoane reușesc să trăiască în viața reală, fac față anilor de liceu, pe urmă își găsesc o slujbă și își întemeiază o familie.

Așa s-a întâmplat și în cazul lui Javier Muñoz, cel care a jucat rolul lui Hamilton și pe care Jesse nu îl suportă. Nu înțeleg cum de a putut Javier să le spună tuturor că e infectat cu HIV fără să izbucnească instantaneu în flăcări. Cu toate astea, oamenii au continuat să meargă la spectacolul lui, să stea la cozi imense pentru a-l întâlni, să-i strângă mâna, să-l atingă. Știau cât de talent era Javier. Încerc să-mi stăpânesc lacrimile.

Oamenii care s-au dus să-l vadă pe Javier Muñoz jucând nu sunt asemenea lui Jesse și a puștilor de aici. Sper că porcăriile astea se întâmplă doar în licee, în clădirile pline cu puști fără multă experiență de viață. Sper ca mai târziu să fie mai bine. Dar nu știu cum va fi.

Poate că mă voi muta în New York și mă voi descotorosi de ceea ce mi se întâmplă acum așa cum te descotorosești de o haină murdară. O să fac ca Pops. El a plecat din Carolina de Nord. Familia și prietenii lui erau oficați fiindcă e gay. Pops s-a mutat într-un loc unde nimănui nu îi păsa dacă îl vedea sărutându-și iubitul pe trotuar. Nu le-aș spune *tuturor* că sunt seropozitivă, dar poate că într-o școală nouă, mai mare, nu voi mai fi nevoită să mă ascund. Miles nu are dreptate. Să mă transfer nu e același lucru cu *a fugi*.

— Nu înțelegi, îi zic, îndepărtându-mă de el. Habar n-ai cum mă simt.

— Haide, Simone! N-ar trebui să te dai bătută pentru că unii se poartă oribil.

— Normal! Ție ți se pare simplu.

Mă îndrept spre ușă.

Miles mă apucă de braț.

— Hei, așteaptă! Hai să vorbim.

— Nu mă dau bătută! izbucnesc eu. Încerc să mă protejez. Ai văzut ce mi-au scris pe dulăpior? Nu mă vor în școala lor, iar eu nu vreau să stau într-un loc unde nu sunt dorită. N-am chef să rămân aici și să se holbeze toată lumea la mine, disprețuitor, când intru în sala de clasă. Nu sunt...

Vocea mi se stinge. Închid ochii.

— Tu n-ai fost acolo.

Amintirile pe care m-am chinuit atâta să le uit ies acum la suprafață.

— Când toată lumea de la fosta mea școală a aflat că am HIV, m-am ascuns în toaletă toată ziua. Părinții câtorva fete au făcut petiție să fiu transferată într-o altă clasă. Nimeni nu vorbea cu mine. Nu aveam pe nimeni.

Eu nu sunt nici Ryan White, nici Javier Muñoz. Eu sunt eu. Tot ce vreau e să fiu normală.

— Eu... nici măcar nu știu ce să spun, băiguie Miles.

Miles îmi pune palmele pe umeri.

— O să-î rup în bătaie, declară el.

— Pe toți?

— Pe toți. N-o să scape niciunul. O să... Nu știu. Mă descurc eu. Nu vreau să-ți faci griji. O să te apăr.

— Nu ai cum, îi răspund, zâmbind firav. Nu poți schimba felul în care gândește lumea.

Ochii lui îmi cercetează fața.

— Eu nu pot, dar poate că *tu* poți. Nimeni n-ar fi capabil să te urască dacă te-ar cunoaște cu adevărat, Simone.

Of, frate! Acum sigur o să izbucnesc în plâns.

— Miles...

— Pot să te iau în brațe?

Îmi sprijin fruntea de pieptul lui. Miroase a transpirație și a detergent de rufe. Mă strânge în brațe, iar eu îl las să mă lipească de trupul lui.

— Îmi pare rău. Aș vrea să știu ce e de făcut.

— Și eu.

Rămânem îmbrățișați pentru un timp. Bătăile inimii mi se potolesc și respirația mea revine la un ritm normal. Apoi un anunț în difuzoare destramă vraja momentului.

Simone Garcia-Hampton este chemată în biroul doamnei directoare. Te rugăm să te prezinți în biroul doamnei directoare.

Mă încordez. De ce fac un anunț *public*?

— Nu-ți face griji. Mergem împreună, zice Miles și mă strânge mai tare în brațe. O să-ți dau hanoracul meu norocos, să-ți poarte noroc. N-o să fie așa de rău. Promit.

Ce mult aș vrea să-l cred!

CAPITOLUL 31

Eu și Miles intrăm împreună în biroul directoarei. Hanoracul lui norocos e atât de larg, încât am senzația că înot în el. În loc să ne lase să așteptăm în hol, o secretară ne face semn să intrăm într-o sală de ședințe. Probabil că aici se întâlnesc profesorii ca să discute despre elevii-problemă sau să organizeze întrunirile în care ne vorbesc despre pericolele consumului de droguri. Se pare că acum *eu* am devenit o problemă de interes general.

Aproape toată sala e ocupată de o masă mare din lemn, ovală. Mai întâi îi văd pe părinții mei, care se țin de mână. S-au așezat cel mai aproape de ușă. De cealaltă parte a mesei se află părinții lui Miles, prezenți aici din cine știe ce motiv. Îmi vine să vomit. Seamănă cu Miles — mă rog, *el* seamănă cu *ei* —, dar se aseamănă și între ei: au păr castaniu și ochi negri. Amândoi stau cu spatele drept. Mama lui își ține mâinile încrucișate, iar tatăl lui e încruntat.

— Bună, scumpo! mă întâmpină tata, făcându-mi semn către scaunul de lângă el. Ia un loc!

Doamna directoare Decker stă în capul mesei. Poartă o bluză bleu, iar ochelarii ei au alunecat aproape de vârful nasului. Ni se adresează tuturor:

— După cum știți, scopul cadrelor didactice ale școlii „Sfânta Inimă a lui Iisus” e să le ofere *tuturor* elevilor o experiență complexă de învățare. V-am chemat aici pentru că a avut loc un incident de neiertat, care a periclitat șansa ca elevii asemenea domnișoarei Garcia-Hampton să-și atingă potențialul maxim.

Își împreunează vârful degetelor și adaugă:

— Domnule Austin, doamnă Austin, poate nu știți ce se petrece. Ne temem că fiul dumneavoastră ar putea fi implicat.

Mi se pare foarte bizar că directoarea l-a implicat tocmai pe *Miles* în mizeria asta, când ar trebui să discutăm despre cum să-l pedepsim pe *Jesse*.

— Stați puțin! cer eu cu voce aspră.

Mama lui *Miles* întoarce capul spre mine și mă privește în ochi pentru prima dată de când am intrat aici, dar tatăl lui refuză să se uite în direcția mea.

— Câte persoane au aflat? o întreb pe directoare. Și *ei* de ce sunt aici?

Nu așa mi-am imaginat că-i voi cunoaște pe părinții lui *Miles*. Dar, dacă tot o să părăsesc școala asta, nici nu mai contează felul în care fac cunoștință cu ei.

— Simone — spune tata —, doamna Decker ne-a zis că fotografiile cu mesajele postate pe Twitter au fost trimise și către anumite grupuri Facebook pentru elevi și părinți. Dumneai crede că *Miles* ar putea fi implicat.

— *Miles* în niciun caz nu a..., dau eu să-l contrazic.

Domnul Austin mă întrerupe.

— Vă asigur că fiul meu nu ar face niciodată așa ceva.

Vorbește ca un spicher.

— *Miles* nu e nici pe departe atât de...

— ... de josnic, completează doamna Austin. Nu știu cine a născocit minciuna asta despre Simone.

Pops își mușcă buzele. El și tata schimbă o privire.

— Nu e o minciună, declar eu.

Dacă tot voi părăsi școala asta, măcar să plec făcând zarvă.

— Chiar sunt infectată cu HIV. Iar *Miles* nu a spus nimănui. Știu cine a făcut publică informația asta.

Doamna Austin mă privește uluită. *Miles* se uită insistent la ea, încercând să-i atragă privirea, dar nu cred că știe ce-ar putea să-i

spună. Ea se zgâiește la mine ca și cum tocmai i-am zis că răpirea copiilor e un hobby de-al meu. Bine că nu știe ce am făcut eu și Miles în bucătăria ei. Îmi imaginez că ar fi în stare să-l lege fedeleș pe Miles și să-l încuie în camera lui ca să-l țină departe de mine, la fel cum a făcut mama lui Penny, în *Hairspray*.

— Simone, asta înseamnă că știi cine a postat acele mesaje? întreabă doamna Decker.

— Bănuiesc cine e, îi răspund. Un tip care a aflat că am HIV și care m-a tot amenințat că le va spune tuturor dacă... dacă eu continui să mă văd cu Miles. A spus că sunt *periculoasă*.

— Stai puțin! intervine domnul Austin, ridicând o mână. Ai HIV și te-ai întâlnit cu *fiul* meu? Miles, ai idee cât de iresponsabil ești?

O palmă m-ar fi durut mai puțin decât vorbele astea.

— *Poftim?* exclamă tata.

Se ridică în picioare, abia stăpânindu-și furia, și i se adresează domnului Austin:

— Ia ascultă, amice! De ce n-o iei tu din loc și...

— Domnule doctor Garcia, domnule Austin! izbucnește doamna Decker. Nu tolerez un asemenea comportament în biroul meu. Domnule Austin, ca să vă calmați, vă anunț că Simone nu poate să le transmită altor elevi virusul...

— Dar dacă sângerează? o întrerupe el. Copiii mai și cad. Se lovesc. Ar fi putut să-l transmită oricui.

— Nu alerg de colo colo *mânjind* oamenii cu sângele meu, îi zic eu, încercând să vorbesc ferm. Iar dacă mă tai, eu am grijă de rană. În caz că nu știați, folosirea săpunului neutralizează virusul.

— Dar contactul sexual? continuă domnul Austin, uitându-se la tata. Până la urmă, vorbim despre niște adolescenți.

— Nu am venit aici ca să discutăm despre viața sexuală a ficei noastre, se răzoieste Pops, ci ca să aflăm dacă fiul dumneavoastră a răspândit on-line o informație *extrem* de personală.

Protestez:

— Pops, Miles nu...

— De ce aş face aşa ceva? întrebă Miles. Eu... țin la Simone. Nu vreau să se țipe la Miles pentru ceva ce nu a făcut. Eu sunt singura care știe tot ce s-a întâmplat.

— Nu Miles e vinovat, insist eu, sperând că vorbesc suficient de tare. E vorba de Jesse Harris, un băiat din clubul de teatru. Mi-a zis că m-a văzut la spital și mi-a lăsat săptămâni la rând bilete de amenințare, în dulăpiorul meu.

— De ce nu ne-ai spus? îmi reproșează tata. Simone, *de ce...*

— Pentru că n-am crezut că Jesse va face așa ceva. Mi-a zis să stau departe de Miles, iar eu m-am gândit că o să-i spună secretul meu, dar nu mă așteptam să fie atât de nemilos.

În cameră se lasă tăcerea. E clar că n-aș putea fi actriță. Nu suport să se uite toată lumea la mine.

— *Jesse?* repetă Miles. Adică vecinul meu?

— Da. Chiar el.

Doamna Decker scrie febril pe foile ei.

— Jesse Harris? întrebă doamna Austin, neîncrezătoare. Nu se poate! E un băiat tare bun.

— Simone nu *mente*, intervine Pops. Dacă susține că el a amenințat-o, atunci așa este.

— Dar fata nu a spus nimănui, protestează doamna Austin. De ce nu a făcut-o? De unde să știm că nu a mințit și despre altele? Adevărat, e vina lui Miles că nu ne-a spus despre situația asta...

— „Situație”? repet eu.

Ochii mei poposesc asupra lui Miles, dar el nu se uită la mine.

— Haide, Miles! continuă mama lui, coborând glasul.

Se apleacă spre el, ca și cum în sala asta ar fi doar ei doi.

— Știi cât am muncit cu toții ca să ajungi unde ești acum. Poți mai mult.

Nu mă aștept ca Miles să sară pe masă și să țină un discurs în apărarea mea. Nu mă aștept să țipe la părinții lui. Dar tăcerea lui

mă la prin surprindere, la fel și faptul că stă între ai lui și le permite să spună lucruri oribile. Simt un nod în gât.

— Mai mult decât ce? se răstește tata.

Tresar. În toată viața mea, e a patra oară când îl aud țipând.

— Medicamentele și tratamentul infecției cu HIV au avansat foarte mult, dar opinia publică a rămas în urmă. Știți de ce? întrebă tata, furios. Din cauza ignoranței. Din cauza oamenilor ca voi.

— Tată, *incetează*, te rog! Nu am spus nimănui fiindcă n-am vrut să ajungem în situația asta. Nu am vrut ca oamenii să afle și să se certe.

— Și de asta ai decis să minți? mă întreabă doamna Austin, privindu-mă dezaprobator. Ai hotărât să-mi expui fiul la un asemenea risc?

— Acum nu e vorba *despre el*, îi răspund eu.

Deși vorbesc mai încet decât ea, cuvintele mele răsună limpede în încăpere. Doamna directoare mă lasă să vorbesc, deși probabil că nu așa își închipuia că va decurge intrunirea.

— Țin foarte mult la Miles și nu vreau să-i fac rău. De aceea i-am spus că sunt seropozitivă. Dar acum vorbim despre mine. Despre mine și Jesse.

Liniștea din încăpere e aproape sufocantă. Îmi feresc privirea. Soții Austin nu își slăbesc fiul din ochi. Atmosfera e chiar mai tensionată decât când s-a țipat.

— Vă asigur că angajații școlii vor avea grijă de siguranța și sănătatea lui Simone, declară doamna Decker. Îl vom găsi pe Jesse Harris și vom desluși aceste situații. Domnule și doamnă Austin, vă mulțumesc că ați venit.

Părinții s-au ridicat deja, dar Miles trage de timp. Pe de o parte, îmi doresc să rămână aici. Pe de altă parte, îmi vine să urlu la el. Eu am sărit în apărarea lui, m-am asigurat că toți cei din sala asta știu că nu el mi-a scris biletele de șantaj. Dar, la urma urmei, Miles nu mi-a luat apărarea. Mă holbez la muchia mesei. Miles iese din sala de ședințe.

— Simone, povestește-mi cum s-a petrecut totul, mă îndeamnă
doamna Decker, înarmată cu hârtie și pix. Ia-o de la început.
Trag adânc aer în piept.

CAPITOLUL 32

Când ajung acasă, nu-mi iese din cap gândul că, de când eu și Miles am început o relație, dormitorul meu nu s-a schimbat deloc. De aproape două luni, nu am mai făcut curățenie pe aici. Dacă nu am fi avut atâtea pe cap, Pops ar fi venit de mult în camera mea și m-ar fi certat că e mizerie.

Sunt surprinsă că nu m-au pedepsit. De obicei, dacă le-aș fi ascuns părinților mei ceva atât de grav, aș fi fost pedepsită. Dar după ședința cu doamna Decker, imediat ce am urcat în mașină, am început să plâng. Cu siguranță, reacția mea a redus pericolul pedepsei. Pe deasupra, încă mai avem musafiri.

Dave și tata au început să-și vorbească din nou. *Abuela* și *tia Camila* prăjesc *plátanos*¹. Le aud de sus cum chicotesc, puțin amețite de băutură. O să-mi fie dor de ei când vor pleca, după spectacol. Tot nu mă simt în stare să cobor în bucătărie și să mă alătur veseliei generale. Dacă aș cobori, atmosfera s-ar schimba și toată lumea ar tăcea, fiindcă nu știu cum să se poarte cu mine.

Să stau în camera mea pare cea mai bună opțiune.

Citesc mesajele de pe grupul pe care l-am creat pentru a vorbi cu Lydia și Claudia. Mi-au propus să vină în vizită, dar ar fi nedrept ca ele să lipsească de la activitățile lor de după ore din cauza mea.

Le trimit un mesaj: *Mai veniți vineri, la spectacol?*

¹ Tip de banană care se folosește la gătit.

Claudia îmi răspunde imediat: *Întrebarea e dacă TU mai vii!*

Bat darabana în ecranul mobilului. Dacă mint, își va da seama. De asta n-am vrut să folosesc aplicația Google Hangouts. Am dezactivat notificările tuturor aplicațiilor, în special din cauză că Miles îmi tot trimite mesaje stupide prin care își cere scuze. Nu vreau să mă gândesc la el. Dar uite că exact asta fac.

Nu știu cum ar trebui să procedez. N-am idee dacă ne-am despărțit, dacă e bine să-l ignor mai departe sau dacă e cazul să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat. Poate o să mă transfer la o altă școală, și atunci nu va trebui să-mi mai bat capul.

Oftez, cu capul în pernă. Despărțirea pare un lucru... *permanent*. Bineînțeles că vor mai fi și alți iubiți, dar Miles e unic. Dave mi-a povestit despre propriile foste prietene, dar vorbește despre ele așa cum vorbesc adulții despre relațiile lor din liceu, știind foarte bine că au fost trecătoare.

Nu vreau să-l uit pe Miles. Nu vreau să nu-i mai văd zâmbetul sau să nu mai primesc mesajele lui în timp ce se uită la music-halluri. Vreau să-mi vorbească despre obsesia lui stupidă pentru *lacrosse*. Dar de fiecare dată când mă gândesc la el, simt o durere în piept. S-a purtat atât de frumos când i-am zis că am HIV! Ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Însă apoi au intervenit părinții lui și ceva s-a schimbat. Părea că nici nu putea să vorbească. Poate că nu a vrut s-o facă. Poate că, în cele din urmă, nu i s-a părut că merită osteneala.

— E totul în regulă aici?

Mă uit spre ușă. Tata și Pops stau în prag. Ciudat! Probabil că tata a aranjat să-i țină cineva locul la muncă — un lucru deloc ușor de realizat.

— Da, le răspund eu, gesticulând spre telefon. Mă uitam la un filmuleț amuzant.

— Deci..., începe Pops, intrând în camera mea. Jesse Harris...

— Da. Chiar el.

Observ că Pops are un plic în mână.

— Ți-a scris o scrisoare în care îți cere scuze, zice el. Așa cum i-a sugerat doamna Decker.

— Stați puțin! Deci directoarea a vorbit cu el? Cum a aflat Jesse că am HIV? Chiar m-a văzut la spital?

— Păi, o să afli din scrisoare, zice tata.

— Aha. Uau!

Nu mă așteptam să primesc o scrisoare din partea lui Jesse.

— Nu cred că are sens să încerci să înțelegi de ce a procedat așa, îmi spune Pops, așezându-se pe pat. Probabil că băiatul are probleme emoționale.

Jesse îl place pe Miles. Poate că, dacă nu ar fi făcut gestul ăla groaznic, mi-ar fi fost milă de el. I-aș putea spune lui Miles că Jesse are sentimente pentru el, dar nu m-ar face să mă simt mai bine. În primul rând, ar fi super-jenant. În plus, faptul că Jesse îl place e o chestie personală, iar eu respect intimitatea celorlalți.

— Da, recunosc eu. Probabil că ai dreptate.

— Așa-i, spune tata. Oamenii sănătoși din punct de vedere emoțional nu fac astfel de lucruri.

Ca de obicei, au o abordare rațională. Nu prea îmi amintesc ce mi-au zis despre Sarah. Mi se pare că tata a încercat să mă convingă că era invidioasă pe mine, ceea ce n-a făcut decât să-mi accentueze starea proastă. Pe atunci, mă gândeam obsesiv că nimic rău nu s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi ținut gura.

Nu știu cum aș fi putut proceda așa încât lucrurile să nu ajungă atât de departe. Probabil că ar fi fost cel mai bine să vorbesc cu directoarea la primul semn că ceva era în neregulă.

— Deși știu că sfatul meu nu prea o să te ajute, eu tot îți zic să nu-ți faci griji din cauza lui, spune Pops, intinzându-mi plicul. Jesse a fost exmatriculat pentru tot restul anului școlar, iar directoarea a zis că se gândește să nu-l mai primească la anul.

— Foarte bine!

Mă uit la scrisoare. Până în ianuarie, voi ști la ce universitate voi studia.

— Oare... ar fi aiurea să studiezi actoria după liceu?

Nu-mi vine să cred că am pus întrebarea asta tocmai *acum*.

— Sigur că nu, răspunde Pops, surprins. De ce ar fi aiurea?

— Păi...

Nu știu cum să explic ce simt. Chiar așa! *De ce* ar fi aiurea?

— Pentru că e o profesie destul de nesigură, iar voi doi aveți slujbe *atât* de bune! În plus, San Francisco e un oraș foarte scump, la fel și New Yorkul.

— *Cariño...*, începe tata.

Are lacrimi în ochi. La naiba! Nu-mi place deloc când ai mei plâng de față cu mine.

— Tu știi că nu mi-am dorit dintotdeauna să fiu doctor? adaugă el.

— Nu. Credeam că ți-ai dat seama că vrei să fii doctor după ce *tia* Camila aproape că a rămas însărcinată. Ea așa mi-a zis.

Tata se încruntă.

— Nu așa s-a întâmplat. Voiam să lucrez în construcții. Bunicul tău voia să muncesc cu el. Dar după ce am început munca am observat anumite lucruri. Afacerea nu mergea întotdeauna bine. Trebuia să împrumutăm mulți bani ca să ne menținem pe linia de plutire.

— Normal, zic eu. Nimic nu merge bine *întotdeauna*.

— Exact asta voiam să zic, continuă tata. Atunci mi-am dat seama că e posibil să eșuez într-un domeniu care nici măcar nu-mi plăcea. E mult mai bine să nu ai succes într-un domeniu care îți place decât să dai greș într-un domeniu care te face să te simți nefericit.

Ceea ce spune tata are foarte multă noimă. Îmi vine să plâng. Să fie atât de simplu? Am senzația că majoritatea adulților au slujbe care îi fac să se simtă foarte nefericiți. A trăi dorindu-ți să faci ceva complet diferit aproape că pare obligatoriu. Dar nu e chiar așa. Nici doamna doctor Khan, nici domnul Palumbo, nici mătușica Jackie nu par nefericiți.

— Simone, ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, spune Pops. Și e mare lucru dacă o zic eu, care am făcut armata. Pufnesc în răs.

— Și... îl completează tata.

Are un moment de ezitare. Se uită la Pops.

— Și mama ta biologică ar fi fost mândră de tine. Aș vrea să-ți putem povesti mai multe despre ea, dar nici noi nu știm mare lucru.

— Însă știm că te-a iubit, adaugă Pops. Era cât se poate de limpede. Am încercat să ținem legătura cu ea cât de mult am putut.

— Îmi amintesc că vorbeați despre ea, le zic eu, deși am doar câteva frânturi de amintiri. Chiar îi plăcea mult numele „Simone”, așa-i? Când i-ați spus cum m-ați botezat, ea a zis că-i amintește de...

— De Nina Simone, completează într-un glas tații mei.

Sunt incredibili. Tata își drege glasul și spune:

— Suntem *foarte* mândri de tine. Sper că știi. Nu ți-o spunem prea des, dar vrem s-o știi.

Mă uit la oamenii ăștia cărora nu le semăn, dar care mă iubesc și m-au învățat atât de multe lucruri.

— Știu, le răspund cu un zâmbet. Vă iubesc.

Aștept să iasă din cameră, apoi citesc scrisoarea de la Jesse.

Dragă Simone,

Nu știu dacă scrisoarea asta te va ajuta să-ți fie mai ușor. Mi-au zis că unul dintre lucrurile pe care trebuie să le fac e să-ți scriu. Îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc. De fapt, am vrut să suferi un pic. Tatăl meu a murit anul trecut. Obişnuiam să merg cu el la controalele lui medicale. Te vedeam des la spital. Când Palumbo ne-a făcut cunoștință, în prima zi de repetiții, am știut că te cunosc de undeva. Când îl așteptam pe tata, mă plimbam

aiurea prin spital și te vedeam de multe ori. Nu știu de ce m-a enervat atât de tare faptul că te distrai împreună cu alți puști. Pur și simplu așa simțeam.

Când tata mi-a zis că are HIV, n-am crezut că o să moară. Nu și-a luat niciodată pastilele. Totul s-a petrecut foarte repede. De când a murit, totul s-a dat peste cap. Mama și-a mai luat o slujbă, iar casa pare goală fără el. Nimic nu mai e ca înainte, oricât de mult încerc să mă conving de contrariu.

Am avut senzația că te prefaci. Te vedeam pe holurile școlii, cu prietenii tăi, și mi se părea nedrept că te purtai atât de normal. Oamenii cu HIV sunt bolnavi, iar eu îți ziceam că și tu ar trebui să te porți ca un om bolnav. Persoanele seropozitive sunt foarte nefericite – sau cel puțin tata era –, iar eu îți închipuiam că și tu ești așa.

Mi se părea nedrept. Nu știu cum altfel să descriu ce simțeam.

Îl știu pe Miles de mult timp. Mi-a fost vecin de-o viață, dar abia anul ăsta am reușit să-l cunosc mai bine. Îmi plac băieții și e evident că la capitolul ăsta eu și Miles nu semănăm. Mi-au zis să-ți scriu că nu este vina ta, și chiar nu este. Nu ești vinovată pentru nimic din ce s-a întâmplat. Nu-mi dau seama de ce îți scriu atâtea. Dar știu că meriți răspunsuri.

Habar n-am ce aș putea să mai scriu ca să te simți mai bine. Îmi pare rău că lucrurile au devenit atât de aiurea pentru tine. Nu pretind că nu m-am gândit că s-ar putea întâmpla așa ceva. Dar... Nu-mi venea să cred că ești seropozitivă și că îți merge bine; complet diferit, în comparație cu tatăl meu. Nu mi se părea cinstit.

Pe mine mă vor exmatricula, iar tu probabil vei pleca în altă parte. E un fel de echilibru, ca ăla de la finalul piesei Hamlet, despre care am vorbit la ora de engleză.

Încă o dată, îmi pare rău.

Jesse

CAPITOLUL 33

Ziua de vineri mă ia pe nepregătite. Trei luni mi-am tot imaginat cum voi reacționa în seara premierei. Știu că nu suntem pe Broadway, dar e prima dată când mi s-a încredințat regia unui spectacol adevărat. Le sunt datoare tuturor să merg la spectacol. Îmi tot repet lucrurile astea în minte, în timp ce mă îndrept spre școală.

Trag adânc aer în piept și îmi potrivesc rucsacul pe umăr. Toți elevii implicați în piesă ar trebui să intre pe ușa laterală a sălii de festivități. În fața intrării principale așteaptă o mulțime de oameni. Încă sunt destul de departe, deci nu deslușesc toate fețele, dar bănuiesc că nu au venit doar părinți.

O femeie vorbește atât de tare, încât vocea ei pițigăiată se aude chiar și în murmurul general:

— Nu-mi vine să cred că totuși o să joace piesa! De la bun început a fost o alegere neinspirată. Și, pe deasupra, cu fata aia ca regizor?! O fi un fel de *declarație de principii*?

Inima mi se strânge. Nu mă simt în stare să intru. Lucrurile astea nu ar trebui să se întâmple.

Intru repede pe ușa laterală, cu capul în pământ. Cea mai bună ascunzătoare e debaraua cu recuzită. Toate lucrurile de care avem nevoie se află deja în culise, așa că aici nu mă va deranja nimeni. Mă duc țintă la debara și mă strecor înăuntru.

Aud pași în dreptul ușii.

Apoi o voce răsună în apropiere:

— Unii se plâng de Simone.

Cred că a vorbit Katie, care l-a înlocuit pe Jesse, fostul șef al echipei tehnice.

— Poate ar fi bine să stea cineva la intrare și să verifice dacă toată lumea are bilete. Oamenii se poartă foarte urât.

— Dar nu sunt violenți, nu?

De data asta, a vorbit domnul Palumbo. Vocea lui blândă îmi amintește de domnul Feeny, din serialul *Boy Meets World*. E limpede că e stresat. Nici nu-mi pot închipui cum se simte acum, mai ales că el și doamna Klein nu-și mai vorbesc.

— Nu, nu cred, răspunde Katie. Ar fi de-a dreptul exagerat.

— N-am mai văzut așa ceva, recunoaște domnul Palumbo. Fii atentă! Du-te la doamna Klein și spune-i să roage câțiva voluntari să iasă la ușă și să împartă broșuri. O să încerc să le răspund la întrebări.

— Bine, spune Katie. O să putem începe la timp?

— Cred că da. Ai văzut-o pe Simone?

Strâng clanța în palmă. Nu mă simt în stare să vorbesc cu domnul Palumbo. Data trecută când am discutat cu el a fost dureros, deși nici măcar n-am purtat cine știe ce conversație.

Oftez și mă uit împrejur. Tot felul de pălării zac împrăștiate peste tot. Restul spațiului e ocupat de mormane de cutii deschise.

— Mă duc s-o caut, zice domnul Palumbo. În cel mai rău caz, începem fără ea. Dar nu cred că ar fi cinstit față de ea. Ești sigură că ai văzut-o intrând aici?

— Sunt sigură. A trecut glonț pe lângă mine. N-a spus nimic. Rahat! Eu crezusem că nu m-a observat nimeni.

— OK. O s-o caut.

Știu că îl dezamăgesc. Palumbo m-a ales pentru că a avut încredere în mine. O mulțime de colegi au învățat replici și cântece, au pictat decoruri și au învățat cum să le schimbe între ele în câteva secunde. Pentru spectacolul ăsta au muncit pe rupe foarte mulți oameni, inclusiv Palumbo. Nu-i pot lăsa baltă tocmai acum.

Nu se poate să mă dezamăgesc nici pe mine, fata care visează să regizeze cândva *Regele leu* sau *Fantoma de la operă*, fata ai cărei vis de câpătâi este să regizeze punerea în scenă a music-hallului *Hamilton*. Dar nu voi realiza nimic din toate astea dacă mă ascund. Nu trebuie să mă feresc de gândul pe care am încercat să-l ascund sub preș atâta timp: dacă mă dau bătută, mama mea biologică s-ar simți dezamăgită. Nu a apucat să mă cunoască, dar cred că nu i-ar plăcea dacă aș da bir cu fugiții.

Și eu aș fi dezamăgită de mine.

Cineva bate la ușa debaralei. Încremenesc. Cred că am fost deconspirată. La urma urmei, e o *nenorocită* de debara.

— Simone, ești acolo?

E vocea lui Miles.

Îmi mușc buzele. Dacă tac, poate c-o să plece.

— Îți văd pantofii. Știu că ești aici.

— Poate că nu *vreau* să stau de vorbă.

Împinge ușor ușa. Sub tricoul de echipament, e îmbrăcat complet în negru. E ciudat că pare atât de stânjenit. L-am mai văzut emoționat, dar nu așa.

— Plângi?

— Nu, răspund eu.

Faptul că îmi șterg ochii mă contrazice.

— Încerc să evit pe toată lumea.

În clipa asta nu e la fel de ușor să-l plac ca atunci când ne uitam împreună la filme, pe Netflix, sau când pierdeam vremea în parc, pe o bancă. Nu era simplu nici când eram la el în bucătărie, dar măcar părea simplu.

Miles intră în debara. Nu vreau să-i fac loc, însă reușește să se strecoare printre două rafturi.

— Dacă nu vrei să mă mai vezi, te înțeleg. Dar eu vreau să te văd.

— Chiar dacă sunt o paria? răbufnesc eu. Toată lumea — inclusiv părinții tăi — mă urăște, deși cei mai mulți nici nu mă cunosc. Nici măcar nu mi-ai luat apărarea.

— Nu-i corect să-mi reproșezi asta. Am încercat.

— Nu-i corect? Vrei să știi ce nu e corect? Ce mi se întâmplă acum. E ca și cum... a apărut o prăpastie uriașă, iar eu sunt pe o parte a abisului, cu familia mea și cu alți câțiva oameni care înțeleg, iar toți ceilalți sunt pe cealaltă parte. Credeam că mă susții. Am nevoie de oameni care să mă sprijine. E greu acum, dar e mult mai greu când sunt de una singură. M-am simțit foarte singură la ședință, când n-ai zis nimic.

— Simone! Doamne! Eu... N-am vrut să te simți singură. Probabil că nu te ajută cu nimic să auzi asta, dar nu... Pur și simplu m-am blocat. Nu sunt obișnuit să mă cert cu părinții mei.

Mă uit în podea. Nu știu ce să mai zic.

— Dar până la urmă tot m-am certat cu ei, continuă Miles. În parcarea școlii. Le-am spus că au zis porcării și că tu te-ai purtat de un milion de ori mai bine decât ei, chiar dacă ești doar un copil.

Îmi ridic repede privirea.

— Chiar le-ai spus așa ceva?

— Da. Le-am zis multe. Nu prea le-a convenit — și bineînțeles că m-au pedepsit —, dar le-am spus adevărul. Ar fi trebuit s-o fac în ședință. Îmi pare rău.

Nu mi-l pot închipui vorbind urât cu ai lui din cauza mea.

— Mulțumesc, murmur eu. Ai făcut ce trebuia făcut.

Mă țintuiește cu privirea, ca și cum așteaptă să-i mai zic ceva, dar eu tac. Sunt impresionată de ce a făcut, dar asta nu înseamnă că acum o să ne sărutăm.

— Ai de gând să stai aici, în debara? întrebă el, schimbând subiectul. Nu vrei să vezi spectacolul grozav pentru care ai muncit atât? Dacă-i pe-așa, de ce-ai mai venit?

Are dreptate. Am venit pentru că vreau să-l văd. Știu că o să iasă minunat. Voiam să mă mândresc în fața tuturor, în fața familiei

mele, a prietenilor mei, dar și în fața unor necunoscuți. Voiam să le văd expresiile când aveau să-i audă pe copiii ăștia cântând despre lucruri pe care mulți dintre noi nici măcar nu le înțeleg, chiar dacă ne gândim cu toții la iubire, la teamă și la moarte.

— Nu știu..., zic eu, uitându-mă la ușa. Credeam că vreau să văd spectacolul, dar... Toți sunt furioși din cauza mea, din cauza unui lucru pe care eu nu îl pot controla deloc.

— Nu e vina ta, insistă Miles. Știu că îți este groaznic de greu, dar ai muncit pe brânci pentru piesă. Nu te lăsa doborâtă!

— Și ce-ar trebui să fac? Să-i ignor? Dacă mă văd? Dacă vor întrerupe spectacolul fiindcă eu sunt de față? Munca tuturor s-ar duce pe apa sâmbetei.

— Nu o să-i înfrunți de una singură, spune Miles, și știu că e sincer. Sunt și eu aici, la fel și profesorii, prietenii și familia ta. N-o să fii singură. Dacă vrea cineva să țipe la tine, o să aibă de-a face cu mine.

— Nu vorbești serios.

— Ba da, spune el, apropiindu-se de mine. N-o să te dezamăgesc iar. Mai ales acum, când sunt aproape sigur că te iubesc.

Mă uit înmărmurită la el. Îmi zâmbește.

Nu se poate să facă un asemenea lucru. Nu se poate să-mi spună așa ceva acum.

Am rămas fără cuvinte. Pe de-o parte, aș vrea să-i atrag atenția că, de fapt, nu iubește pe nimeni, că are doar șaptesprezece ani și nu știe ce-i iubirea. Dar n-ar fi corect. Deși eu am aceeași vârstă, iubesc o mulțime de lucruri și o mulțime de oameni. Sunt copleșită de emoții. „Te iubesc” este una dintre cele mai înspăimântătoare propoziții. E ca și cum ți-ai scoate inima din piept și i-ai oferi-o cuiva, rugându-l să nu o calce în picioare.

Iar Miles a făcut pasul ăsta. Mi-a oferit inima lui.

— Vai, Miles!

Vocea mi se frânge.

Zâmbește. Dacă m-aș apropia puțin, l-aș putea săruta. Dar Miles pare că mi-a citit gândurile și face un pas în spate.

— Spectacolul începe. Vii?

Pentru o secundă, mi-aș dori să port hanoracul lui norocos. Dar n-am nevoie de el, fiindcă îl am pe Miles alături. Și când mă gândesc că mă temusem că va dori să fugă de tot ce se întâmplă!

Arunc o privire prin ușa întredeschisă. Afară văd oameni care vorbesc de-a valma, întrerupându-se unii pe alții. Mi se pare că ei aparțin unei alte lumi. Dar asta e lumea *mea* și eu hotărâsc ce se întâmplă în ea.

Îl iau de mână pe Miles.

— Bine! Să mergem!

CAPITOLUL 34

În câteva secunde, ceilalți observă că sunt lângă ei.

— Dar nu crezi că ar fi o reprezentare *autentică* a ceea ce înseamnă să trăiești când ai SIDA?

Bărbatul care a pus întrebarea arată ca un profesor abia ieșit dintr-o sală de clasă: poartă ochelari cu lentile rotunde și un sacou maro, din velur, deasupra unei cămăși albastre.

— Sunt convins că, dacă ne împărtășește experiența ei, o elevă cu HIV ne poate ajuta atât pe noi, cât și pe ceilalți elevi să înțelegem mai bine.

— În niciun caz! intervine o femeie albă, de vârstă mijlocie. Repet același lucru încă de când Mikey ne-a vorbit despre spectacolul ăsta. Ar trebui să fie un music-hall pentru elevi, dar nu s-ar zice, când auzi ce mizerii conține. Eu m-am opus *înainte* să aflu despre fata aia.

Deci ea e mama lui Mike Davidson. E ca și cum o secțiune de comentarii de pe Facebook sau Twitter s-ar fi întrupat în fața ochilor mei. N-am crezut că oamenii pot vorbi așa.

Fac un pas în față. Discuțiile se potolesc pe măsură ce oamenii mă recunosc.

Doamna Davidson rămâne cu gura căscată. Mă întreb dacă a citit cât de cât despre HIV. Poate că-i stă în fire să fie nervoasă. Nu-i zăresc pe toți cei adunați aici, dar cred că sunt suficienți cât să umple sala de spectacole. Evident, dacă încă mai vor să intre.

Domnul Palumbo îmi pune o mână pe umăr și îmi zice:

— Să știi că nu ești obligată să faci nimic. Putem intra. Ce se întâmplă aici nu e responsabilitatea ta.

Probabil că tații mei sunt pe-aici, la fel și *tia* Camila, deși nu-i văd. Sunt sigură că bunicii mei au venit și ei, gata să-i înfrunte pe nemulțumiți. Claudia și Lydia au zis că vor face același lucru. Poate că și Dave a decis să vină. Mă silesc să respir lent, strângând mâna lui Miles într-a mea. Nu sunt singură.

— Bună ziua tuturor! încep eu, ridicând tonul.

Mă simt de parcă aș ține un discurs în fața clasei.

— Am ieșit să vă vorbesc pentru că știu că sunteți supărați.

Nu se aud vociferări, așa cum mă așteptam. Unii evită să mă privească. În schimb, se concentrează asupra terenului de sport, aflat în spatele meu. Bineînțeles că au încetat să mai vorbească despre mine, fiindcă sunt de față. Nici măcar tipul cu înfățișare de profesor nu mă privește. Miles îmi strânge mâna.

Îmi continui discursul:

— N-o să pretind că nu știu de ce sunteți supărați. Vă voi zice niște lucruri pe care cred că ar trebui să le auziți. În primul rând, am fost adoptată. Părinții mei nu s-au temut să mă adopte pentru că în comunitatea lor au cunoscut foarte mulți bărbați homosexuali care au murit de SIDA. Poate vă amintiți de *acea* perioadă din istorie.

Nimeni nu scoate un cuvânt. Farurile mașinilor care tocmai opresc în parcare mă orbesc. Mă concentrez asupra doamnei Davidson, care stă în fața mea, evitându-mi privirea. Dar eu n-o slăbesc din ochi.

— Pe cei care nu au aflat până acum îi informez că HIV e un virus care-mi infectează sângele, spun eu. Nu poate fi observat pe pielea mea, în ochii sau în părul meu. Arăt normal, ca oricare alt om.

Acum mă privesc mai mulți. Unii au expresii cât se poate de serioase. Nu par dornici să facă scandal.

— Medicamentele pe care le iau mă țin în viață. Mă ajută să fiu suficient de sănătoasă încât să pot regiza această piesă. M-au menținut

sănătoasă toată viața. Datorită lor, cantitatea de virus din sângele meu scade atât de mult, încât nu mai poate fi detectat.

Miles mă strânge din nou de mână. Nu-mi îngădui să-l privesc. M-ar distra prea mult.

— Chiar dacă încărcătura mea virală e foarte mică, nu înseamnă că nu mai am HIV. Pe de altă parte, înseamnă că nu pot transmite nimănui virusul.

Tăcerea e mormântală. Nu se aude nici foșnet de frunze, nici ciripit de păsări. Domnul Palumbo n-a intervenit, deci probabil că ascultă și el.

— Nimic din toate astea nu vă privește, spun eu, încercând zădărnice să-mi ascund amărăciunea din voce. Dacă ați fi căutat on-line, ați fi găsit toate informațiile pe care vi le-am spus acum. Infecția mea cu HIV nu este o amenințare pentru voi, dar ignoranța voastră este o amenințare pentru mine. Am fost intimidată, hărțuită, mi s-a spus că nu sunt dorită în școala asta. Știți de ce persoanele seropozitive nu își fac publică boala? Din cauză că ar fi periculos pentru ele. Unii au fost răniți sau chiar uciși după ce au anunțat că sunt infectați. Ar trebui ca alegerea de a dezvălui informația asta foarte personală să-mi aparțină, dar acest drept mi-a fost răpit. Nu am de gând să pierd și acest spectacol. *Merit* să fiu aici.

Tac câteva secunde și mă uit la Palumbo, care îmi zâmbește.

— Elevii din echipa tehnică și din distribuție, cei care ne-au ajutat și profesorii au făcut eforturi enorme pentru a pune spectacolul la punct, adaug eu, mai ferm. Sunt incredibil de mândră de ce am realizat.

Mă opresc. Dacă mai adaug un cuvânt, nu sunt sigură că voi rezista pornirii de a țipa la ei. Toată lumea se uită la mine ca și cum aș susține o conferință *TED*¹. Nu ar ajuta dacă le-aș zice cât sunt de furioasă.

¹ Conferințele *TED* (acronim pentru sintagma Technology, Entertainment, Design — tehnologie, divertiment și design) reprezintă o serie de conferințe susținute la nivel global de către o organizație mass-media nord-americană.

— Dacă doriți cu adevărat ca fiii și fiicele voastre să aibă parte de influențe pozitive, ar trebui să începeți cu voi înșivă și cu propriul comportament, continui eu. Nu permiteți ignoranței să vă strice bucuria de a vedea un spectacol pentru care am muncit cu toții din greu. Până la urmă, toți cei care au lucrat la realizarea lui fac parte dintr-o echipă, iar voi ar trebui să o susțineți.

Tăcerea e de-a dreptul apăsătoare. De obicei nu-mi place când e liniște, dar acum mi se pare și mai neplăcut. Nu cred că mai am ceva de zis. În niciun caz n-o să-mi cer scuze.

— Ai fost grozavă, mă laudă Miles, șoptindu-mi la ureche. Absolut nemaipomenită!

Nu mă aștept să aud scuze din partea lor. Știu că nu se va întâmpla. Îl sărut pe Miles. E doar un sărut scurt, dar mulțimea rămâne cu gura căscată.

Datorită lui am avut curajul să vorbesc în fața lor, iar acum nu mă mai simt atât de speriată. Nu-mi pasă dacă află și alții. *Vreau* ca ei să știe că eu și Miles ne sărutăm. Nu pentru a le demonstra ceva celor de aici, ci pentru că îmi doresc să-l sărut oriunde, de față cu oricine.

Nu au nimic de zis. Bănuiesc că toți tac fiindcă le e rușine că s-au purtat oribil cu mine. *Vreau* să fie supărați pe ei înșiși. S-au comportat ca niște ticăloși, dar nimeni nu vrea să recunoască. În schimb, se privesc stânjeniți.

Domnul Palumbo își drege glasul. Mă retrag și îi fac cu ochiul lui Miles. Zâmbetul lui șmecheresc mă ispitește să-l sărut din nou. Cum să mă uit la el fără să vreau să facem sex? Simt că, de emoție, pieptul meu va exploda.

— Vom deschide ușile, anunță domnul Palumbo. Apelați la membrii echipei tehnice, care sunt îmbrăcați în negru. Vă vor ajuta să vă găsiți locurile. Dacă hotărâți că nu vreți să vedeți piesa, vă putem restitui banii pentru bilet.

Un bilet costă cincisprezece dolari — destul de mult. Îmi vine să-l strâng tare în brațe.

O fată își face loc prin mulțime, ca să ajungă în față. Trage pe cineva în urma ei. Nu știu de ce oamenii nu îi fac loc, din moment ce oricum nu par dornici să intre în sală. Văd o pereche de ochi verzi. *Brie!*

— *Doamne!* Chiar ați venit?

În spatele ei e Jack. Se țin de mână, ca un cuplu siropos. Brie a adus un de buchet de flori. Mă chinui să-mi țin lacrimile în frâu.

— Bineînțeles că am venit.
Niciodată nu m-am bucurat atât de mult să văd gropițele lui Jack.

— Sper că nu e prea târziu să cumpărăm bilete. Am adus cu noi câțiva prieteni.

Mi-l arată pe Ralph, care poartă o cămașă elegantă, ca și cum ar fi venit la operă. Julie vorbește cu niște puști pe care nu-i cunosc. Lângă ei e Alicia, legănând un bebeluș în brațe. Îmi surprinde privirea și îmi zâmbește.

Abia reușesc să îngaim:

— Păi... Mulțumesc pentru... pentru *tot*. Nu era nevoie să faceți asta pentru mine. *Serios!*

— *Noi* îți mulțumim, zice Brie, luându-mă de mână. Nu dato-rezi nimic *nimănui*, și totuși ai venit. Ești super-tare.

Rahat! Acum plâng de-a binelea. Ea și Jack se îndreaptă spre ușă, iar restul grupului îi urmează. Julie și Alicia mă îmbrățișează. Le promit că o să ne vedem după spectacol, iar domnul Palumbo le deschide ușa. Sunt foarte gălăgioși. Râd și discută însuflețit, par *incântați* să fie aici. Echipa tehnică se apropie de ei, cu broșuri în mână.

În spatele meu răsună o voce puternică:

— Ai vorbit foarte elocvent.

Mă răsucesc și îl văd pe domnul Austin, care stă foarte aproape de mine. Fac un pas înapoi. Mă uit de jos la el. E înalt, chiar mai înalt decât Miles. E ciudat să-l văd fără costum. Poartă un tricou

pe care e inscripționat numele unei școli. Parcă ar vrea să se asorteze cu Miles. Mă simt ca într-un episod din serialul ăla bizar, *Zona crepusculară*.

— Mulțumesc, îi zic eu, strâmbându-mă. Nu știam că o să veniți și dumneavoastră.

Se uită grăitor la Miles. În mod clar, a venit datorită lui.

— Aha, spun eu, clipind des. Înțeleg.

Domnul Austin intră în clădire. Nu mă așteptam la așa ceva. Mă întreb câți alți oameni a mai chemat Miles. Mă bucur că tatăl lui l-a ascultat pe Miles.

Aș vrea să stăm de vorbă, dar tot mai mulți oameni se îndreaptă spre intrare. Apare și mătușica Jackie, care mă îmbrățișează. Nu toți cei din mulțime intră în sală. Unii dintre ei se întorc la mașini. Nu contează. Chiar dacă ar azvârli cu roșii în mine, tot nu mi-ar păsa.

În sală intră tot mai mulți oameni care fie mă salută jenați, fie se prefac că nu mă văd. Nu știu câți dintre ei au decis să vadă spectacolul datorită discursului meu și câți au făcut-o din cauză că deja au cumpărat bilete.

— Chiar au de gând să se poarte de parcă nu voiau să ceară exmatricularea mea? întreb eu, întorcându-mă către domnul Palumbo. O să pretindă că nu s-a întâmplat nimic?

— Oamenilor nu le place să recunoască atunci când greșesc, îmi răspunde Palumbo, strângând din buze. Când exmatricularea ta părea să fie scopul general, mulți dintre ei au fost de acord. Acum li se pare că e obligatoriu să *participe* la spectacol.

Miles intervine:

— Da, vor să-l vadă pentru că, de fapt, le-ai spus că sunt niște idioți nesimțiți. Ar fi putut să țipe la tine fiindcă le-ai zis-o verde-n față, dar asta i-ar fi pus într-o lumină și mai proastă, așa că au renunțat la idee.

— Oare au auzit cu adevărat ce le-am zis? întreb eu. M-am gândit mult la lucrurile pe care le-am spus.

— Dacă o singură persoană a tras învățăminte din discursul tău, atunci e o reușită, spune domnul Palumbo. Și eu am învățat multe. Acum vom privi spectacolul cu alți ochi.

Mă trezesc luată în brațe de Pops.

— Te-am căutat adineauri. Unde erai?

— M-am ascuns într-o debara, îi răspund, cu capul lipit de pieptul lui. Dar cred că știi cum e să te ascunzi într-un dulap¹.

Mă aștept să mă certe pentru replica asta — măcar de ochii lumii —, dar el începe să râdă. M-a ridicat cu totul de la podea. Îmi aduc aminte că are probleme cu spatele. O să-și rupă de-a binelea coloana vertebrală.

— Sunt așa de mândru de tine! declară tata, ițindu-și capul de după Pops. Vreau să știi asta, Mony.

— Știu.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Pops îmi dă drumul, iar eu schițez un gest către domnul Palumbo, care stă în spatele meu.

— El e domnul Palumbo. Datorită lui am hotărât să vin în seara asta.

Își strâng mâinile. Miles mă înghiontește ușor și întreabă:

— Pot să stau cu tine în culise?

Dacă stă cu mine, n-o să ne uităm la spectacol, iar el știe asta foarte bine.

— Haideti! îi chem eu, trăgându-mi părinții de mână. Vreau să vedeți spectacolul.

— Dacă mai găsim locuri, zice Pops, surâzând larg.

* * *

Mi-e greu să nu izbucnesc în plâns. În primul rând, decorurile arată minunat. Pe bune că ar putea fi confundată cu o scenă de pe Broadway. Poate că sunt subiectivă, dar ce contează? Laila joacă

¹Joc de cuvinte bazat pe expresia *to come out of the closet* (în traducere literală, „a ieși din dulap”), folosită referitor la persoanele gay care, după ce au păstrat secretul asupra propriei orientări sexuale, decid să o anunțe public. (N. red.)

absolut incredibil, iar Rocco electrizează publicul, așa cum mă așteptam. Partea mea preferată e când se adună cu toții pe scenă, la final, pentru a saluta publicul. Aclam din culise până răgușesc, urmărind cum membrii echipei tehnice, orchestra și cei din cor urcă pe scenă. Actorii ies la rampă unul câte unul, iar Eric mă surprinde cu un zâmbet pieziș. Poate că entuziasmul din seara premierei a descătușat în el o sursă nebănuită de empatie.

— ... Și regizoarea noastră minunată, Simone Garcia-Hampton!

Regizorii nu ies pe scenă pentru a face plecăciuni. La repetiții, nu am fost niciodată pe scenă. Mă uit în spatele meu, dar nu mai e nimeni în culise. Ies șovăielnic pe scenă. Luminile mă orbesc. Abia dacă deslușesc câteva chipuri în public. În mulțime, observ noua tunsoare a Claudiei. Probabil că și Lydia e acolo. Colegii mei zâmbesc și bat din palme. Domnul Palumbo îmi face semn să pășesc mai în față. Doamna Klein e chiar lângă el.

Stau în centrul scenei, iar lumea aplaudă și aclamă. E cea mai frumoasă parte a serii.

CAPITOLUL 35

Ceremonia de premiere a Festivalului de Teatru pentru Liceeni nu mi se pare la fel de reușită ca seara premierei.

— Crezi că toți tații fac o tonă de poze?

— Probabil că da, spune Lydia. Și taică-miu face la fel. Am crezut că așa e el, insuportabil.

— Nu fiți răutăcioase! ne mustră tata, din spatele aparatului de fotografiat. E chiar așa de aiurea că vreau să fac fotografii în seara asta specială? Hai, doar câteva!

Nu mă ostenesc să-mi ascund iritarea. Port pantofi cu toc abia de jumătate de oră, dar deja mă dor picioarele. O s-o cert pe *tia* Camila. A fost ideea ei.

— Într-un fel, mă bucur că tatăl meu mă ignoră, mormăie Claudia, apropiindu-se de mine. Așa, nu trebuie să trec prin chinurile astea.

— Zâmbiți!

— O să umpleți toată memoria aparatului dacă mai faceți multe poze, îl atenționează Lydia.

Ca de obicei, arată mai bine decât mine. Poartă o rochie roșie și are părul strâns în coc. Parcă e o prințesă.

— N-o să mai aveți spațiu de stocare pentru pozele de la ceremonia de premiere, domnule doctor Garcia, adaugă Lydia.

— Nu-i cânta în strună! comentez eu, netezindu-mi rochia. Nu am mai purtat rochie din clasa a opta, deci mă simt foarte ciudat îmbrăcată așa.

— Încercam să-l fac să plece.

— Nicio șansă! strigă Pops, din cealaltă cameră. O să câștigi toate premiile posibile, iar noi o să fotografiem fiecare moment.

— Ai grijă să golești memoria aparatului după ce ne întoarcem, îi zic, coborând scările. După cum te știu, o să uiți. Și parcă văd că ne întâlnim cu Lin-Manuel Miranda și n-o să poți immortaliza momentul, fiindcă aparatul o să fie plin de poze.

Vara care se apropie e prima pe care o vom petrece în New York, după foarte mult timp. Deși scopul declarat al călătoriei e „să petrecem timp cu familia”, o să-l conving pe Dave să mă ducă peste tot. Abia aștept să mergem pe Broadway!

— Nu glumi cu asemenea lucruri! spune tata, încruntat. O să fac poze cu telefonul.

— Și mobilul tău va putea immortaliza momentul la cea mai înaltă rezoluție?

— *Simone!* mă dojenește Claudia.

Poartă o bluză care seamănă cu un frac și o pereche de pantaloni.

— Tatăl tău e obligat să-ți suporte toate prostiile, așa că lasă-l în pace!

— Mersi pentru susținere, Claudia, spune tata.

Se aude soneria. Zgomotul ei umple toată casa. Tata se îndreaptă spre ușă, dar îl apuc de braț și îi zâmbesc.

— Deschid eu, tată. Mai fă-le câteva poze fetelor!

— Frumos din partea ta! îmi strigă Claudia. Deja ne abandonezi. Deschid ușa. Miles poartă hanoracul lui de *lacrosse*.

— Dacă știam că te îmbraci așa, nu purtam rochie!

— De fapt, voiam să mă schimb, spune el, cu un zâmbet ridicol. Pe umăr poartă o geantă uriașă de sport.

— Se poate să intru, doamnă regizor?

— Mda, fie! aprob eu, agasată.

Aștept ca tata să se uite în altă parte, apoi îl sărut pe Miles pe obraz.

— Poți să te schimbi în camera mea, îi propun eu. Am ceva să-ți dau.

— Tu nu trebuie să respecti niște reguli când vin băieții în vizită la tine acasă? Întreabă Lydia, încrucișându-și brațele la piept. Voi doi n-ar trebui să stați singuri în aceeași cameră.

— Te urăsc, îi spun eu în glumă, trecând pe lângă ea. Ar trebui să-i amintesc tatălui tău să-ți facă poze când o să te pregătești de banchet. O să-l sun.

Lydia se uită urât la mine.

— Lydia are dreptate, intervine tata, ridicând din sprâncene. Să lași deschisă ușa camerei tale, Simone!

— Dar Miles o să-și schimbe hainele!

— Atunci, n-ar trebui să fii de față.

Îl trag pe Miles după mine și urcăm scara. Izbucnește în râs. Îl împing în camera mea. Las ușa întredeschisă, dar numai puțin.

— Chiar vrei să mă schimb? întreabă el. Să știi că pot s-o fac într-un mod foarte interesant, dacă vrei.

Încerc zadarnic să nu roșesc.

— E clar că nu poți veni la ceremonie îmbrăcat așa.

Mă îndrept către dulapul meu. Caut cadoul pe care i l-am pregătit.

— Cred că tata o să apară aici din clipă-n clipă.

— Ce-i chestia asta?

Mă întorc spre el și văd că ține vibratorul meu în mână. Fac ochii mari. L-am lăsat sub pernă. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să-și bage nasul acolo. N-am niciun dubiu că obrații mei sunt roșii ca racul.

— Miles!

Încerc să i-l iau din mână, dar el ridică brațul și mai mult.

— Nu-i al tău! E o chestie intimă.

— Bineînțeles.

Se uită rânjind la vibrator.

— Câte viteze are?

Îmi lovesc palmele de coapse, agasată.

— Voiam să-ți dau ceva înainte să apară ai mei, dar acum m-am răzgândit.

— Ce? Un cadou?

În continuare, Miles ține vibratorul în aer, așa încât să nu pot ajunge la el.

— Cu ce ocazie?

— Sunt sigură că azi e o zi importantă, declar eu.

— Serios? Am uitat, glumește el.

Miles zâmbește.

— Se pare că n-ai nevoie de cadou, comentez eu, întorcându-i spatele. Aniversările sunt pentru oameni bătrâni. La urma urmei, suntem împreună de doar trei luni.

— Hei, glumeam... Să știi că arăți drăguț.

— Mulțumesc, îi răspund, scoțând la iveală cadoul pe care i l-am pregătit. Și tu arăți drăguț uneori.

Se trânteste pe pat, iar vibratorul ajunge pe perna mea. Mi se pare foarte ciudat. Am petrecut multe nopți stând în patul ăsta, vorbind cu Miles la telefon și gândindu-mă la el.

— Hmm... Poate că n-ar trebui să stai pe pat. Aici fac diverse chestii.

— Serios? râde el. Cu vibratorul?

— Nu sunt obligată să-ți răspund.

— Stai așa, spune el, scotocind prin geanta lui. Chiar dacă aniversările sunt pentru oameni bătrâni, am și eu un cadou pentru tine. Ți-am adus ceva care să-ți poarte noroc.

Îmi aruncă un pachet maro, ia eu scap cutia din mâini. Mă uit chiorăș la el, dar expresia lui nu se schimbă.

— Ce ticălos ești! comentez eu, desfăcând pachetul.

O maletă neagră. Pe piept scrie *Hamilton*, cu litere aurii.

— Îmi place foarte mult. Acum am o maletă norocoasă. Ce tare!

O îmbrac cu ceva greutate.

— Uf! Acum am părul vraiște.

— Ba nu. Arată bine, spune Miles. Părul tău mereu arată bine.

— Ce siropos ești! îl tachinez eu.

— Oi fi. Ce-ai scăpat pe jos?

Mă uit la cutie și mă umflă râsul.

— Ești bine?

— Da. În cutie sunt prezervative. Am luat vreo patru feluri și le-am pus pe toate la un loc. Am cumpărat din alea obișnuite, din latex, unele fosforescente, altele cu aromă de afine și unele pentru „an orgasm intens”. Mi s-a părut că sună amuzant.

Face ochii mari. Pentru o secundă, am senzația că va urma un moment tensionat, dar apoi Miles izbucnește în râs. Nu e un râs normal. Hohotește așa cum îmi imaginez că râdeau oamenii din public când Eddie Murphy încă mai apărea în emisiunea *Saturday Night Live*.

— Nu ți-am zis ce e-n cutie doar ca să fiu amuzantă.

Mă așez lângă el și îl trag de tricou.

— Vreau să zic că... știi tu... Mai avem de așteptat trei luni. Nu ar trebui să fie amuzant.

— Nu râd *de* tine, spune el. Ei, de fapt, poate că râd un pic și de tine.

— În cazul ăsta, nu mai primești prezervative. Le păstrez pentru cei care se poartă frumos cu mine.

Mă sărută. Intenționez să mai spun ceva despre o echipă newyorkeză de *lacrosse*, dar mi-e greu să gândesc când Miles mă sărută. Apoi simt că mă lovește ceva în obraz. Când izbucnește în râs, îl împing pe Miles cât colo.

— Nu pot să cred că tocmai mi-ai azvârlit un prezervativ în față!

— Exact asta am făcut.

Doamne! Îmi place enorm zâmbetul lui.

— Să nu înțelegi greșit! Nu le dau prezervative decât fetelor drăguțe și enervante.

Iau câteva prezervative din cutie și le arunc spre el.

— Pentru că ești cel mai enervant om, meriți să primești o grămadă, îi zic printre hohote.

Se repede la cutie, iar eu sar din pat. Din moment ce el are toată muniția, continuă să mă bombardeze cu ele. Mă arunc și eu după cutie, dar el se ferește.

— Pun pariu că *acum* ți-ai dori să fi jucat și tu *lacrosse*, zice el, aruncându-mi un alt prezervativ. Am o rezistență fizică mai bună decât tine.

— Hei, eu am *cumpărat* prezervativele, îi zic, adunând câteva de pe jos. Așa că măcar fac și eu ceva cât de cât *bine*.

— În care univers e OK să folosești prezervative cu aromă de afine?

— Alo!

Îl bombardez cu prezervative. Când îl inghesui într-un colț, ridică brațele în semn de capitulare. Pe jos sunt atât de multe pliculețe pătrate, încât ai impresia că în camera mea urmează să aibă loc o orgie imensă.

— Haide, Miles! Doar atât poți? il provoc eu.

— Ia mai *taci*!

Îmi azvârle în cap un prezervativ cu aromă de afine.

— Pregătește-te să-ți înfrunți soarta! strig eu, scoțând un prezervativ din ambalaj. Care sunt ultimele tale cuvinte?

— Te gândești la mine când te masturbezi, spune el, fericit. O să țin minte.

Se deschide ușa, iar eu încremenesc.

— Simone, trebuie să plecăm chiar acum, altfel o să întârziem. Miles e gata?

Tata și Pops stau în prag. Privirile lor se plimbă de la vibratorul de pe pat la prezervativele din mâna mea și apoi la cele împrăștiate pe jos. Miles se ridică. De pe hanoracul lui cad prezervative în ambalaj albastru. Iată ce se întâmplă când rămân singură cu un băiat.

— Oho! exclamă Claudia, intrând în cameră. Așa se poartă băieții hetero? Țsta e un fel de dans de împerechere?

— Nu cred, zice Lydia, mijind ochii. N-am făcut niciodată așa ceva cu Ethan.

— Cine naiba-i Ethan? o întreb, ridicând o sprânceană. Parcă te vedeai cu Ian.

— Am avut și *alți* iubiți, Simone.

— Nu înțeleg..., zice Pops.

Își masează tâmplele nedumerit și se uită la tata. Îl întreabă:

— Noi de ce n-am primit un copil normal? Toată lumea are copii normali.

— Jur că *nu* făceam sex, le atrag eu atenția.

— *Cu siguranță* nu făceam sex, mă susține Miles. Noi doar...

— Nici nu vreau să aud! îl întrerupe tata. Pregătiți-vă de plecare, OK? Simone, să nu porți maleta aia la ceremonie.

— Mai țineți minte că mi-ați zis că sunteți foarte mândri de mine? îi întreb eu, zâmbindu-le. Mai știți când ați zis că o să câștig toate premiile posibile? Încercați să mențineți aceeași atitudine!

— Când ți-am zis-o, nu aveai prezervative în păr, spune tata. Chiar și așa, încă sunt mândru de tine.

Îmi scutur părul. Miles îmi găsește un prezervativ pe ceafă. Îmi mușcă limba ca să nu râd.

— Mereu am fost mândru de tine, Simone, întărește tata. Voi fi mândru și de-acum înainte.

Îi zâmbesc. Nu e prima dată când mi-o spune, dar cred e prima oară când și eu sunt mândră de mine. Am supraviețuit piesei de teatru și nu m-am lăsat doborâtă de băiatul care le-a dezvăluit tuturor secretul meu. Am supraviețuit când le-am mărturisit celor mai bune prietene ale mele că sunt bisexuală. Deci pot face față multor lucruri.

— Sunteți mândri că am cumpărat prezervative?

Pops se uită urât la mine.

— Nu întinde coarda!

Miles râde, cu fața ascunsă în umărul meu.

— Te iubesc, îmi șoptește el. Mai ales când cumperi prezervative.

Nu îmi pot ascunde zâmbetul. Mă ia de mână, iar eu o duc la piept, aproape de inima mea.

— M-am răzgândit, îi spun, sprijinindu-mă de el. Cred că te iubesc într-un fel super-teatral. Sper că nu te deranjează.

— Nu mă deranjează deloc.

Mă sărută pe gât și adaugă:

— Poate mai târziu o să-ți arăt cât de puțin mă deranjează.

— Cred că o să vomit, comentează Claudia, dându-și ochii peste cap. Sunteți dezgustători.

— Veniți aici!

Întind o mână către ele.

— Și pe voi vă iubesc într-un fel super-teatral. Mereu o să vă iubesc așa.

Ne adunăm laolaltă: eu și oamenii pe care îi iubesc. Și ce dacă n-o să câștig premiul pentru cel mai bun regizor la festivitatea din seara asta? Nu am nevoie de aprobarea unor străini, fiindcă am parte de ceva grozav: mormane de prezervative și oameni extraordinari.

EPILOG

În mașină, în drum spre programarea mea la ginecolog, tata vrea să asculte Aretha Franklin, iar în scurt timp Pops începe să cânte atât de tare melodia *You Make Me Feel Like a Natural Woman*, încât mă mir că traficul nu se oprește în loc.

Acestea sunt momentele pe care, în secret, le iubesc.

Aș vrea să discut cu doctorița între patru ochi. Când tata parchează în fața spitalului, abordez subiectul.

— Ce-ați spune dacă v-aș ruga să ne despărțim la intrarea în cabinet?

Ai mei nu spun nimic, dar împărtășesc o privire grăitoare. Le deslușesc expresiile chiar și de aici, de pe bancheta din spate. Aretha cântă în fundal.

— Vă iubesc, dar... în curând voi împlini optsprezece ani. Sunteți părinții mei, dar *eu* sunt responsabilă de persoana mea, în special când vine vorba de... știți voi. De sex.

În capul meu, replica asta nu suna atât de jenant.

— Hai să coborâm, propune Pops. Ne va fi mai ușor să vorbim.

Aș vrea să protestez, dar mă abțin. Decuplez centura de siguranță și ies din mașină. Pops și tata stau unul lângă altul. E exact ca în prima zi când m-au dus la „Fecioara din Lourdes”; tata mă îmbrățișa întruna, iar Pops m-a obligat să iau pătura pe care o țineau pe patul lor. Mirosea a curat, a săpun și a mentă. Mirosea ca ei.

Rahat! Nu trebuie să mă emoționez. E important să le spun tot ce am de spus. ă

— Sunt destul de mare. Pot să mă duc singură la consultație, spun eu iute, de teamă să nu mă întrerupă. Înțeleg că sunteți îngrijorați și e în regulă că simțiți asta, dar nu trebuie să mă dădăciți sau să vă speriați că voi face sex. M-am interesat și am vorbit cu mulți oameni, așa că voi face alegerile cele mai bune. Am nevoie să aveți încredere în mine.

Tata zâmbește.

— Știm.

Ia stai! Cum?! Am auzit bine?

— Știm că înțelegi riscurile care vin odată cu sexul, adaugă Pops. E important să te ocupi singură de sexualitatea ta.

— *Serios?*

Încă sunt neîncrezătoare.

— Nu glumiți?

— De ce te miri? întrebă tata, sprijinindu-se de mașină. E clar că ești o persoană responsabilă.

Pops îl imită, iar eu le urmez exemplul. Dacă ne-ar vedea cineva acum, ar crede că pozăm pentru o reclamă la automobile.

— Așa-i, încuviințează Pops, deși îmi dau seama că ezită puțin. Nu mai ești un copil.

— Vrem să fim alături de tine, să te susținem, continuă tata, luându-mă de umeri. Indiferent dacă te susținem de aici sau din camera de așteptare.

— Preferabil, din camera de așteptare, zice Pops.

Pufnesc în râs. Pops îmi spune:

— Știm că te poți descurca singură, dar nu ești obligată s-o faci. Suntem mereu alături de tine.

La naiba! S-ar putea să plâng, iar atunci o să înceapă să bocească amândoi, așa că vom sfârși smiorcăindu-ne cu toții.

— Vrem să-ți fim de ajutor oricum putem, spune tata, trăgându-mă aproape de el.

Trag aer în piept, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. E ciudat să mi-i închipui într-un plan secundar, nu ținându-mă mereu de

mână. Dintotdeauna mi-au acordat libertate: când învățam la „Fecioara din Lourdes”, apoi la „Sfânta Inimă a lui Iisus”, cu prietenii mei. Dar asta e un lucru nou. E un pas important. Deși mă bucur că l-am făcut, sunt fericită că ai mei nu vor dispărea complet din peisaj.

— Intrați și voi, vă rog? Mă așteptați acolo?

Tata zâmbeste.

— Sigur, *carinho*.

— Te urmăm.

Pops își lovește jucăuș umărul de al meu.

— Ia-o înainte, Simone!

NOTA AUTOAREI

Am fost interesată de virusul HIV și de SIDA cu mult înainte ca Simone să existe în mintea mea. În liceul meu s-a vorbit pe scurt despre HIV și SIDA la ora de educație pentru sănătate, dar educarea mea în acest domeniu s-a petrecut mai târziu, când am început să citesc bloguri aparținând unor părinți ai căror copii erau infectați cu HIV. În perioada aceasta de cercetare și de învățare s-a conturat personajul Simone.

Odată ce am avut cât de cât idee despre cine era Simone, am dus cercetarea la un alt nivel, pentru a descoperi detaliile poveștii ei. Așa am descoperit mai multe căi de a învăța: m-am uitat la filme și am citit bloguri, le-am dat unor cititori seropozitivi primele ciorne ale manuscrisului și am urmărit diferite persoane, pe rețelele de socializare. Inițial, am vrut să știu cum este viața unui adolescent infectat cu HIV, dar apoi, în scurt timp, am devenit interesată de epidemia de SIDA din Statele Unite și de diversele reacții ale comunității față de SIDA. Încă nu-mi vine să cred că în școlile noastre nu se vorbește despre aceste lucruri.

Resursele pe care le-am enumerat mai jos mi-au fost de un real ajutor nu doar pentru că m-au ajutat să mă asigur că povestea lui Simone are o bază reală, ci și pentru că mi-au oferit un izvor neprețuit de informații. Sper ca ele să vă învețe și pe voi ceva nou.

FILME DOCUMENTARE:

- The Battle of amfAR*, regizat de Rob Epstein și Jeffrey Friedman (HBO, 2013);
Blood Brother, regizat de John Pogue (2018);
How to Survive a Plague, regizat de David France (2012);
We Were Here, regizat de David Weismann (2011);

FILME ARTISTICE:

- Angels in America*, miniserie regizată de Mike Nichols (2003);
BPM (Beats per Minute), regizat de Robin Campillo (2017);
Rent, regizat de Chris Columbus (Sony Pictures, 2005);

CĂRȚI:

- Angels in America: A Gay Fantasy on National Themes*, de Tony Kushner, ediție revizuită, Theatre Communications Group, Inc., New York, 2013;
The Great Believers, de Rebecca Makkai, Viking, New York, 2018;
How to Write an Autobiographical Novel, de Alexander Chee, Mariner Books, New York, 2018;
The Normal Heart, de Larry Kramer, Samuel French, Inc., New York, 1985;
Reports from the Holocaust: The Making of an AIDS Activist, de Larry Kramer, St. Martin's Press, New York, 1989;

ARTICOLE:

- „American Woman Who Adopted HIV-Positive Child Tells Parents There Is «Nothing to Be Afraid Of»”, de Lizzie Dearden. Publicat pe 22 septembrie 2014, în *The Independent*.
„HIV Did Not Stop Me from Having a Biological Child”, de Ben Banks. Publicat pe 25 iunie 2014, în *Time*.

"I Feel Blessed to Be HIV+ in the Age of PrEP and TasP", de Jeff Leavell. Publicat pe 7 martie 2018, în *Them*.

"Odd Blood: Serodiscordancy, or, Life with an HIV-Positive Partner", de John Fram. Publicat pe 29 martie 2012, în *The Atlantic*.

"Telling JJ: A year after learning she has HIV, an 11-year old has a breakthrough", de John Woodrow Cox. Publicat pe 27 august 2016, în *The Washington Post*.

SITE-URI:

AdvocatesForYouth.org

Advocates for Youth este o organizație nonprofit care lucrează cu tineri și cu alte organizații, luptând pentru drepturile omului și pentru recunoașterea importanței sănătății sexuale. Au mai multe programe, inclusiv ECHO. Acesta îi ajută pe tinerii seropozitivi să devină lideri ai mișcării împotriva stigmatizării celor cu HIV/SIDA. De asemenea, ei coordonează *National Youth HIV Day* și *AIDS Awareness Day*, precum și *hashtag*-ul #MyStoryOutLoud, un proiect on-line prin care tinerii de culoare infectați cu HIV și cei din comunitatea LGBTQ+ își pot împărtăși poveștile de viață.

HIV.org

Site-ul oficial al guvernului nord-american, conținând informații despre HIV. Este o sursă bună pentru statistici și date actualizate.

PedAIDS.org

Site-ul Fundației Elizabeth Glaser Pediatric AIDS, o organizație nonprofit care face eforturi pentru prevenirea virusului HIV și pentru stoparea răspândirii bolii SIDA în lume, în special printre copii.

POZ.com

Revistă on-line pentru persoanele care suferă de HIV/SIDA sau a căror viață a fost schimbată de această afecțiune. Conține multe rubrici, mărturii personale și diverse alte informații. Am apelat de multe ori la acest site când lucram la cartea de față. Revista reușește să pună în lumină cât de diferite sunt experiențele celor infectați cu HIV, precum și cât de diferite între ele pot fi persoanele infectate cu acest virus.

UNAIDS.org

Aparținând Națiunilor Unite, acest site e dedicat distribuirii de informații și luptei împotriva SIDA la nivel global. Site-ul conține informații și resurse din toată lumea.

Chiar dacă Simone e cât se poate de reală pentru mine, ea nu este o persoană adevărată. Dar toate calitățile ei minunate — hotărârea, perseverența și toate celelalte — se regăsesc în câteva persoane implicate social, ale căror vieți mi-au folosit drept surse de inspirație. Toate cele cinci persoane menționate mai jos sunt infectate cu HIV și se folosesc de propria voce pentru a se susține pe ele însele și a-i susține pe ceilalți. Puteți să le citiți articolele, să le ascultați discursurile sau să urmăriți activitatea acestor persoane pe platformele de socializare (vă recomand să le faceți pe toate trei).

ACTIVIȘTI:

Ashley Murphy este o tânără care s-a născut infectată cu HIV. Susține discursuri și scrie rubrici despre experiențele sale. O puteți urmări pe Twitter la @TheAshleyRose_ sau să-i vizionați conferința TED intitulată "How to be extraordinary" (2 iulie 2015).

Ben Banks a scris și a vorbit de nenumărate ori despre faptul că infecția cu HIV nu l-a împiedicat să aibă copii (un subiect în

privința căruia Simone își face griji). A scris articole pentru *Time* și a fost felicitat pentru munca sa de președintele Obama.

Shawn Decker și partenera lui, Gwenn, sunt un cuplu serodiscordant și se folosesc de propria relație pentru a iniția discuții despre sănătatea sexuală. Puteți să-i vizitați accesând site-ul shawnandgwenn.com. Îl puteți urmări pe Shawn la [@shawndecker](https://twitter.com/shawndecker).

George M. Johnson este un bărbat de culoare, infectat cu HIV. Face parte din comunitatea LGBTQ+ și scrie despre propriile experiențe, inclusiv în memoriile sale, aparținând genului *young adult*. Cartea sa de memorii este intitulată *All Boys Aren't Blue* (Farrar, Straus & Giroux, New York, 2020). Îl puteți descoperi pe site-ul iamgmjohnson.com sau îl puteți urmări pe Twitter, la [@iamgmjohnson](https://twitter.com/iamgmjohnson).

Rae Lewis-Thornton este o femeie de culoare care a trăit peste treizeci de ani cu virusul HIV. În postările de pe blogul ei, povestește despre experiențele sale: site-ul ei se numește raelewis-thornton.com. O puteți urmări și pe Twitter, la [@raelt](https://twitter.com/raelt).

*CATEGORIC, SIMONE GARCIA-HAMPTON
DEVINE CEA MAI BUNĂ VERSIUNE A EI.*

„O carte romantică, amuzantă, plină de speranță și coplesitor de reală. Simone e o adolescentă isteată, îndrăzneată și cu hobby-uri neobișnuite, iar eu i-am ținut pumnii din toată inima.”

— **BECKY ALBERTALI**,
autoarea cărții *Cu drag, Simon*,
bestseller internațional

„O poveste incredibil de impresionantă. Ce n-aș fi dat ca în adolescență să fi avut la îndemână această carte!”

— **SANDHYA MENON**,
autoarea romanului *When Dimple Met Rishi*,
bestseller *New York Times*

„O scrisoare de dragoste dedicată toleranței, curajului și acceptării. *Rezultat pozitiv* e o minunăție de carte.”

— **KATHLEEN GLASGOW**,
autoarea romanului *O fată din bucăți*,
bestseller *New York Times*

Ficțiune contemporană pentru tineri.
+16 ani

www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-8754-83-3

